

Seramik

Mimarlık, Sanat ve Tasarım Dergisi · Architecture, Art and Design Magazine

TÜRKİYE

Kasım 2013 - Şubat 2014
November 2013 - February 2014
Architecture / Mimari : 44
ISSN 1304 - 6578
Ücretsizdir / Free of Charge
Türkiye Seramik Federasyonu Dergisi
Journal of Turkish Ceramic Federation

TEĞET MİMARLIK İLE SON PROJELERİ ÜZERİNE SÖYLEŞİ
KONYA YAŞAM MERKEZİ
İSTANBUL DENİZ MÜZESİ
EMRE AROLAT İLE SÖYLEŞİ : ANTAKYA MÜZE OTEL
EZBER BOZAN SERAMİK CEPHELER
SEYHUN TOPUZ İLE SÖYLEŞİ

INTERVIEW WITH TEĞET ARCHITECTURE ON RECENT PROJECTS
CENTER FOR INCLUSIVE EDUCATION IN KONYA
ISTANBUL MARINE MUSEUM
INTERVIEW WITH EMRE AROLAT : ANTAKYA MUSEUM HOTEL
FAÇADES THAT BREAK DOWN CLICHES
INTERVIEW WITH SEYHUN TOPUZ

Banyonuzda yeni tasarımlar...

Güral Vit kusursuz tasarımları, kaliteli duruşu ve sağlığa önem veren detaylarıyla hayatınıza stil ve konfor katıyor. Güral Vit'in hayalleri harekete geçiren farklı çizgileriyle, her banyo kendine özel hikayesini yazıyor.

TOPRAĞA HAYAT VEREN MARKA SEREL

UNI CERA 26. Seramik Banyo
Mutfak Fuarı
26 Şubat - 2 Mart 2014

Stand No: 216

YILLARCA BERABER

www.eca.com.tr

BAŞLARKEN / INTRODUCTION

EDITÖRDEN / Editorial	05
BAŞKAN'IN MESAJI / Message from President	06
KISA KISA / Short News	08

MİMARLIK / ARCHITECTURE

TEĞET MİMARLIK İLE SON PROJELERİ ÜZERİNE	24
ON THEIR LATEST PROJECTS WITH TEĞET MİMARLIK	
İSTANBUL DENİZ MÜZESİ	30
ISTANBUL MARINE MUSEUM	
KONYA YAŞAM MERKEZİ	38
CENTER FOR INCLUSIVE EDUCATION IN KONYA	
BRANDHORST MÜZESİ	44
MUSEUM BRANDHORST	
EMRE AROLAT İLE SÖYLEŞİ: ANTAKYA MUZE OTEL	50
INTERVIEW WITH EMRE AROLAT : ANTAKYA MUSEUM HOTEL	
DİYAR BEKİR	64
DİYARBEKİR	
EZBER BOZAN SERAMİK CEPHELER	74
FAÇADES THAT BREAK DOWN CLICHES	
İTALYA: SERAMİK VE TAŞ DİYARI	78
ITALY: LAND OF CERAMICS AND STONE	

ETKİNLİK / ACTIVITY

TURKISHCERAMICS 100% DESIGN'DA YENİ SOSYAL ALAN	
'CHOCKABLOCK'U LANSE EDİYOR	86
TURKISHCERAMICS LAUNCHES 'CHOCKABLOCK' THE	
NEW SOCIAL SPACE AT 100% DESIGN	
MEKANIN SESİ	92
SOUND OF SPACE	

SANAT / ART

BİENALİN ARDINDAN	94
IN THE WAKE OF THE BIENNIAL	
SEYHUN TOPUZ, 42 YILDAN BİR SEÇKİ: 1971-2013	102
SEYHUN TOPUZ, 1971-2013: A SELECTION FROM 42 YEARS	
KÜLTÜREL MİRASIMIZ 'SERAMİKLE' CAN BULUYOR...	108
CULTURAL HERITAGE COMES ALIVE WITH 'CERAMIC'...	

30

24

38

54

44

64

74

TÜRKİYE SERAMİK FEDERASYONU

künye | masthead

Türkiye Seramik Federasyonu Dergisi
Journal of Turkish Ceramics Federation

Türkiye Seramik Federasyonu Adına Sahibi /
Publisher for Turkish Ceramics Federation
Ahmet Yamaner

Genel Koordinatör-Sorumlu Müdür / General Coordinator-Responsible Editor
Germiyan Saatçioğlu - germiyan@serfed.com

Sanat Editörleri / Art Editors
Yrd. Doç. Candan Güngör (Dokuz Eylül Üniversitesi)
candan.gungor@deu.edu.tr
Öğr. Gör. Mutlu Başkaya Yağcı (Hacettepe Üniversitesi)
mutlubaskaya@gmail.com
Fatma Batukan Belge
batufatu@yahoo.com

Bilim Editörleri / Science Editors
Prof. Dr. Akın Altun (Dokuz Eylül Üniversitesi)
akin.altun@deu.edu.tr
Prof. Dr. Z.Engin Erkmen (Marmara Üniversitesi)
eerkmen@marmara.edu.tr
Prof. Dr. Recep Artır (Marmara Üniversitesi)
recep.artir@marmara.edu.tr
Doç. Dr. Taner Kavas (Afyon Kocatepe Üniversitesi)
tkavas@aku.edu.tr

Yayın Kurulu / Editorial Board
Prof. Dr. Ahmet Ekerim (Yıldız Teknik Üniversitesi)
Prof. Güngör Güner (Marmara Üniversitesi)
Prof. Dr. İskender Işık (Dumlupınar Üniversitesi)
Prof. Meltem Kaya Ertl
Prof. Süleyman Belen (Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi)
Prof. Ömür Bakırer (Ortaoğlu Teknik Üniversitesi)
Prof. Sevim Çizer (Dokuz Eylül Üniversitesi)
Doç. Dr. H. Aygül Yeprem (Yıldız Teknik Üniversitesi)
Kemal Yıldırım (Akış Yapı)
Nesil Var (Creavit)
İtir Avuncar (Vitro Karo)
H. Oya Berik Yanardağ (Kale Grubu)
Ebru Uzluer (Blen Seramik)
Güler Çankaya (Hitit Seramik)
Ebru Tüzüner Ağva (Elmor A.Ş.)
Merve Gökdöl (Kale Grubu)
Sevgin Utluğ (Seramik Tanıtım Grubu)
Gülen Bayer (T. Seramik Federasyonu)
Belgin Özdoğan (T. Seramik Federasyonu)
Gözde Tüfekçi Mercan (Kale Grubu)

Yayın Türü / Type of Publication
Yerel Süreli Yayın / Local Periodical
Yönetim Yeri / Address
ATATÜRK MAH. NAMIK KEMAL CAD. EKİNCİOĞLU SOK. NO:44/1
ATAŞEHİR/İSTANBUL
TEL : 0216 629 01 00 FAKS : 0216 629 01 10 WEB : www.serfed.com
E MAIL : info@serfed.com germiyan@serfed.com
gulen@serfed.com belgin@serfed.com

Hakemli bir dergidir / Refereed Journal

Yazım Kuralları

Seramik malzemelerle ilgili (Cam, Çimento, Emaye dahil) orijinal araştırma, davetli makale, derleme, teknik rapor ve haber türündeki yazılar bilgisayarda yazılmış olarak PC Word belgesi formatında e-posta ile iletilmeli, ayrıca kağıt çıktısı da Türkiye Seramik Federasyonu adresine gönderilmelidir. Yazar, makalesinde yer alacak görseller 304 dpi çözünürlükte elektronik olarak taranıp CD'de teslim etmelidir. Eğer bu mümkün değilse mutlaka dia ve kart baskı (10x15 cm) şeklinde gönderilmelidir. Yazılarda kullanılan şekil, şema grafikler "Word Belgesi" içine yapıştırılmamalı, her biri tek bir resim belgesi olarak CD ile gönderilmelidir. Kullanılan kaynaklar metin içinde numaralandırılmalı, metin sonunda mutlaka toplanmalıdır. Bilim ve sanat makalelerinde özet kısmının olması zorunludur. Gönderilecek makalelerin maksimum 1500 sözcüğü geçmemesi gerekmektedir. Gönderilen ya da istenen her yazının kabul edilip edilmemesi ya da düzeltme istenmesinde Yayın Kurulu tam yetkilidir. "Sanatsal ve Bilimsel" başlığı altında değerlendirilecek makaleler mutlaka en az bir hakem tarafından değerlendirildikten sonra Yayın Kurulu'na incelenmektedir. Dergideki yazılardan kaynak göstermek koşuluyla alıntı yapılabilir. Dergiye gönderilen yazılar yayınlansın ya da yayınlanmasın yazarına iade edilmez. Özgün ya da derleme yazılardaki bilgiler ve görüşler yazarın sorumluluğundadır. Ticari reklamlar firmaların sorumluluğundadır.

Yayına hazırlık / Prepared for publication by

Genel Yayın Yönetmeni / Managing Editor
Bülent Tatlıcan
bulent@kr-medya.com

Yayın Editörü / Editor
Mimar / Architect - Heval Zeliha Yüksel
yzeliha@yahoo.com

Yayın Danışmanı / Production Consultant
Aylin Muhaddisoğlu - aylin@kr-medya.com

Görsel Yönetmen/Art Editor
Mehmet Akif Dilmen - makifdilmen@gmail.com

Fotoğraf Editörü / Photography Editor
Murat Sarıaslan (Santral)

İngilizce Çeviriler/ English Translations
Ali Turan Aksoy

İletişim / Communications
Tel: 0212 262 07 66 Gsm: 0533 440 66 91
info@krmedya.com
Araba yolu cad. No:10/B Sarıyer / İSTANBUL

Baskı / Publishing
FRS Matbaacılık Mas- Sit Matbaacılar Sitesi
5. Cad. 34 Bağcılar 34204 İstanbul

turkishceramics

www.turkishceramics.com

Bu dergi Seramik Tanıtım Grubu'nun katkılarıyla yayınlanmaktadır.
This journal is published with contributions from Ceramic Promotion Group

Yerel olana dikkat çekmek, yerellik ile modernliği bir araya getiren örnekleri sunmak ve ulaşması gereken yere zamanında duyurmak amacıyla sizlere bizden haberler vermek üzere tekrar huzurlarınızdayız... Şimdi ve her zaman...

Son dönemde bir çok iyi işe imza atan Teğet Mimarlık'ı yakından tanıma imkanımız oldu. İstanbul Deniz Müzesi üzerine bilgileri Ertuğ Uçar'ın kalemiyle paylaşırken ve son projeleri üzerine Mehmet Kütükçüoğlu ile söyleşi yaptık.

Cephesinde seramik kullanılacak olan Konya Yaşam Merkezi örnek teşkil eden bir proje. Türkiye'nin her şehrine özürllüler için böyle yaşanılacak mekanlar kurulması dileği ile detayları sizlerle paylaştık.

Daha evvelden kendisi ile söyleşi yaptığımız, her projesini özenle takip ettiğimiz Emre Arolat yine çok ses getirecek bir projesi ile sayfalarımızda: Mozaikler üzerine kurulmakta olan Antakya'daki Otel Projesi ile.

Zamansız eserleri ile hafızalarımızda yer edinen Seyhun Topuz'un 42 yıllık sanat yaşamından bir seçki sundu. Aynı malzeme ve temel formlar ile her zaman farklı işler üretebilmeyi kendisinden dinledik...

Her sayımızda modern zamanda pişirilmiş toprağın kullanıldığı "iyi mimarlık" örneklerini sayfalarımıza taşıdık: şimdi de Brandhorst Müzesi'ni inceledik. Buna devam edeceğiz.

Arada durup "iyi mimarlık" üreten mimarlarımıza aynı soruyu yöneltiyoruz: Mimar için cephede seramik, terracotta, vb. malzeme kullanımının avantajı nedir? Çok samimi cevaplar alıyoruz. Bu sayıda da devam ettik.

Seramik ve taşın diyarı İtalya sayfalarımıza mimar Metehan Kahya'nın kalemi ile konuk oldu. Ezber Bozan seramik cepheleri Mimar Selin Biçer'den aktarıyoruz.

İyi mimarlık örneklerini huzurlarınıza getirmek konusundaki ısrarımızı yineleyip, yeni sayıda görüşmek üzere diyelim. Mimarının dünyayı güzelleştirme çabasına destek olmak dileğiyle...

Söz uçar, yazı kalır...

Mimar / Architect, Heval Zeliha Yüksel

Maçka Sanat Galerisi, Yeni Yıl Ağacı-New Year Tree

We are before you once again with the purpose of drawing attention to what is local, to present specimens bringing together the local and the modern, and to announce them on time to where they should be announced, for giving you news about us... Now and always...

We got the chance to get to know Teğet Mimarlık which made its mark on many good jobs recently closely. As we shared information on Istanbul Marine Museum from the pen of Ertuğ Uçar, we held an interview with Mehmet Kütükçüoğlu on his latest projects.

The Konya Living Center, on the façade of which ceramic tile will be used, is a model project. We shared its details with you with the hope that such livable spaces are set up for the disabled in every city of Turkey.

Emre Arolat, who we had an interview with previously, whose all projects we follow carefully once again, is on our pages with a resounding project: The hotel project in Antakya being set up on mosaics.

Seyhun Topuz, who gained a place in our memories with timeless works, presented us a selection of a life of art of 42 years. We heard how one could create different jobs all the time with the same materials and basic forms from the artist herself...

In every issue, we carried "good architecture" examples where fired earth was used in modern times to our pages: Brandhorst Museum project is now being issued. We will continue to do so.

In the meantime, we stopped to direct the same question to some of our architects creating "good architecture": What's the advantage of using ceramic, terracotta, etc. materials on the façade for an architect? They replied very sincerely. We continued in this issue.

The land of ceramic and stone, Italy, became a guest to our pages from the pen of architect Metehan Kahya. Architect Selin Biçer tells us about façades that break clichés.

We reiterate our insistence in bringing the best architectural specimens to you; let's hope to meet in the new issue. Wishing to support the endeavour of architecture to beautify the world...

Verba volant, scripta manent...

Değerli Okurlar,

2013 yılını geride bıraktık. Bu süreçte seramik sektörünün uluslararası pazarlardaki gelişmesini incelediğimizde, miktarsal büyümenin devam edeceğini ve katma değeri daha yüksek ürünlere yönelerek birim fiyat artışı oluşacağını söyleyebiliriz. İç pazarın olumlu gelişmesi, önümüzdeki dönemde ihracatı azaltmayacak, mevcut fazla kapasiteler kolayca devreye alınabilecektir. Buna bağlı olarak da üreticilerimiz teknolojik ve estetik açıdan daha üstün ürünlere yönelecektir ki bu oldukça olumlu bir gelişmedir.

Avrupa'daki ekonomik krizde İtalya, Portekiz ve İspanya'nın iç pazarda yaşadığı aşırı daralma, bizlerin de pazarı olan Orta/Kuzey Avrupa ve İngiltere'ye, bu ülkelerden aşırı mal arzlarına neden oldu. Bu da üreticilerimizin hamle yapmasını engelledi. Her geçen gün artan nitelikli Çin ürünleri, anti-damping yasalarıyla engellense de bu ürünlerin Avrupa pazarlarına girdiğini unutmamak gerekir. Uzakdoğu pazarları çok güçlü yerel üreticiler, gümrük duvarları ve lojistik nedenlerle sektörde fırsat olarak görülüyor. Buna karşılık Kuzey Amerika, özellikle ABD karo için bir fırsat bölgesi olarak öne çıkıyor. Afrika ile ilgili olarak da derneğimiz ve Orta Anadolu İhracatçıları Birliği (OAİB) çalışmalar yürütüyor.

Türk seramiğinin marka algısının geliştirilmesi, en az orta segmente yönelik ürünler üretmekten ve kalıcı pazarlara yatırım yapmaktan geçiyor. Sektördeki oyuncuların miktar yerine ürün niteliklerini artıran yatırımlara yönelmesi, Türk seramiğini, ucuz ürün algısından bir kademe üste taşıyacaktır. Bu noktada, Turquality desteklerinin üreticiler için büyük bir yardım, Eximbank kredilerinin ise önemli bir destek unsuru olduğunu da unutmamak gerekir.

2014'ün tüm birey ve kurumların hayatına yeni ve olumlu açılımlar getirmesini diliyorum.

Ahmet Yamaner
SERFED Başkanı /
Chairman of SERFED

Dear Readers;

We left behind year 2013. Examining the development of the ceramic industry in international markets in this period, we can say that quantitative growth will continue and that there will be an increase in unit prices, moving towards higher value added values. The positive progress in the domestic market will not decrease exports in the upcoming period, with present excess capacity being activated easily. Hence, our manufacturers will move towards products that are higher technologically and aesthetically, which will be a quite positive development.

The excessive contraction experienced by Italy, Portugal and Spain in domestic markets in the economic recession in Europe was cause for over-supply from these countries to Central/Northern Europe and Britain, which are also our markets. This prevented our manufacturers making moves. Chinese ware with increasingly better quality are prevented by anti-dumping laws; yet one must not forget that these products are penetrating European markets. Far Eastern markets do not appear to be opportunities for our industry due to very powerful local manufacturers, customs barriers and logistical reasons. However, North America, specifically USA, stand out as an area of opportunity for tiles. Our association and Central Anatolia Exporters Union (OAİB) are engaged in studies in connection with Africa.

The advancement of the brand perception of Turkish ceramic depends on producing ware at least catering to the middle segment and investing in the permanent markets. If the players in the industry opt for investments increasing product quality instead of quantity, Turkish ceramic will be taken to one higher level than the perception of 'cheap product'. At this point, we should not forget that Turquality support is a great help for manufacturers, with Eximbank loans serving as an important element of support.

I wish that 2014 brings new and positive approaches to the lives of all individuals and companies!...

SERAMİĞİN KALBİNDE

Compact • Easy • Reliable

®

VIVAJET

XAAR®

DÜNYANIN EN ÖNEMLİ MARKETLERİNDE KURULU 300'DEN FAZLA MAKİNE

YÜKSEK ÜRETİM, DÜŞÜK YÖNETİM GİDERLERİ, YEREL YEDEK PARÇA DESTEĞİ,
DİJİTAL SİR, REAKTİF VE DEĞERLİ MALZEMELER İÇİN ÇÖZÜMLER

VivaJet on line

YEREL TEKNİK ASİSTANLIK HİZMETİ

TECNOEXAMINA
tile revolution

BANYOLARDA SPA ETKİSİ: CREAVİT VERTİ

SPA EFFECT IN BATHROOMS: CREAVIT VERTİ

BANYODAN BEKLENTİSİ YÜKSEK OLANLAR İÇİN CREAVİT VERTİ BANYO MOBİLYASI İLE BANYO DEKORASYONUNDA SPA HAVASI ESİYOR. SPA WIND BLOWS IN BATHROOM DECORATION WITH THE CREAVIT VERTİ BATHROOM FURNITURE FOR THOSE WITH HIGH EXPECTATIONS IN BATHROOMS.

Banyoları evlerin cazibe merkezine dönüştüren Creavit'in ilgi çekici banyo mobilyası Verti, rahatlığı ve konforuyla, SPA tadında banyolara imza atıyor. Doğanın insana armağanı ahşap, Creavit Verti banyo mobilyası ile yeniden yorumlanıyor. Gövde ve kapaklarında kullanılan açık cevizin büyüğü nefes alan banyolara imza atarken, banyolarınıza SPA havasını da veriyor. Özgün tasarımlı led aynalı üst modül içerisinde gizlenen raflar pratik kullanım sağlarken, kapaklı alt modül havlular ve temizlik malzemeleri için ideal alanı oluşturuyor. Ayrıca uyumlu lavabo ve armatürle, görüntü ve işlevsel bütünlük sağlanırken; 130 cm boy dolabı fonksiyonelliğiyle banyonuzdaki ihtiyacı en işlevsel biçimde karşılıyor.

The attractive bathroom furniture of Creavit which transforms bathrooms into the center of attraction of homes, Verti, puts its signature on bathrooms in spa flavor, with its comfortable atmosphere. Nature's gift to mankind, wood, is reinterpreted with Creavit's Verti bathroom furniture. Not only the charm of light walnut used in the bodies and lids makes an imprint on bathrooms, it also adds a spa atmosphere to your bathrooms. While the shelves hidden in the top module with LED mirrors of original design ensure practical use, lidded lower modules offer an ideal space for towels and cleaning materials. Also, visual and functional integrity is assured, thanks to matching basins and taps with the 130-cm-tall cabinet satisfying all needs in your bathroom in the most functional manner with its functionality.

Karşınızda dünyanın en iyi seramik baskı kafası...

...bunu söyleyen sadece biz değiliz.

Xaar 1001

Önde gelen üretim firmaları daha uzun makine çalışma süresine ek olarak Xaar 1001'in daha zengin renkler, çarpıcı fayans tasarımları ve mükemmel detay sunduğu konusunda hemfikir. Seramik fayansa baskı yapan firmalar, bu baskı kafasının her seferinde kusursuz performans göstereceğine güveniyorlar; tozlu fabrika ortamlarında bile.

Xaar 1001'in dur durak bilmeyen performansının ardında patentli Hybrid Side Shooter™ ve TF Technology™ teknolojilerimiz yatıyor. Bu iki teknoloji sayesinde, mürekkep, diğer baskı kafalarının hepsinden daha hızlı bir akış hızıyla nozulün hemen arkasından devir daim edilir. Böylece tıkanmalara neden olan partikül ve hava kabarcıkları ortadan kaldırılmış olur. Ağır pigmentli mürekkepler bile kolayca karıştırılıp askıya alınarak en iyi baskı kalitesi ve güvenilirlik sağlanır.

Zorlu sanayi ortamlarını kaldıracak şekilde inşa edilmiş, üstün bir kendi kendine geri yükleme özelliğine sahip Xaar 1001, piyasanın en hızlı başlatılan baskı kafasıdır.

Baskı kafasında uzman Xaar'a güvenin.

Üeticilerin bir numaralı tercihi

SADELİĞİN RENGİ BEYAZ, GRANİSER'DE YENİDEN YORUMLANIYOR

COLOR OF PLAINNESS WHITE IS REINTERPRETED AT GRANISER

Estetik tasarımlarıyla dikkat çeken Graniser, yeni modeli Lily Elite ile beyazın sadeliğini banyolarınıza getiriyor. Graniser, düşlediğiniz sade banyolar için ışıltılı bir seri sunuyor. Beyazın sadeliğini ufak çiçekler ile bütünleyen Graniser'in yeni serisi Lily Elite, özgün tasarımı ile banyolarında sadeliği ve şıklığı arayanların tercihi oluyor. Zarif çiçek desenlerinin hakim olduğu seri, hijyenik yapısıyla da dikkat çekiyor. Kır tutmayan yüzeyleri ile temizliğin ışıltılı görüntüsünü her daim yaşatmayı başaran Lily Elite serisi yer karoları 45x45 ve 25x75 ebatlarından oluşuyor. Gerek yatay gerekse dikey yüzeylerde rahatlıkla uygulanabilen seri, beyaz, gri, kahverengi, bone ve antrasit renk seçenekleri ile sağlam, güvenli ve uzun ömürlü kullanımıyla banyolara kalıcı çözümler sunuyor.

Drawing attention with its aesthetical designs, Graniser brings the plainness of white new its new model Lily Elite.

Graniser offers a glittering series for the plain bathrooms in your dreams. Lily Elite, the new series of Graniser integrate the plainness of white with minute flowers, is the choice of those seeking plainness and elegance in their bathrooms with its original design.

The series dominated by elegant floral designs also comes to attention with its hygienic structure. Lily Elite series floor tiles, achieving to make the glittering look of cleanliness with its dirt-proof surfaces all the time supports 45x45 and 25x75 sizes. The series, which can be easily applied both in horizontal and also vertical surfaces offers permanent solutions to bathrooms with its color choices and sound, secure and long lifespan usage.

Güzel mekanlarda,
güzel hayatlar yaşanır.

Star

ngkutahya.com
info@ngkutahya.com

NG | KUTAHYA
SERAMİK

GRANİSER'DEN YAŞAM ALANLARINA YENİ SERİ: TOSCANO

NEW SERIES FROM GRANISER FOR LIVING SPACES; TOSCANO

Graniser, yeni ürünleri ile yaşam alanlarınızın vazgeçilmezi olmaya devam ediyor.

Graniser, doğanın esintilerini yaşam alanlarında görmek isteyenlere yeni bir seri sunuyor. Doğa kadar gerçek, doğa kadar dayanıklı yeni serisi Toscano ile Graniser, eskitilmiş ahşap dokusunu evinize taşıyor. Parlaklığı ve renk alternatifleriyle mekanlara ferah bir görünüm sağlayan serinin, bianco, grigio ve nut renkleri bulunuyor. Ayrıca, 45x90 ebatlarında olan seri, çizilmeye karşı dayanıklılığı ile tüm yaşam alanlarınızda rahatlıkla kullanılabilir.

Graniser continues to be the indispensable of your living spaces with its new products.

Graniser is offering a new series for those who wish to see the inspirations from nature in their living spaces. With its new series, Toscano, real as nature, resilient as nature, Graniser carries the aged wood texture to your home.

The series, affording a spacious look to venues with its brightness and color choices, offers bianco, grigio and nut colors. Also, the series which comes in at 45x90 format may be used easily in all living spaces with its scratch-resistant feature.

LUXURY
RESIDENCE
HALL

KALE GRUBU'NA, STEVIE AWARDS'TAN 3 ÖDÜL BİRDEN

THREE STEVIE AWARDS AT ONCE FOR KALE GROUP

Kale Grubu, dünyanın en saygın iş ödüllerinden Stevie Awards'ta, 3 ayrı kategoride altın, gümüş ve bronz ödüllerine layık görüldü. 50'den fazla ülkeden 3 bini aşkın başvurunun değerlendirildiği Stevie Awards'ta finale kalan Kale Grubu, "Saraylı" koleksiyonu ile "Yılın Pazarlama Kampanyası" kategorisinde altın, "Kale Katalog" teknolojisi ile "Entegre Mobil Deneyimleri" kategorisinde gümüş, "Kadın Usta" projesiyle de "Avrupa'da Yılın Kurumsal Sosyal Sorumluluk Projesi" kategorisinde bronz Stevie ödüllerinin sahibi oldu. Dünya çapında şirket ve organizasyonların farklı kategorilerde yarıştığı "Stevie - International Business Awards"a bu yıl 50'den fazla ülkeden 3 bin 300 başvuru yapıldı. Uluslararası şirket ve organizasyonların yıl içinde gösterdikleri performans ve sosyal hayata yansıyan pozitif katkıları çerçevesinde ödüllendirildiği program kapsamında, 3 ay süren inceleme sonucu finale kalmayı başaran Kale Grubu, finalde de jüri kararıyla, "Yapı Malzemeleri - Yılın Pazarlama Kampanyası", "Bilgi Teknolojileri - Entegre Mobil Deneyimleri" ve "Şirket / Organizasyon - Avrupa'da Yılın Kurumsal Sosyal Sorumluluk Projesi" kategorilerinde altın, gümüş ve bronz ödülleri almaya hak kazandı.

Kale Grubu'nun, binlerce şirket ve organizasyonu geride bırakarak bu ödülleri kazandığını belirten Kale Grubu Yapı Ürünleri Grubu Pazarlamadan Sorumlu Başkan Yardımcısı İhsan Karagöz, "Tüketicilerin tercihlerinden yola çıkarak geliştirdiğimiz Çanakale Seramik 'Saraylı' koleksiyonu ile büyük başarı kazandık. 'Saraylı' satış noktalarında serinin ismiyle aranan bir ürün oldu. 25 kilografa varan ağırlıktaki basılı kataloğu, iPad ve Android tabletlere sığdırmayı başarıp sektörde ilkleri imza attığımız online 'Kale Katalog' teknolojisiyle de tüketici ve profesyoneller için sınırsız seçenekler oluşturduk" dedi.

"Avrupa'da Yılın Kurumsal Sosyal Sorumluluk Programı" kategorisinde layık görüldükleri ödülün kendileri için ayrı bir önemi olduğunu vurgulayan İhsan Karagöz, "Kadın Usta projesi ile inşaat sektöründe ilk defa kadın istihdamına yönelik faaliyet başlatan Dr. İbrahim Bodur Kaleseramik Eğitim, Sağlık ve Sosyal Yardım Vakfı (KSV) çatısı altında kadınlara kendi alanında sertifikalı usta olma avantajı sağlıyoruz. Maddi imkanları olmayan kadınlara umut ışığı olan projemizle; 25'i geçen yıl olmak üzere toplam 50'ye yakın kadın usta, AB kriterlerine uygun ve nitelikli işgücüne sahip olarak, yurtiçi ve yurtdışında zanaatlarını icra edecek düzeyde yetişti. İlk olarak Ankara'da başlattığımız Kadın Usta projesini Türkiye'nin her bölgesinde yürütmeyi hedefliyoruz. Yenilikçi ürünlerimiz ve modern uygulamalarımızın yanı sıra sosyal sorumluluk alanında attığımız önemli adımların, uluslararası platformda ödüllendirilmesinden dolayı gururluyuz" diye konuştu.

Yunanca'da "taçlandırma" anlamına gelen, "yönetim, şirket-organizasyon, pazarlama, halkla ilişkiler, müşteri ilişkileri, insan kaynakları, yeni ürünler, IT ve web site" kategorilerinde verilen "Stevie" ödülleri, 14 Ekim'de İspanya'nın Barselona kentinde düzenlenecek gala gecesinde sahiplerini buldu.

Kale Group was found worthy of gold, silver and bronze prizes in 3 different categories in one of the world's most reputable business awards program; Stevie Awards. Kale Group, a finalist in the Stevie Awards where more than 3,000 applications from more than 50 countries are assessed, won the gold prize in the "Year's Marketing Campaign" category with its "Saraylı" Collection, the silver prize in the "Integrated Mobile Experiences" category with its Kale Catalog technology and the bronze Stevie Award in the "Europe's Year's Corporate Social Responsibility Project" category with its "Woman Craftsman" project.

This year, 3,300 applications were made from more than 50 countries to "Stevie - International Business Awards" where worldwide companies and organizations compete in different categories this year. Under the program where international companies and organizations are assessed under the framework of their positive contributions to social life and their yearly performance, Kale Group managed to become a finalist as a result of the reviews taking 3 months, and gold, silver and bronze medals in the "Construction Materials Year's Marketing Campaign", "Information Technologies - Integrated Mobile Experiences" and "Company Organization" Europe's Year's Corporate Social Responsibility Project by jury decision.

Kale Group Building Products Group Vice-President in charge of Marketing, İhsan Karagöz, who noted that Kale Group won these awards leaving behind thousands of companies and organizations, said, "We had great success with the Çanakale Seramik 'Saraylı' Collection which we developed based on consumer preferences. 'Saraylı' became a product sought by the name of the series at points of sale. Also, we created unlimited options for the consumers and professionals with the online 'Kale Katalog' technology which was the first in the industry where we managed to squeeze a 25 kilogram weighing printed catalog into iPad and Android tablets". Stressing that the prize they won in the "Europe's Year's Corporate Social Responsibility Program" category has great significance for them, İhsan Karagöz

said, "We offer the advantage of becoming a certified crafts person to women under the Dr. İbrahim Bodur Kaleseramik Education, Health and Social Support Foundation (KSV) framework which is conducting activities for employment of women in the construction industry with the "Woman Craftsman" project. With our project, which is a light of hope for women with no financial means, close to 50 woman craftsmen came to a level to perform their trades domestically and internationally in line with EU criteria. We aim to conduct the woman craftsman project which we started first in Ankara, in all regions of Turkey. We are proud that in addition to our innovative products and modern applications, our important steps taken in the field of social responsibility are gaining awards in international platforms.

The "Stevie" awards offered in the "management, company-organization, marketing, public relations, customer relations, human resources, new products, IT and website categories, which means crowning in Greek, went to the winners at the gala held in the city of Barcelona of Spain, October 14.

banyo bu tarafta

Sizin için de banyo, rahat olmak ve huzurlu hissetmek demekse, Creavit'in şık ve kaliteli tasarımlarıyla en kısa zamanda tanışmalısınız.

Zarafet, doğallık ve ferahlıkta ışıldayan banyo bu tarafta...

26 Şubat - 2 Mart 2014
Salon: 3 Stand No: 319
TÜYAP FUAR MERKEZİ
Beylikdüzü / İstanbul

çizim: Serenay Güler
tasarimgazetesi.com.tr

İSTANBUL'UN ARANANLARI

WantedDesign Uluslararası Tasarım Fuarı kapsamında 18-20 Mayıs tarihleri arasında gerçekleşen "Design: Istanbul - New York" sergisi kültürlerarası etkileşim için köprü olmaya niyetlendi.

2013 yılında Paris'te gerçekleştirilen "Salon Plinthe" ve "Salon d'Art Contemporain" sergilerinde tasarımcıların eserlerini sergiledikleri "Design: Istanbul - New York" sergisi, İstanbul'da ilk kez gerçekleştirildi. Sergi, İstanbul'da ilk kez gerçekleştirildi.

The American Turkish Society (ATTS) tarafından düzenlenen "Design: Istanbul - New York" sergisi, İstanbul'da ilk kez gerçekleştirildi. Sergi, İstanbul'da ilk kez gerçekleştirildi.

2013 yılında Paris'te gerçekleştirilen "Salon Plinthe" ve "Salon d'Art Contemporain" sergilerinde tasarımcıların eserlerini sergiledikleri "Design: Istanbul - New York" sergisi, İstanbul'da ilk kez gerçekleştirildi. Sergi, İstanbul'da ilk kez gerçekleştirildi.

The American Turkish Society (ATTS) tarafından düzenlenen "Design: Istanbul - New York" sergisi, İstanbul'da ilk kez gerçekleştirildi. Sergi, İstanbul'da ilk kez gerçekleştirildi.

İstanbul'da ilk kez gerçekleştirildi. Sergi, İstanbul'da ilk kez gerçekleştirildi.

İstanbul'da ilk kez gerçekleştirildi. Sergi, İstanbul'da ilk kez gerçekleştirildi.

İstanbul'da ilk kez gerçekleştirildi. Sergi, İstanbul'da ilk kez gerçekleştirildi.

İstanbul'da ilk kez gerçekleştirildi. Sergi, İstanbul'da ilk kez gerçekleştirildi.

çizim: Serenay Güler
tasarimgazetesi.com.tr

MINİ'DEN YARATICI SEFERBERLİK

MINI, Countryman kadar yüksek, Cabrio kadar atik yeni modeli Paceman için, tasarım dünyasını seferber etti. Sonuçlar, İstanbul'un farklı semtlerinde sergilendi.

2013 yılı için yeni bir kapı açıldı. MINI, Countryman kadar yüksek, Cabrio kadar atik yeni modeli Paceman için, tasarım dünyasını seferber etti. Sonuçlar, İstanbul'un farklı semtlerinde sergilendi.

MINI'nin yeni modeli Paceman için, tasarım dünyasını seferber etti. Sonuçlar, İstanbul'un farklı semtlerinde sergilendi.

MINI'nin yeni modeli Paceman için, tasarım dünyasını seferber etti. Sonuçlar, İstanbul'un farklı semtlerinde sergilendi.

MINI'nin yeni modeli Paceman için, tasarım dünyasını seferber etti. Sonuçlar, İstanbul'un farklı semtlerinde sergilendi.

MINI'nin yeni modeli Paceman için, tasarım dünyasını seferber etti. Sonuçlar, İstanbul'un farklı semtlerinde sergilendi.

MINI'nin yeni modeli Paceman için, tasarım dünyasını seferber etti. Sonuçlar, İstanbul'un farklı semtlerinde sergilendi.

MINI'nin yeni modeli Paceman için, tasarım dünyasını seferber etti. Sonuçlar, İstanbul'un farklı semtlerinde sergilendi.

MINI'nin yeni modeli Paceman için, tasarım dünyasını seferber etti. Sonuçlar, İstanbul'un farklı semtlerinde sergilendi.

MINI'nin yeni modeli Paceman için, tasarım dünyasını seferber etti. Sonuçlar, İstanbul'un farklı semtlerinde sergilendi.

MINI'nin yeni modeli Paceman için, tasarım dünyasını seferber etti. Sonuçlar, İstanbul'un farklı semtlerinde sergilendi.

KALE'NİN TASARIM GAZETESİ, YENİ OKUYUCULARIYLA BULUŞUYOR KALE'S TASARIM NEWSPAPER MEETS NEW READERS

KALE TASARIM MERKEZİ TARAFINDAN HAZIRLANAN "TASARIM GAZETESİ", RADİKAL GAZETESİ'NİN YANI SIRA APPSTORE VE ANDROİD MARKETLERDE OKUYUCULARIYLA BULUŞUYOR. "TASARIM NEWSPAPER" PREPARED BY KALE DESIGN CENTER IN ADDITION TO RADİKAL NEWSPAPER MEETS ITS READERS IN APPSTORE AND ANDROID MARKETS.

TASARIM GAZETESİ

Kale Tasarım Merkezi tarafından yayımlanan "Tasarım Gazetesi" her ayın ilk Cumartesi günü Radikal Gazetesi ile tüm Türkiye ile buluşuyor. Yayın hayatına ilk defa bundan dört sene önce, 2009 Ocak ayında başlayan gazete, tasarım bakış açısı ile Türkiye ve dünya gündemini takip etmeye devam ediyor. Tasarım Gazetesi, tıpkı platformun kendisi gibi, tüm yaratıcı disiplinlere açık bir yayıncılık anlayışına sahip. Hayatın her alanını tasarım perspektifinden sorgulayan gazete, güncel, eleştirel ve yenilikçi bir dili benimsiyor. Ürün tasarımı mimariye, modadan web tasarımına pek çok konudaki son gelişmeleri masaya yatıran Tasarım Gazetesi'ni iPhone ve iPad'lerde okumak için AppStore'dan, android işletim sistemine sahip cihazlarda okumak için Android Market'ten ücretsiz olarak indirebilirsiniz.

"Tasarım Newspaper" published by Kale Design Center meets whole Turkey through Radikal Newspaper on the first Saturday of each month. The newspaper, which went into publication for the first time four years ago in January 2009, continues to monitor Turkey and world news. Like the platform itself, Tasarım Newspaper has a publication concept open to all creative disciplines. The newspaper, questioning every field of life through design perspective adopts a current critical and innovative language. To read Design Newspaper, which brings to the table the latest developments in many fields ranging from product design to architecture, from fashion to web design on iPhones and iPads, you can download it from AppStore and read it on devices with Android operating system from Android Market free of charge.

D211

D250

D305

D315

D135

D235

QUARTZ

İZNİK MAVİ ÇİNİ SERAMİK

Seramik literatüründe üretilmesi imkansız seramiklerden sayılan İznik çinileri uzun teknik uğraşlar sonucunda bu yy da Mavi Çini ve Seramik işletmesinin İznik teki atölyelerinde yeniden üretilmiştir. İçinde % 78-85 Kuvars tozu içeren ve tamamen 16-17.yy İznik çini karakterine uygun olarak insan emeğiyle oluşturulmuştur. Çamur el ile yoğrulmuş, Astar el ile çekilmiş, klasik desenler ve modern tasarımlar uzmanca hazırlanmıştır. Boyalar metal oksitlerden elde edilip usta bezemeciler tarafından özenerek bilinçle boyanmıştır. Yaklaşık 60 günlük bir üretim sürecinin sonunda

ATEŞTE DOĞAN ÇİÇEKLERİ

günümüze taşıyan

İZNİK MAVİ ÇİNİ ve SERAMİK İŞLETMESİ

geleneksel, kültürel ve kentsel mirasımıza sahip çıkmanın bilinciyle İznik Çinilerini bu yy da üretmenin onurunu taşımaktadır.

İznik Mavi Çini : Y. Sanayi Sitesi E/Blok İZNİK / BURSA

Tel - Faks : +90 224 757 65 03 - 757 65 58

www.iznikmavicini.com - cini@iznikmavicini.com

VİTRA'DAN DAR BANYOLARA ZARİF ÇÖZÜMLER...

ELEGANT SOLUTIONS BY VITRA FOR COMPACT BATHROOMS...

VitrA'nın Alman endüstriyel tasarım stüdyosu NOA'nın imzasını taşıyan Metropole serisi, yaratıcı çözümleriyle dar banyolarda yer kazandırıyor. Seri, kişisel banyo deneyimini zarif mimari çözümlerle birleştiriyor. Tezgah üstünde ya da duvara monte edilerek kullanılabilen Metropole lavabo, ayak kullanımına gerek kalmadan estetik bir görünüm sunuyor. 50x38 cm ebadındaki lavabo, sağ ve soldan armatür kullanımına imkan tanıyor. Optimum hazne derinliği, suyun sıçramasını ve kirin yüzeyde birikmesini engelleyerek hijyenik ve güvenli bir kullanım sağlıyor. Gizli su taşma kanallı sifonu ve seramik sifon kapağı ise tasarım bütünlüğü yaratıyor. Serinin, 48 cm boyundaki asma klozetleri, ideal ölçüleriyle dar banyolara tasarım özgürlüğü getiriyor. Gizli montaj özelliği ve girintisiz yüzeyi sayesinde asma klozetler, kullanıcılarına kolay temizlik imkanı sunuyor. Yavaş kapanan klozet kapağı ise güvenli ve sessiz kullanım sağlıyor.

VitrA's Metropole series, which bears German industrial design studio NOA's signature, allows space to be gained in compact bathrooms with creative solutions. The series combine personal bathroom experience with elegant architectural solutions. Metropole basin, which may be used as countertop or wall mounted, offers an aesthetic look without use of pedestals. The basin of 50x38 cm allows right or left handed taps to be used. The optimum tank depth brings a hygienic and secure use ensuring that no water is splattered and dirt does not accumulate on the surface. The flush tank with concealed overflow duct and ceramic tank lid create design integrity. The 48-cm-long suspended bowls of the series bring design freedom to compact bathrooms with ideal dimensions. Thanks to the concealed installation feature and smooth surface, the suspended bowls allow ease of cleaning to users. The gradually closing lid allows safe and quiet usage.

SERAMİK TASARIM YARIŞMASI

PROJE
SON TESLİM
TARİHİ

20
OCAK
2014

TÜRK SERAMİK SEKTÖRÜNÜ TEMSİL EDECEK
“GELECEĞİN TASARIMCILARINI” ARIYORUZ.

Yarışma İlan Tarihi: 21 Ekim 2013
Proje Son Teslim Tarihi: 20 Ocak 2014
Ödül Töreni: 26 Şubat 2014 (Unicera Fuarı 1. Gün)
Düzenleyen: Çimento, Cam, Seramik ve
Toprak Ürünleri İhracatçıları Birliği

Yarışma; Mimarlık, Tasarım ve Güzel Sanatlar
Fakültelerinde Lisans (Son Sınıf) ve Yüksek
Lisans öğrencilerine açıktır.

TOPLAM ÖDÜL: ₺100.000

Başvuru ve ayrıntılı bilgi: ceramicsdesign.org

SENTO VE BELLA İLE TUVALETTE KOLAY TEMİZLİK

EASY CLEANING IN THE BATHROOM WITH SENTO AND BELLA

VitrA, modern banyolara tasarım esnekliği getiren Sento ve Bella'yı kullanıcılarıyla buluşturuyor. Asma klozetlerin zarif tasarımı ve gizli montaj özelliği, banyolara estetik bir görünüm kazandırıyor. Yalın formları ise kolayca temizlenmelerini sağlıyor. Sento ile Good Design ve Plus X ödülleriyle sahip Bella, hijyene önem verenler için ideal kullanım imkanı sunuyor.

VitrA brings Sento and Bella which introduce design flexibility to modern bathrooms together with the consumer. The elegant design and concealed installation feature of suspended bowls bring an aesthetic look to bathrooms. Plain forms allow easy cleaning. Sento, and Good Design and Plus X award winner Bella offer an ideal usage facility for those committed to hygiene.

Neden Yıldız Seramik Atölyesi?

Atölye deyince, her yer seramik çamuruna bulaşmış, malzemelerin etrafta saçılı bir mekan akla gelir...Yada mahalle arasında bir apartmanın dairesinden atölye ortamına dönüştürülmüş kutu gibi bir atölye olduğunu canlandırırız; Sanat ortamında sessizce konsantre halde çalışan insanlar, hayali mutluluğun peşinde olup yumuşak seramik kilinden formların yapımı ile uğraşanlar ...

Yıldız Seramik atölyesi; otantik bir pasajda, önünde çay bahçesi olan, 2 katlı, aydınlık eski mimariye sahip geniş bir mekanın içindedir. "Bulunduğu Hazzopulo Pasajı, asi gençliğin, güzellik arayan turistlerin, öğrenci ve sanatçıların buluşma yeridir. Bu şiirsel mekanda, icra ettiğimiz sanat, geleneksel tarzından çıkıp çağdaş sanata doğru yükselen bir değer ile açığa çıkmaktadır. Bizi ziyaret eden herkes bulunduğumuz ortam ve çalıştığımız atmosfere hayran kalmaktadır. Kursumuza katılan yetişkin veya çocuk, hesaplı adımlarla sadece sanatın yoluna girmiş olması ile sınırlı bir 'teknedeymiş' gibi hissetmiyor. Öz hayalini kullanmasını sağlayıp, çalışma tekniklerinde haps etmeden, spontane dokunuşları keşfetmesine müsaade ediyoruz. Atölye üyemizin açıkça dile getirdiği duygu:

Saadet Yürek Çeşmeci :
"Paylaşımlarınız için çok teşekkürler. Bize müthiş ilham veriyor, yol gösteriyor eğitiyor. emeginize sağlık..."
Bu sebepten Yıldız Seramik Atölyemiz

ULUSLARARASI MİMARİ YAYINLAR SERGİSİ “ARCHIZINES”, İSTANBUL’DA!

INTERNATIONAL ARCHITECTURAL PUBLICATIONS
EXHIBITION “ARCHIZINES” AT ISTANBUL!

ŞEHRİN MİMARİ ODAKLI YENİ ETKİNLİK VE SERGİ ALANI IT’S OPEN, 20 FARKLI ŞEHİRDEN TOPLAM 100 MİMARLIK DERGİSİNİ AĞIRLAYACAK. “IT’S OPEN, THE CITY’S NEW EVENT AND EXHIBITION GROUNDS WITH ARCHITECTURAL FOCUS, HOSTS 100 ARCHITECTURE MAGAZINES IN TOTAL FROM 20 DIFFERENT CITIES.

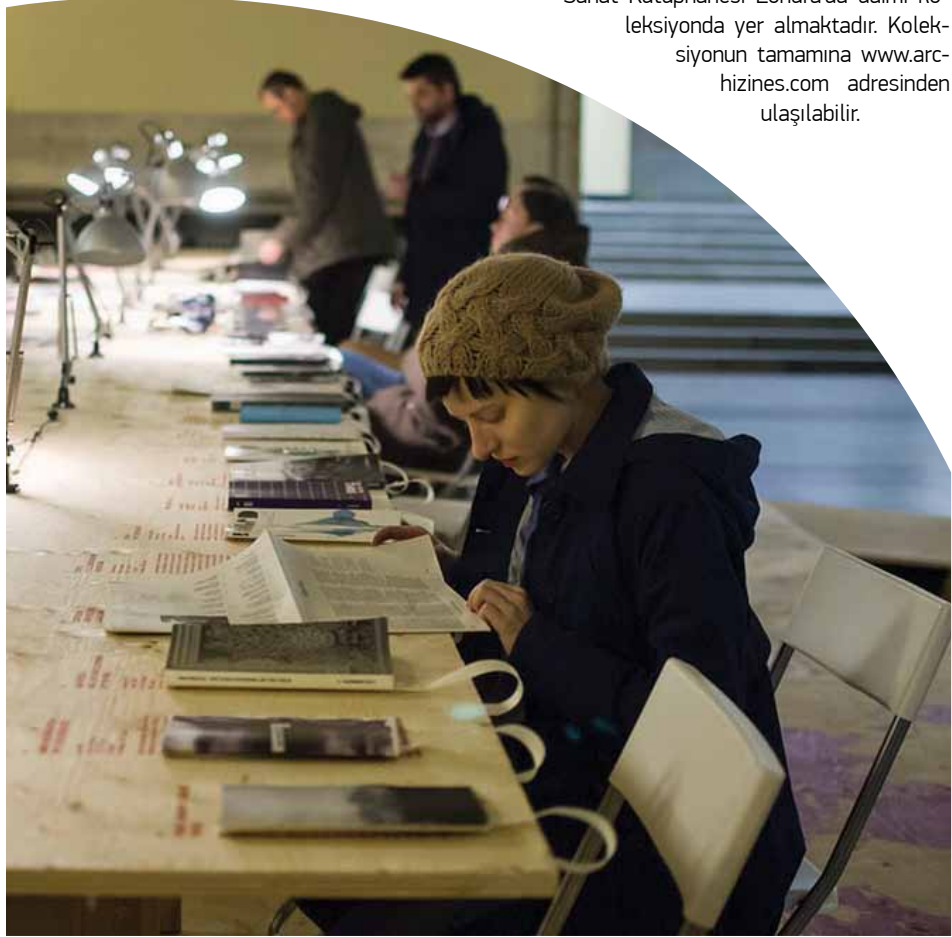
It’s Open, bir etkinlik ve sergileme alanıdır. Geri dönüştürülmüş, yenisinden kullanıma kazandırılmış üç konteynerde faaliyet gösterir; bu hâli ile şehrin hızlı ve değişken karakterinin bir parçasıdır.

It’s Open is an event and exhibition area. It operates in recycled and recovered three containers; in this state, it is part of the fast and variable character of the city.

Mimarlıkla ilgili dünyanın farklı ülkelerinde yayınlanan yeni fanzinleri, gazeteleri ve dergileri bir araya getirerek, mevcut mimarlık basınına alternatif sunan ve küratörlüğünü Elias Redstone’ nun üstlendiği “ARCHIZINES”, 4-22 Kasım tarihleri arasında ilk defa İstanbul’da olacak. JOTUN’un sponsorluğunda, It’s Open tarafından İstanbul’a getirilen gezici sergi, It’s Open’da ziyaret edilebilecek. Sergi kapsamında Avrupa, Amerika başta olmak üzere Çin, Tanzanya, Şili gibi dünyanın 20 farklı ülkesinden 100 özel yayın sergilenen. It’s Open’in ilk uluslararası projesi olma özelliğini de taşıyan proje kapsamında, sergide yer alan dergilerin editörlerinin katılımlarıyla atölye çalışmaları ve konuşmalar da gerçekleştirilecek. Sergide yer alan yayınlar, biçim ve içerik itibarı ile farklılık gösterse de, kullandığımız mimari alanları basılı olarak belgeleme ve tartışma konusunda ortak bir paydada birleşiyor. Bu yayınlar mimari söyleme, genelde radikal ve önemli katkılarda bulunurken, dijital çağda basılı malzemeye karşı

hâlâ var olan artık duyguların kanıtı olma niteliğini de taşıyorlar. ARCHIZINES Victoria ve Albert Müzesi, Ulusal

Sanat Kütüphanesi Londra’da daimi koleksiyonda yer almaktadır. Koleksiyonun tamamına www.archizines.com adresinden ulaşılabilir.

It's Open,
It's İstanbul'un
projesidir. İstanbul
Bilgi Üniversitesi Mimarlık
Fakültesi işbirliği ile
gerçekleşmektedir. [http://
www.its-open.org/](http://www.its-open.org/) It's Open is
an It's İstanbul's project. It is held
in collaboration with İstanbul
Bilgi University School of
Architecture. [http://
www.its-open.org/](http://www.its-open.org/)

kısa kısa | short news

"ARCHIZINES", bringing together the new fanzines, newspapers and magazines published in different countries of the world in connection with architecture offering alternatives to the present architecture press, the curator of which is Elias Redstone, will be in İstanbul for the first time November 4-22. The mobile exhibition brought to İstanbul by It's İstanbul under the sponsorship of JOTUN may be visited at It's Open. Under the exhibition, 100 special publications will be on display from 20 different countries of the world like China, Tanzania and Chile lead by Europe and the US. Under the project which is also It's Open's first international one, also featured will be workshops and addresses with the participation of the editors of the magazines on display at the exhibition. Although the publications in the exhibition differ in terms of style and content, they do meet at a common denominator on the subject of documentation and debating of architectural spaces we use in print. Such publications not only make radical and significant contributions to the architectural message but also serve as proof of the residual sentiments which are still present for printed materials in this digital age. ARCHIZINES is in permanent collections in Victoria and Albert Museum, National Art Library London. The entirety of the collection may be accessed at www.archizines.com.

IT'S İSTANBUL It's İstanbul evrensel kültürel miras ile yerel bilgi arasında dinamik etkileşim bağı sağlayan bir platformdur. Şehredair yaratıcı fikirleri için bir katalizör görevi görür. Platform, 2009 yılında hayatı geçmiş ve kendini terk edilmiş yadanere de yehiç kullanılmamış mekânlarda kültürel etkinlikler ve sergiler düzenlemeye adanmıştır. <http://its-istanbul.com/> It's İstanbul is a platform providing a dynamic interaction between cultural heritage and local knowledge. It serves as a catalyst for creative ideas on the city. The platform was launched in 2009 and has been dedicated to holding cultural events and exhibitions in abandoned or almost never used venues. <http://its-istanbul.com/>

TEĞET MİMARLIK PROJELERİ ÜZERİNDEN ON THEIR LATEST WITH TEGET MIMARLIK

Hazırlayan / Prepared by: Heval Zeliha Yüksel, Mimar - Architect

Öncelikle sizi başarılı projeleriniz için kutlayarak başlamak istiyorum. Teğet Mimarlık'ın adı hep iyi projelerde geçiyor. Genel bilgilendirme olarak; başlangıçtan bugüne kat ettiğiniz yolu bize kısaca anlatır mısınız?

Mehmet Küçükçuoğlu: Teşekkür ederim. TEĞET'i 1996'da Ankara'da kurduk. O zaman ki ortağım Kerem Yazgan ile Bandırma Kent Merkezi yarışmasını kazandıktan hemen sonra. 2000'de İstanbul'a taşındık. Bu arada Kerem çıktı, onun yerine Ertuğ geldi. Her ne kadar bir mimarlık firmasına bu tip "anlamlı" isimler koymak bana biraz tuhaf gelse de, oldu bir kere; açıklayayım: Öncelikle, bizimle birlikte çalışanların da kolaylıkla kendilerini özdeşleştirebilmeleri için kendi ismini koymak istemedim. Öte yandan 'ne içindeyiz çemberin, ne dışında' ifadesi, bizim piyasa ile ilişkimizi biraz anlatıyor. Akıllı ve uyumlu insanlarla çalışıyoruz. Devamına erdirmek için büyük çaba harcıyoruz.

First of all, I'd like to start congratulating you for your successful projects. Teğet Mimarlık's name is always mentioned in good projects. Could you briefly tell us the road you covered starting from the beginning as general information?

Mehmet Küçükçuoğlu: Thank you. We set up TEĞET in 1996 in Ankara. Right after we won Bandırma City Center contest with my then-partner Kerem Yazgan, in 2000 we moved to Istanbul. In the meantime Kerem left, Ertuğ took his place. Although it sounds a little strange to me to give such type of "meaningful" names to a firm of architecture, it happened. Let me explain: Firstly, I didn't want to name it after me so that those working with us can identify themselves easily also. On the other hand, the expression 'not inside, nor on outside of the loop' describes our relationship with the marketplace a little. We work with smart and well adjusted people. We're making great efforts to continue doing so.

FILE SON INE T PROJECTS ARLIK

Yarışma ile kazandığınız büyük projeler oldu son dönemde: İzmir Opera Binası, İstanbul Deniz Müzesi gibi... Yarışma ile yapılması kriterini de göz önünde tutarak Teğet Mimarlık olarak bugünkü mimarlık ortamını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Yarışma söz konusu olunca da 'ne içindeyiz, ne dışında' tavrımızı devam ettirdiğimizi söyleyebilirim. Seyrek katılıyoruz; onda da konuyu ve jüriyi iyice tarttıktan sonra inançla çalışıyoruz. Rekabet, bizim için başlı başına bir değer, bir içerik olamadı; ancak atlatılması gereken, altından kalkmayı başardığımızda yapmak isteyeceğimiz şeylerin yolunu açan bir şey. Aksi takdirde, her daim cazip görünebilme dürtüsüyle o tatsız tuzsuz imajlar dünyasına savrulabilirsiniz.

Bugünkü dünyada "modernlik ile yerellik", "yenilik ile eskilik" bir arada sorgulanan kavramlar. Böyle bir zamanda bir Boğaz yapısı yapmak çok önemli ve kıymetli. Boğaz kıyısı genelde eski yapılar ile dolu. Bu bağlamda İstanbul Deniz Müzesi projenizde modern bir yeniyi, artık yerel olan eskisinin içinden nasıl çıkardınız?

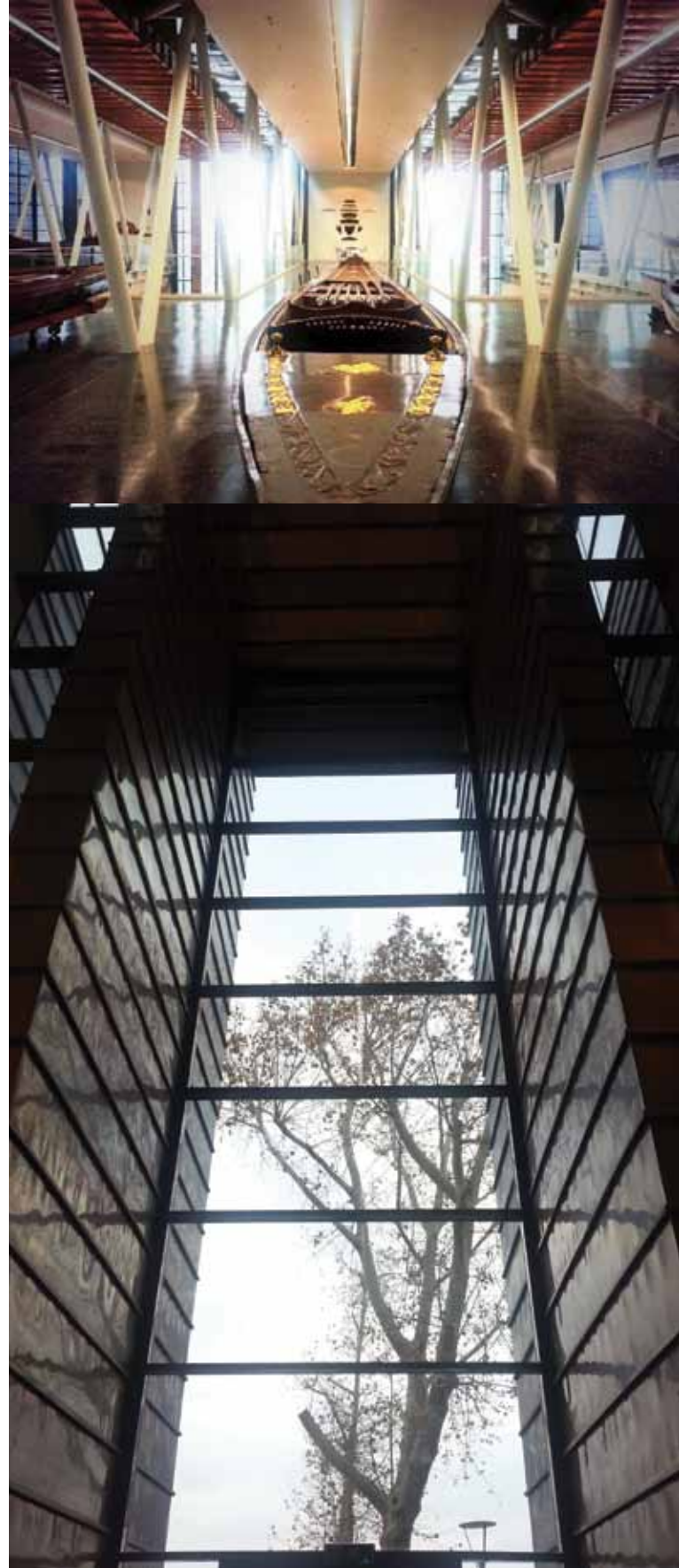
Evet. Boğaz'da artık bugünün yapısını yapmaya izin yok. Ancak eskiden var olanın replikası yapılabilir. Son 100 seneye baktığınızda da bu kümenin dışında bir Boğaz köprüsünü/ köprülerini, Tarabya Oteli gibi bir iki yapıyı ve kaçak binaları görürsünüz. Bu açıdan bakıldığında Deniz Müzesi, çok istisnai bir fırsat. Yerel, eski, yeni, modern, kapsam ve sınırları yeterince tartışılmadığında çok sorunlu kategoriler. Örneğin Deniz Müzesi kayak galerisi, endüstriyel limanlardaki çekek yapılarının bir versiyonu olarak yorumlanabilir; ancak bunun ne kadar (sadece) İstanbullu olduğu tartışılır. Öte yandan, müze Dolmabahçe'den Ortaköy'e uzanan saraylar silsilesinin bir parçası olarak düşünülmüş; ön planda deniz çizgisini vurgulayan güçlü yatay bantlardan biri olarak tasarlanmıştır. Bu haliyle kendine has tektoniği silüet içerisinde aykırı durmuyor. Yakın çevresi ve iliştiği bina ile ilişkileri de çok hassas kurgulanmıştır. O yüzden de yaklaştığınızda yolunu kaybetmiş bir yaratık gibi durmadığını düşünüyorum.

İstanbul Deniz Müzesi'nde eski yapıdan neleri tuttunuz? Neleri değiştirdiniz?

Eski yapıdan, Beşiktaş meydanının köşesini tutan 1950 yapımı, sonradan Deniz Müzesine devredilen eski Maliye Vezne Binası'nı tuttuk. Köprü ve pasajlarla yeni yapıya bağlanarak dolaşımın bir parçası haline gelecek. Restorasyonu tamamlanmadığı için henüz sisteme dahil olamadı.

İstanbul Deniz Müzesi'ni gezdiğimde ilk düşündüğüm, denize bakan cephesindeki yarıklardan içeri sızan ışığın çok iyi olduğu idi. Diğer de bu etkiyi hemen kesen çok sayıda kayak ve kadirganın sergileniyor olduğu gerçeği idi. İçerisi biraz kalabalık değil mi? Bu konuda neler söylemek istersiniz?

Fark ettiysen yarıklar tavanda da devam ediyor. Bu açıdan gün ışığının sürekliliği bozulmuyor. Sıkışıklığa gelirse: Kayık galerisinde iki birbirine zıt mekan hissiyatı bir arada. Ana fikir de bu zaten. Birincisi her bir kayak için özel bir dilim, ikincisi ise

Lately, there were big projects you won as a result of competitions. Like Izmir Opera Building, Istanbul Marine Museum. Also considering the competition criteria, how do you assess the architectural environment of the present as Teğet Mimarlık?

I can say that we have our 'neither inside, nor outside' attitude for as far as competitions are concerned too. We seldom take part in them and then we work with dedication after weighing the subject and the jury fully. Competition has never been an asset, a content by itself for us. But it is something you have to overcome, paving the way to things we would want to do if we manage to do that. Otherwise, you can be thrown into that world of tasteless images with the motivation of appearing attractive all the time.

In today's world, modern and local, new and old are concepts questioned together. It is very important and valuable to build a Bosphorus structure in such times. The shore of Bosphorus is typically filled with old buildings. In this context, how did you produce a modern new in your Istanbul Marine Museum project out of the old which is already local?

Yes. You're not allowed to construct today's buildings in the Bosphorus anymore. You can only replicate what's already there. Looking at the last hundred years, you see only the Bosphorus bridge-bridges, a couple of buildings like Tarabya Hotel and contraband buildings outside this cluster. From this perspective, Marine Museum is a highly exceptional opportunity. The local, the old, the new, the modern are very problematic categories when their scope and limits are not debated adequately. For example, the boat gallery of Marine Museum may be interpreted as a version of the breathtaking structures in industrial ports; however, how much (only) Istanbulian this is may be debated. On the other hand, the museum is planned as part of the array of palaces extending from Dolmabahçe to Ortaköy; designed as one of the powerful horizontal bands stressing the sea line. In this state, its dedicated tectonic is not in contrast with the silhouette. Its relations to its close environment and the building adjacent to it were designed very precisely. Therefore, I think it does not stand as a lost soul when approached.

What did you keep out of the old building in Istanbul Marine Museum? What did you change?

We kept the 1950-built, old Ministry of Finance Teller Building later transferred to Marine Museum at the corner of Beşiktaş Square. It will become a piece of circulation connected to the new building with bridges and passage ways. It's still not in the system as its restoration has not yet been completed.

When I toured Istanbul Marine Museum, what first came to my mind was that the light seeping inside out of the slots on the façade facing the sea was very good. Another one was the fact that there were a large number of boats and galleys immediately bring an end to this effect. Isn't inside a little crowded? What would you want to say about this?

If you noticed, the slots extend to the ceiling. Therefore, the continuity of daylight is not interrupted. Coming to being crowded: The two contrasting space impression is together in the boat gallery. This is the main theme anyway. The first one is a special trench for each boat, the next one is that all boats are together as if docked.

tüm kayıklar rıhtıma yanaşmış gibi bir arada. Sıkışıklık, yer ekonomisi ve dolayısıyla yoğunluk rıhtımın doğasında var. O yüzden bana yerli yerinde geliyor. Ayrıca rampadan çıkarken ve üst kattan farklı açılardan ikinci bakışlar da sağlanmış olduğu için algıyı sekteye uğratmıyor.

Ana caddeden giriliyor yapıya ancak meydana yani doğuya bakan cepheden giriş yok. Meydan ile ilişkisine dair neler söylemek istersiniz?

Ana caddeden, tam Beşiktaş çarşısının karşısından giriş, binanın kentle ilişki kurması açısından daha elverişli. Burada bina geriye çekilerek kendi meydanını yaratıyor ve bina boyunca sağlanan şeffaflık aracılığıyla cadde boğaza görsel olarak bağlanıyor. Zaten köşedeki tescilli binanın kolonatlari da caddeye yönelmiş durumda. Meydana bakan cephede ise ilişkiyi bir avlu aracılığı ile kuruyoruz. Tescilli bina ile arasında oluşan avlu meydandaki Barbaros heykelini çerçevesiyor. Bu avluda kalıntılar var ve yapı yapmak sakıncalı. Dolayısıyla dolaşımın düğümleneceği giriş mekanı için biraz karambol bir yer. Bizim o cephede avlu üzerinden tescilli binaya bağlanan bir köprümüz var. Kayık galerisindeki yırtık ise içerideki promenatı meydana açarak dolaşıma yön vermesi açısından düşünüldü.

Çini duvarın hikayesini merak ediyoruz. Montajı tekrarlandı. Biraz açıklık getirebilir misiniz?

Daha önceki Deniz Müzesi yapısının cephesinde kabartma bir Piri Reis haritası vardı. Biz onu yeni binaya aktarmak istiyorduk ancak söküm sırasında parçaladılar. Bunun üzerine, meydana bakan cephede bu tip bir elemanın varlığı akıllara sebezindiği için, bakırdan bir rölyef düşündük. O da çeşitli sebeplerle olamayınca Heybeliada'da yıkılan Deniz Harp Okulu'nun cephesini süsleyen ve sökülemediği (!) için yok edilen Mozaik Pano'nun yeniden canlandırılmasını önerdik. Ferruh Başağa'ya ait olan bu eser, Preveze Deniz Savaşını anlatan figürlerin birleşip tek bir kayık formunu aldığı güzel bir iş. Deniz Kuvvetleri, Çini Vakfıyla anlaşma yaptığı için, ressamın varislerinden izin alınıp çini, karolarda yeniden canlandırıldı. O kadar uyarmamıza rağmen, ilk versiyon çok çığ renklerle yapılmıştı. Acımızı paylaşan ilahi bir güç sayesinde çini karolar teker teker dökülmeye başlayınca hepsini aşağıya indirdik. İkinci çini versiyonda biraz bastırdık, orijinal renklerine daha yakın bir sonuç elde ettik. Şimdi nispeten makul bir pano var duvarda.

Konya Yaşam Merkezi projeniz için de tebrik ederiz. Yerel olana övgü ve selam barındıran bir proje. Neler söylemek istersiniz?

Bizim de heyecanla yapımını beklediğimiz bir proje. Bir kere konusu çok özel. Otistik bireyler ve aileleri için bir merkez. Burada eğitim, rekreasyon, sanat, spor, konaklama her şey var. Toplum dışı kalmış sıkıntılı bir topluluk için rahatlayacakları, vakit geçirip deneyimlerini paylaşacakları, toplumun geri kalanı ile kaynaşacakları bir mekan. Donatıları kuvvetli bir köy. Bu vizyonu geliştiren Konya Selçuklu Belediyesi'ni tebrik etmek lazım. Hatta bizim arazi değişikliği önerimizi bile dikkate alıp projeyi farklı ve daha geniş bir alanda yapmamızı sağladılar. Evet, haklısın, burada bir selam var. Çatalhöyük'ten Konya Ovası'nın

Crowdedness, economy of space and therefore, concentration is inherent in the nature of a quay. Therefore, it appears to me to be in place. Also perception is not disrupted as secondary looks are provided when going up the ramp and from the upper floor from different angles.

The building is entered from the main street but there is no entrance from the façade looking towards the square, that is the east. What would you like to say about its relationship with the square?

Entrance from the main street right across Beşiktaş market is more convenient so that the building may set up a relationship with the city. Here, the building is set back creating its own square and the street is connected visually to Bosphorus with the aid of transparency achieved along the building. In fact, the colonnades of the registered building at the corner are also directed towards the street. On the front facing the square, on the other hand, we set up the relationship with the aid of a yard. The yard formed between the registered building surrounds the Barbaros statue in the square. There are remnants in this yard and to build a building is not allowed. Therefore, it is a rather problematic area for the entrance where circulation will be concentrated. We have a bridge connected to the registered building over the yard on that front. The tear in the boat gallery, on the other hand, was considered for directing circulation opening the promenade inside to the square.

We are curious about the story of the çini wall. It was reinstalled. Could you clarify a little?

There was a relieved Piri Reis map on the façade of the previous Marine Museum building. We wanted to transfer it to the new building but it was fragmented during removal. So we thought of a copper relief as the presence of such type of an element which was engraved in minds on the front facing the square. When that couldn't happen because of various reasons, we proposed revitalization of the mosaic panel decorating the façade of the Marine Cadet School torn down in Heybeliada which was destroyed because it couldn't be removed (!). This work by Ferruh Başağa is a nice work where figures depicting Preveze Sea Battle combine into the form of a single boat. Since Navy had an agreement with Çini Foundation, it was revitalized in tiles, getting permission from the heirs of the artist. Despite all our warnings, the first version was in very raw colors. Thanks to a divine force sharing our pain, çini tiles started to drop one by one so we took all of them down. We persisted a little in the second çini version, getting a result closer to the original colors. Now, a relatively reasonable panel stands on the wall.

We also congratulate you for your Konya living center project. It is a project accommodating praise and salute to the local. What would you like to say?

It is a project we too are expecting to be done anxiously. First of all, it has a great theme. It is a center for autistic individuals and their families. Here, there's everything including education, recreation, arts, sports, accommodation. It is a space for a community with problems left out of society where they can spend time, share their experiences, where they can melt into the others in the society. It is a village with strong equipment. We have to congratulate Konya Selçuklu Municipality which developed this vision. Actually, they even considered our land change proposal, allowing us to build the project in a different and broader area. Yes, you're right. There is a salute here. From Çatalhöyük to the adobe villages of Konya

kerpiç köylerine. Ve biliyor musun? Hala var onlardan. Yer ile hemhal olmuş, alabildiğine yayvan müthiş yerleşimler. Toprak neyse köy de o.

Cephede seramik esaslı malzeme kullanımının sizce avantajı veya dezavantajı nedir? Son dönemde bir projenizde kullandınız mı?

Doğal bir malzeme olduğu için nefes alma ve çevreyle daha kolay uyum kurabilme kabiliyetlerinden yararlanmak lazım seramik cephelerde. Renk, doku ve tonlar için mimarlara olanaklar sağlayacağını düşünürüm. Özellikle dokunma hissine çok hitap ettiğini söyleyebilirim. Biz Konya Yaşam Merkezi'nde ikinci ofset bir cephe olarak terra cotta çubuklar kullandık. Bir kere çevredeki toprak hissi, kerpiç köyler gibi bina cephelerinde sürdürülüyor. Çok iyi bir derinlik ve doku kazandı yüzeyler. Ayrıca Orta Anadolu'nun ekstrem soğuk ve sıcak dönemleri için yapıyı koruyucu etkileri var. Enerji yüklerimizi hissedilir derecede azalttı.

İç mekan düzenlemelerinizde seramik kullanımınızı biraz anlatır mısınız? Tercihlerinizi şekillendirirken nelere dikkat edersiniz?

Öncelikle doğal hallerini seviyorum. Doğal renkler, nefes alabilen yüzeyler hoşuma gidiyor. Sırlı seramiklerin alalede kullanımı çok yaygın ve itiraf etmeliyim ki bu kötü uygulamalar insanı uzaklaştırıyor malzemeden. Köşe dönüşler, yer duvar birleşimleri, bitirişler, derzler, hizalar ve işçilik bir türlü halledilemedi. Bazen eski bir yapıda, derzsiz döşenmiş nefis seramikleri gördükçe hayıflanıyorum; bugün niye bunları yaptıramadığımıza. Sanki teknoloji gelişip hiçbir şey şansa bırakılmadıkça ustalık ve zevk denen şey de sönüyor. Yoksa sağladığı imkanlar ne kadar çok. Renkler, dokular, imalat ve kullanım kolaylıkları. İnancımızı tazelemenin yollarını bulmalıyız.

Son olarak biraz yakın gelecek projelerinizden bahsedebilir misiniz?

Çok çeşit ve bağlam var. İzmir'de Opera, Beyoğlu Galatasaray Meydanı'nda YKB Kültür Sanat, bir grup otel işi, Madrid'de Muskat'ta Büyükelçilik yapıları, Cezayir'de bir havaalanı, bir grup konut kompleksi, eski bir mezbahadan dönüştürme sosyal bir merkez, Topkapı'da mutfak müzesi. Aklıma gelenler bunlar.

Vakit ayırdığınız için teşekkür ederim.

planes. And do you know, they still exist. These are totally flat, great settlements merged into the earth. Whatever the earth is, that is the village.

What are the pros and cons of using ceramic based materials on the façade? Did you use them in any project recently?

On ceramic façades, one has to make use of their capabilities of breathing and matching the environment easier as they are natural materials. I believe that this will provide opportunities to architects for color, texture and tones. I can say that especially it caters to the sense of touch. We used terracotta bars as a second offset façade at Konya living center. First of all, the sense of earth around is maintained on building façades like adobe villages. The surfaces gained a very good depth and texture. Also, they have protective qualities for the building for extremely cold and hot periods of Central Anatolia. They reduced our energy load remarkably.

Could you tell us your use of ceramics in your interior designs? What do you pay attention to when shaping your preferences?

Firstly, I like their natural states. I like natural colors, breathable surfaces. Ordinary use of glazed ceramic tile is very widespread and I must confess these types of bad applications distance one from the material. Corner turns, floor wall joints, finishes, tile joints, lineups and workmanship couldn't be solved yet. Sometimes, when I see exquisite tiles laid without joints in an old building, I wail; why can't we have these done today? As technology advances and nothing is left to chance, the thing called craftsmanship and taste is lost. In fact, the opportunities they afford are great. Colors, textures, application and usage facilities. We have to find ways to refresh our belief.

Lastly, could you tell us about your projects in the near future?

There is great diversity and context. The Opera Building in İzmir, YKB Culture Art at Beyoğlu Galatasaray Square, a group hotel project, Embassy buildings in Madrid and Muskat, an airport in Algeria, a group residential complex, a social center converted from an old slaughterhouse, a kitchen museum in Topkapı are what come to mind.

Thank you for your time.

Yazan / By : Ertuğ Uçar,
Teget Mimarlık Kurucu Ortak / Co Founder of Teget Architecture

İSTANBUL DENİZ MUZESİ MARINE MUSEUM

DOLMABAHÇE SARAYI DOLMABAHÇE PALACE

İstanbul Deniz Müzesi, Beşiktaş'taki bahçesinde bulunan depoların yerine inşa edilen yeni kayıkhanesi binasıyla 2103 sonbaharında ziyarete açıldı. Proje, 2005'te açılan Ulusal Mimarî Proje Yarışması ile başladı. Yarışmanın konusu, müze bahçesindeki depolarda bulunan 30'a yakın saltanat kayığının sergileneceği çağdaş bir müze yapısı projesinin elde edilmesiydi. Yarışmada birinciliği ortağım Mehmet Kütükçüoğlu ile hazırladığımız proje kazandı. 2008'e dek projeyi hazırladık. İnşaat hazırlıkları 1 sene, inşaat 4 sene sürdü. Tescilli binanın restorasyonu projelerini de Teğet Mimarlık olarak biz hazırladık. Bu çalışmalar hala sürüyor. Ziyaretçiler şimdilik saltanat kayıklarının ve ünlü kadirganın bulunduğu yeni binayı gezecekler. 2014'ün sonunda tescilli bina çalışmaları da tamamlanınca müze kompleksi ziyaretçilerin eski ve yeni binayı tek seferde gezebilecekleri bir bütün olacak.

Istanbul Marine Museum was opened to visits in the fall of 2013 with its new boat house constructed in place of the warehouses in its garden. The project started with the national architecture design competition held in 2005. The subject matter of the competition was derivation of the design of a contemporary museum building where close to 30 royal boats in the warehouses in the garden of the museum would be exhibited. In the competition, the first prize was won by our design prepared with my partner Mehmet Kütükçüoğlu. We prepared the design until 2008. Construction preparations went on for 1 year, the construction for 4 years. We, as Teğet Mimarlık, prepared the restoration designs of the registered building too. This work is still ongoing. Visitors from now will tour the new building where the royal boats and the famed galleys are. When, at the end of 2013, the registered building work is completed, the museum complex will be a whole where the visitors may tour the old and new buildings at the same time.

İSTANBUL DENİZ MÜZESİ BİNASI PAHA BİÇİLEMEZ İÇERİĞİNDEN BAŞKA MİMARİ VE İNŞAAT AÇISINDAN DA BÜYÜK ÖNEM TAŞIYOR. İSTANBUL MARINE MUSEUM HAS GREAT SIGNIFICANCE IN TERMS OF ARCHITECTURE AND CONSTRUCTION TOO IN ADDITION TO ITS PRICELESS CONTENT.

İlki Boğaz'a yapılan çağdaş bir yapı olması. Bildiğiniz gibi Boğaziçi kanununa göre kıyıda bir yapı, ya mevcut yapının restorasyonu şeklinde, ya da o noktada daha önceden bulunduğu görsel kayıtlarla kanıtladığınız bir yapının yeniden yapımı şeklinde olur. Proje yarışmasıyla İstanbul'a çağdaş bir müze yapısı kazandırılmak isteniyordu. Bir istisna uygulandı. Tek kısıt müze yapısının yüksekliğinin Dolmabahçe ve Çırağan Saraylarının geçmemesiydi.

İkincisi İstanbul'da yapılan yeni bir müze yapısı olması. Şehirdeki müzelerin neredeyse hepsi (SSM'ye yapılan ek ve Santral İstanbul'a yapılan ve şimdi eğitim yapısına çevrilmiş olan Çağdaş Sanatlar Müzesi gibi tek tük örnek dışında) tarihi yapıların restorasyonu olarak karşımıza çıkıyor. Şehirde ilk tasarlandığında ve inşa edildiğinde işlevi müze olan yapı aradığımızda karşımıza 1891'e tarihlenen ve Osman Hamdi Bey'in Alexander Vallaury'ye ısmarladığı Müze-i Hümayun (İstanbul Arkeoloji Müzeleri) çıkıyor.

Projenin bir diğer önemli noktası inşaatındaki zorluklar. Müze arazisi tarihi İhlamur derenin alüvyonlarını bıraktığı alanda yer alıyor. Burada böyle bir yapı inşaatının mümkün olabilmesi için önce o bölgedeki yol seviyesinin 35 metre altına dek ilerleyerek sağlam kaya zeminine çelik kazıklar çakıldı. Daha sonra bu kazıkların sayesinde temel oluşturulabildi. Öte yandan 400 ile 500 sene eski olduğu tahmin edilen (ve böylece Dünyada korunarak bugüne getirilmiş en eski kayık unvanına sahip olan) Tarihi Kadırga ve diğer kayıklar araziden dışarı çıkarılamıyordu. Kayıkların uzunlukları 4-5 metreden 30 metreye dek farklılaşıyordu. Ayrıca tarihi özellikleri sebebiyle çok fazla yerlerinden kırıdattılırlarsa zarar göreceklere endişe ediliyordu. Böylece biz projeyi, inşaatın 2 etapta tamamlanabileceği şekilde tasarladık. Önce kayıkların bulunduğu mevcut depoya dokunulmayarak, arsanın bugün bina girişinin baktığı meydana denk gelen noktasında bir geçici çelik depo tasarladık. Daha sonra mevcut deponun arka cephesinde bir delik açıldı. Kayıklar tek tek, özel makaralı sistemler ile geçici binaya çekildi. Tarihi Kadırga ise çok özel tedbirlerle çelik profiller üzerinde bir günlük çalışmayla 60 metre kaydırıldı. Geçici bina daha sonra güvenlik, yangın, nem alma sistemleri çalıştırılarak kapatıldı. Ardından öndeki depolar yıkıldı ve Yeni müze binasının ilk etabı inşa edildi. Bu bölüm inşa edildikten sonra geçici depo açıldı. Önce kadırga daha sonra diğer kayıklar aynı makaralı sistemler kullanılarak son olarak sergilenenlere yerlere çekildiler. İkinci katta yer alacak kayıklar için binanın Boğaz'a bakan ön cephesi dev menteşeli kapılar şeklinde planlandı. Kayıklar vinçlerle Boğaz tarafındaki cadde trafiğe kapatılarak binaya ikinci kattan alındı. Cepheler kapatıldı.

1

2

3

First one is its being a contemporary building by the Bosphorus. As you know, under Bosphorus Act, a building may be either a restoration of an existing one or reconstruction of a building you proved to have been there previously by visual records at the coast. The purpose was to introduce a contemporary museum to Istanbul in the design competition. There was an exception applied. The only restraint was that the height of the museum would not be greater than those of Dolmabahçe and Çırağan Palaces.

The second one is that it is a new museum built in Istanbul. Almost all museums in the city (except for a couple of examples like the appurtenance built to SSM and Contemporary Art Museum built in Santral Istanbul now transformed into an educational building) appear before us as restored historical buildings. If one searches for a building which has been a museum when first designed and constructed in the city, what comes before us is Müze-i Hümayun (Istanbul Archaeology Museums) dating back to 1891, commissioned by Osman Hamdi Bey to Alexander Vallaury.

Another important point of the project is the problems in construction. The museum land lies in the area where the historical İhlamur creek leaves its alluviums. For a construction to be made here, first steel piles were driven to the sound rock floor advancing up to 35 meters below the road level in the area. Then the foundation could be laid thanks to these piles. On the other hand, the historical galley and other boats estimated to be 400 to 500 years old (and hence, with the title of oldest boat conserved and survived in the world) could not be taken out of the area. Planks of the boats ranged from 4-5 meters to 30 meters. Also, there was the worry that they could be harmed if they were displaced too much because of their historical characteristics. Therefore, we planned the project so that the construction would be completed in two phases. First, the warehouse where the boats were in was not to be touched and we designed a temporary steel warehouse on the point corresponding to the square where the building entrance faces today. Then, a hole was made on the back façade of the existing warehouse. The boats were pulled into the temporary building using special pulley systems one by one. The historical Galley, on the other hand, was shifted 60 meters, working on it one day on steel profiles, taking very special precautions. Afterwards, the temporary building was closed running security, fire and dehumidifier systems. Then the warehouses in front were torn down and the first phase of the museum building was constructed. The temporary warehouse was opened once that section was constructed. First, the galley, then the other boats were pulled to their final destination of exhibition using the same pulley systems. For the boats to be exhibited on the second floor, the front façade of the building facing the Bosphorus was planned in the form of giant hinged gates. The boats were taken into the building through the second floor with the street on Bosphorus side close to traffic. The façades then were covered.

Binanın en önemli bölümü Kayıkhanesi. Bu mekânın zemin katında, demiryolu köprülerine benzeyen çeşitli uzunluklarda 5 makaslı köprü sayesinde kolonsuz, serbest bir sergileme sağladık. Kayıkların sergilenişi onlara her an Boğaz'a bakan büyük kapılardan dışarı, denize çıkacaklarıymış havası veriyor. Bazen kayıkların burunlarını doğrulttuğu Boğaz'da bir Kadıköy vapuru silüeti veya bir tanker görüyor insan. Müzenin iç mekânı, genelde içe dönük müze mekanlarının aksine Boğaz'la birleşiyor. Zemin katı gezmeyi bitirdiğinde ziyaretçi uzun bir rampa asma kata alıyor. İç mekânın toplam yüksekliği 14 metreye yakın. Üst katta köprülere uzanmış kayıklar yine Boğaz'a bakıyor. Aynı zamanda biraz önce yanlarında dolaştığımız iri kayıkların ve en önemlisi de kadırganın manzarasını bir kez de yukarıdan izliyoruz. Tescilli binanın restorasyon çalışmaları tamamlandığında asma kattan bir köprü bizi diğer yarıya alacak ve gezimiz giriş holünde bitecek. Giriş holünde müzenin ziyaretçilerine sunduğu diğer olanakları da keşfetmek mümkün. Müze dükkanı, kafe, çocuk oyun bölümü, gün içerisinde belirli aralıklarla filmlerin oynayacağı küçük bir gösterim odası, sergi salonu ile 200 kişilik birçok amaçlı salon. İstanbul Deniz Müzesi'nin önemli bir özelliği de kendisini duvarlarla şehirden ayırmayan bir müze olması. Beşiktaş çarşı tarafına yüz veren cephesini, bu amaçla geri, arazi sınırlarının gerisine çekti. Burada, şehrin keşmekeşinin içinde küçük ama tanımlı bir cep meydanı tasarladık. Müzenin lobisi biletsiz olarak girilip kullanılabilir. İnsanlar dükkan, kafe ve çocuk salonunun baktığı ve müzenin sessiz ve yeşil avlusuna açılan bu mekânı rahatça kullanabilecek. Böylece bu meydan şehirliğin buluşmak, dinlenmek için kullanılabileceği kamusal bir alan olacak. Beşiktaş Meydanına bakan tarafta ise bina şehirle farklı şekillerde ilişki kuruyor. Yeni bina cephesinin büyük bir bölümü yakınlarda kaybettiğimiz ressam Ferruh Başağa'nın Preveze Deniz Zaferi mozağının reproduksiyonuna ev sahipliği ediyor. İki binayı bağlayan cam köprüden geçen ziyaretçiler içerideki hareketi dışarıya taşıyor. Ayrıca tescilli ve yeni binalar arasında kalan yeşil avlu şeffaf bir şekilde Barbaros Anıtı'na ve meydana açılıyor.

The most important part of the building is the Boat-house.

At the ground floor of this space by virtue of 5 truss bridges of different links similar to railroad bridges, we achieved a column free, standalone display. The staging of the boat houses give them the atmosphere as if they would go outside to the sea through the large gates facing Bosphorus. Sometimes, in Bosphorus, to which the boats point their bows to, a Kadıköy ferry silhouette or a tanker appears. The interior of the museum, in contrast to museum spaces that are typically inwards, merge with Bosphorus. When you finish touring the ground floor, a long ramp takes the visitor to the mezzanine. The total height of the interior space is close to 14 meters. On the upper floor, boats extending to bridges again face Bosphorus. At the same time, we view this time from above the scene of the large boats and most importantly, the galley we walked around a little bit before. When the restoration of the registered building is completed, a bridge from the mezzanine will take us to the other half and our tour will end at the entrance hall. At the entrance hall, it's possible to discover other opportunities the museum offers its visitors. It is a 200-person multipurpose hall with museum shop, café, children's play area and a small screening room where films will be offered at specific intervals during the day.

Another feature of Istanbul Marine Museum is its being a museum not partitioning itself from the city by walls. To that end, we drew the façade facing Beşiktaş market behind the boundaries of the land. Here, we designed a small but distinct pocket square within the hustle-bustle of the city. The lobby of the museum may be used without a ticket. People will be able to use this space where the café and children's hall faces opening to the home and green yard of the museum. So this square will be a public area which may be used by the dwellers of the city for meeting and leisure. On the site facing Beşiktaş Square, the building sets up a relationship with the city in different ways. A large portion of the new building façade hosts a reproduction of Preveze victory of painter Ferruh Başağa who we lost recently. Visitors passing through the glass bridge connecting the two buildings carry the motion inside to outside. Also, the green yard between the registered and new buildings transparently open to Barbaros Monument and the square.

Deniz cephesi ise en özgün ilişkiyi kuruyor şehir ve Boğaz ile. Akşamları kayıkhanenin gece modunda aydınlatılması sayesinde vapurlardaki veya kaldırımdaki şehirli kayıkhanedeki kayıkların endamını seyredebilecek. Öte yandan binanın bir dolu bir boş parmaklardan oluşan cephesi burada da geri çekilerek Boğaziçi'yle arasına bir yansıma havuzu alıyor. Böylece kaldırımlar arasına da yumuşak ve şeffaf bir sınır koymuş oluyor.

Müze dış cephesinde iyi yıllanacak, güzel eskiyecek bir malzeme kurgusu düşündük. Bakır, taş ve fiber paneller. Bakır, denizcilikte detaylarda kullanılan, ayrıca İstanbul'daki birçok tarihi yapının çatılarında kullanılan bir malzeme. Özelliği ısıya göre hareket eden esnek bir malzeme olması ve yıllar içerisinde renk değiştirmesi. Belki 20 yıl sonra deniz müzesinin bazı yerlerinde bakırın o karakteristik oksit yeşilini görebiliriz. Taş da tescilli yapıda kullanılmış. Biz burada gökkuşağı renklerinde bir kumtaşı tercih ettik. Güneşiyle renkten renge giriyor. Beyaz ise denizcilerin rengi. Çimento katkılı fiber paneller cephenin büyük bir bölümünü kaplıyor.

Biz ortağımla Teğet Mimarlık'ı yönetiyoruz. Konut, kültür, eğitim yapıları tasarlıyoruz. Ancak Deniz Müzesi'nin yeri çok özel. Boğaz'a bir yapı tasarlamak, hem de kamuya açık bir kültür yapısı tasarlamak her mimara nasip olmaz. Biz bu şansı bileğimizin hakkıyla, bir yarışma neticesinde kazandık. Bu da çok önemli. Deniz Müzesi yıllardan beri bahçesinde Dünyadaki en zengin tarihi kayıklar koleksiyonunu barındırıyordu. Deniz Kuvvetleri bu koleksiyonu bugüne taşımış ve korumuştur. Ancak kayıklar bir müzede değil depolarda ziyaretçilere sunuluyordu. Müze duvarlar ardında, davetkar olmayan bir haldeydi. Biz burada insanları davet eden, şehirle ve Boğaziçi'yle bütünleşen bir açık müze tasarlamak için yola çıktık. Umarız başarmışızdır.

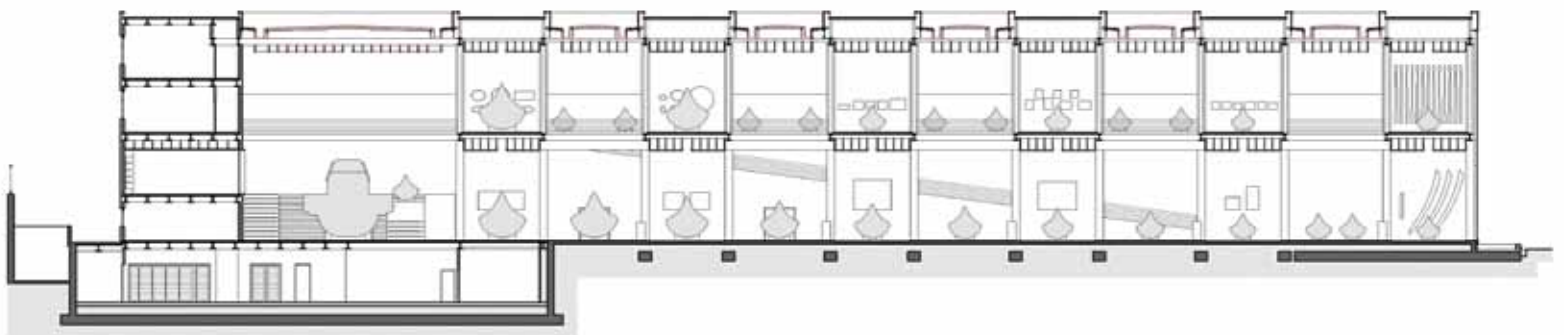
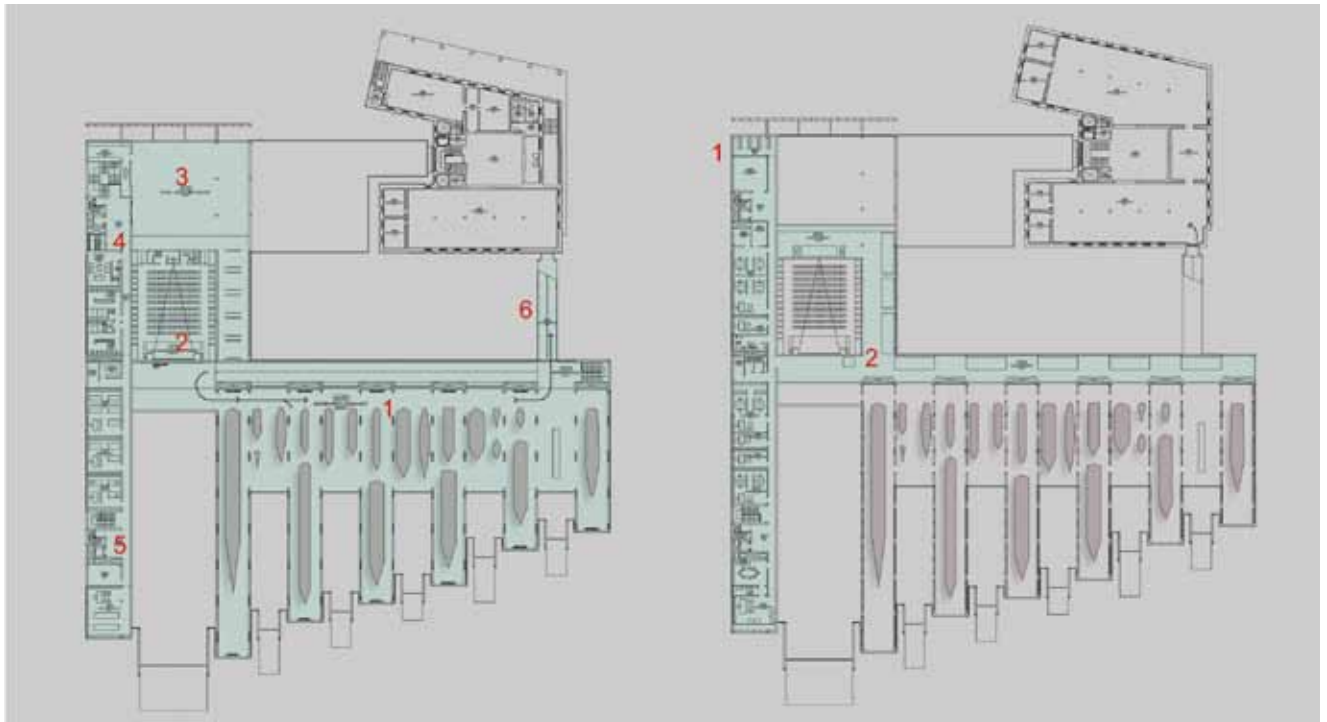
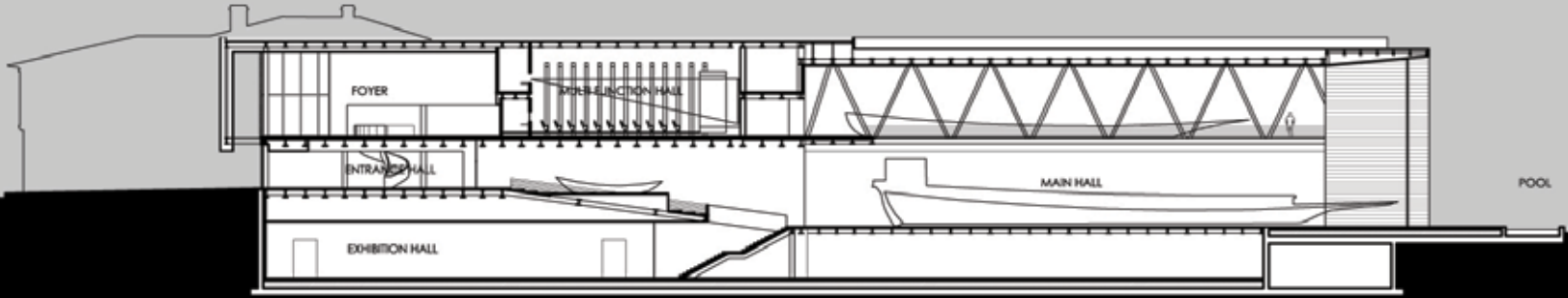
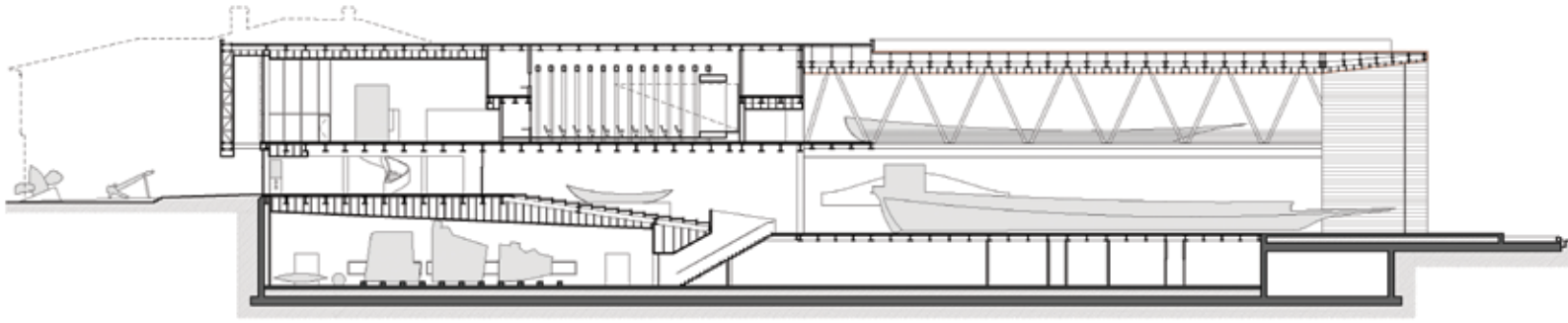
The sea façade sets up the most original relationship with the city in Bosphorus. At night, as the boat house is illuminated in evening mode, the people of the city in ferries or on sidewalks will be able to view the bodies of boathouses. On the other hand, the façade of the building formed of one full-one blank fingers is set back here, taking a reflection pond between itself and Bosphorus. Hence, a soft end transparent boundary is set between sidewalks.

For the exterior of the museum, we planned a material setup that will age well, age nicely. Copper, stone and fiber panels!... Copper is a material used in marine details also used in the roofs of many historical buildings in Istanbul. Its property is being a flexible material acting according to temperature and its changing color over the years. Maybe in twenty years, we may see that characteristic oxide green of copper at certain places of the Marine Museum. Stone has been used in the registered building. Here we opted for sandstone in rainbow colors. It changes color in daylight. White is the color of cement. Cement added fiber panels cover a large section of the façade.

We run Teğet Mimarlık with my partner. We design residences, cultural and educational buildings. But the place of Marine Museum is very special. Not every architect will be blessed with the chance of designing a building for Bosphorus and also a public cultural building. We got this chance deservedly as a result of competition. This is very important.

Marine Museum, for years, was accommodating the world's richest historical boats collection in its gardens. Naval forces have preserved this collection, bringing it to present. But boats were offered to visitors not in a museum but in warehouses. The museum was behind walls, not looking inviting. Here, we set out to design an open museum inviting people in, integrating the city with Bosphorus. I hope we have accomplished that.

Konya

Yazan / *Written by* :
Mimar / *Architect*
Gökçen Erkilic • Hande Cigerli
Teget Mimarlık

YAŞAM MERKEZİ

CENTER FOR INCLUSIVE
EDUCATION IN KONYA

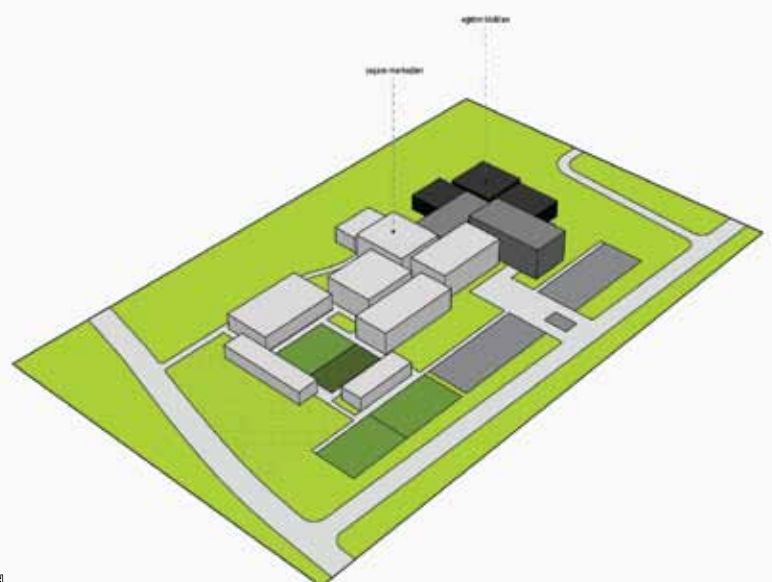
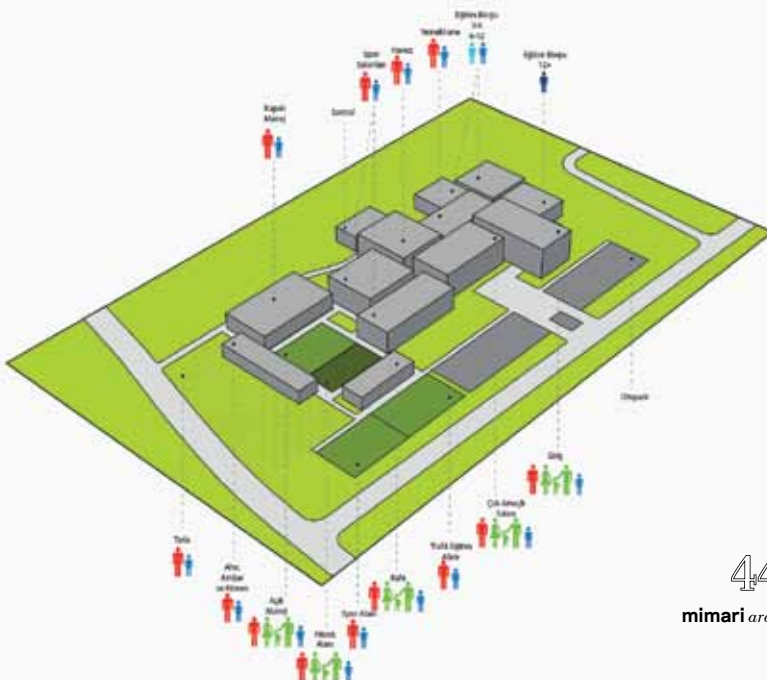
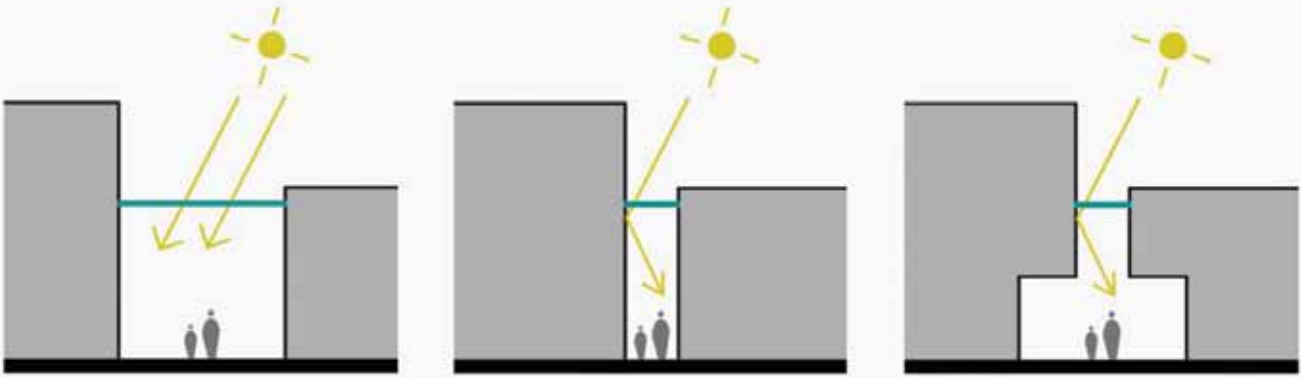
KONYA YAŞAM MERKEZİ, KONUMU VE PROGRAMI DAHİLİNDE ŞEKİLLENDİRİLDİ. ORTA ANADOLU KÖYLERİNDE GÖRÜLEN ALÇAK KERPİÇ YAPILARIN ORGANİK BİR DOKU DAHİLİNDE YAN YANA GELMESİ İLE OLUŞAN YERLEŞİM, İKLİMSEL GEREKSİNİMLERE UYGUNLUĞU BAĞLAMIYLA PROJE TASARIMINDA BAZ ALINDI. KONYA LIVING CENTER WAS SHAPED ACCORDING TO ITS LOCATION AND PROGRAM. THE SETTLEMENT FORMED BY COMING TOGETHER UNDER AN ORGANIC TEXTURE OF LOW ADOBE STRUCTURES SEEN IN CENTRAL ANATOLIAN VILLAGES WAS USED AS FOUNDATION IN THE DESIGN OF THE PROJECT IN THE CONTEXT OF FITNESS TO CLIMATIC REQUIREMENTS.

Konya'daki otistik ve down sendromlu çocuklar için yapılan bu sosyal merkezin vaziyet planını şekillendiren ana tasarım kararlarından biri de enerji verimliliğidir. Bağımsız olarak kurulan blok ortalarına aldıkları iç yaşamı iklimin olumsuz etkilerinden korumak için öbeklenirler. Proje çizimlerden görüleceği üzere, bir araya gelerek ortalarında yarı açık bir iç sokak oluşturan kütlelerden oluşur. Dış yüzeyleri soyut ve kapalı bloklar kışları sıcak, yazları serin kalan bir iç mekan yaratırlar. Oluşan iç sokak yapının zemininde yayılmış ana dolaşım mekanıdır. Kapalı mekanlardaki aktiviteler buraya taşar ve bir karşılaşma mekanı da oluşmuş olur. Bu durum da göz önünde tutularak çift cephe olarak tasarlanan blokların ikinci cephesinde terracotta malzeme kullanılmıştır. Bu malzeme ile arada kalan kesitte kontrollü bir alan yaratılarak iç mekanda iklimlendirme sağlanmıştır. Kütlelerin cephe-leri ısıya dayanıklı terracotta bagetlerden ikinci bir cidar ile sarılır. Cephede kullanılan bu toprak bazlı malzeme binanın ışık-gölge kontrolünü sağlar. Konya Yaşam Merkezi her yaşa açık bir kamusal işlev gören bir komplekstir. Ancak özellikle otizmli çocukların eğitimi için düzenlenmiş eğitim sınıfları bulunmaktadır. Bu sınıfların yanında sosyal işlevleri barındıran yemekhane, çok amaçlı salon, spor salonları yüzme havuzu kafeterya ve atlar için bir ahır ve manejenin oluşmaktadır. Yapının bu çoğulcu program öğeleri kendi kabuklarında birer kütle oluşturup yan yana gelerek yarı açık ve açık iç sokaklarla birbirine bağlanırlar. Yaşam merkezi yatay ilişkiler dahilinde birbiriyle ilişkilenen bir yapılar bütünüdür.

One of the main design criteria shaping the layout plan of this social center built for autistic and Down syndromed children is energy efficiency. The blocks set up independently are clustered to protect the inner life they surround from the adverse impacts of the climate. As design drawings will show, they comprise masses creating a semi-open inner road in the middle coming together. The blocks with abstract exteriors create an interior space which remains warm in winters and cool in summers. The formed inner road is the main circulation area spread over the floor of the building. Indoor activities extend here so a meeting venue is formed. Terracotta was used in the second façade of the blocks designed with two façades considering this situation. A controlled area was created in the section between with this material, allowing interior climatization. The façades of the masses are surrounded by a second wall out of heat resistant terracotta baguettes. This earth-based material used on the façade allows light shade control of the building. Konya living center is a complex serving a public function, open to every age. However, there are classrooms designed specifically for education of autistic children. Beside these classrooms are a cafeteria, multipurpose hall, sporting halls, swimming pools and a stable and course for horses. This pluralistic program elements of the building each form a mass in their own shelves connected to each other by semi-open and open inner roads coming together. The living center is a cluster of buildings related to each other horizontally.

Museum Brandhorst

BRANDHORSTMÜZESİ, MÜNİH’İN MAX-VORSTADT BÖLGESİNDEKİ TUERKENSTRASSE’DE BULUNMAKTADIR. MÜZEDE ESAS OLARAK TABLOLARDAN OLUŞAN ÖNEMLİ BİR ÖZEL, GEÇ 20. YÜZYIL VE GÜNCEL SANAT ESERİ KOLEKSİYONU BULUNMAKTADIR. BİNA, FARKLI TONLARDA ÇOK RENKLI BİR KABUK GİYDİRİLMİŞ ÜÇ BASİT, BİRBİRİNE BAĞLI ALANDAN OLUŞMAKTADIR. BİNANIN BAŞI, MÜNİH’İN MÜZE BÖLGESİNİN KUZEY-DOĞU KÖŞESİNİ BELİRLEMEKTEDİR. THE BRANDHORST MUSEUM IS LOCATED ON TUERKENSTRASSE IN THE MUNICH DISTRICT MAX - VORSTADT. THE MUSEUM HOUSES A SUBSTANTIAL PRIVATE COLLECTION OF LATE 20TH CENTURY AND CONTEMPORARY ART – PREDOMINANTLY PAINTINGS. IT IS A LONG BUILDING CONSISTING OF THREE SIMPLE INTERCONNECTING VOLUMES CLAD IN A MULTI-COLOURED SKIN OF DIFFERENTIATED TONALITY. THE HEAD OF THE BUILDING REDEFINES THE NORTH-EASTERN CORNER OF MUNICH’S MUSEUM QUARTER.

Müze, yolların kolay bulunmasını sağlayan geniş bir merdiven ile bağlanmış üç kat şeklinde düzenlenmiştir. Sıralama, boyut ve gün ışığında belirli değişiklikler oluşacak şekilde bir dizi sergi alanı tasarlanmıştır. Bunlar bir araya gelerek, her odayı her düzeyde belirlemektedir. Alt kattaki bir gün ışığı ile aydınlanan veranda, medya ve grafik sanata ayrılmış bir galeriler alanının odak noktasını oluşturmaktadır. Zemin kattaki genel sergi alanları, bir dizi prizmatik yansıtıcı sayesinde tepe ışığını içeriye taşıyan bir karmaşık sistem ile aydınlatılmaktadır. Cy Twombly'nin Lepanto Cycle'ı için tasarlanan poligon şeklindeki salon dahil, üst kattaki geniş odaların tümü yukarıdan doğal ışık almaktadır. Binanın yenilikçi çevresel kavramı, yüksek ölçüde enerji verimlidir ve sanat eserleri için mükemmel koşullar sağlamaktadır.

Müzenin zemin üzerinde görünen kısımları, bir boyuna bina (l=98m, w=18m, h=17m) ve bir ana giriş binasından oluşmaktadır (l=34m, w=17m, h=23m). Bu alanlar, binayı görsel olarak iki kata bölen bir sürekli şerit pencere ile bağlanmıştır. Theresienstrasse'deki ön bölümde, bu bant ana girişin cömert camlamasına akmaktadır. Burada, daha küçük bir camlı alan, fuaye kafesini kuzeye ve batıya açarken, ek pencereler binanın içine ve dışına doğru birleşik görünüm sağlar. Batı yönündeki zemin işleme ve peyzaj, binanın yeraltı bölümünü açığa koymaktadır (w=27m, l=97m, d=15m). Binanın ortalama kat yüksekliği 9 metre olan üç sergi düzeyi vardır. Güneyde, her biri 3.90 metrelik sekiz kat üzerinde idare ve depo bölümleri bulunmaktadır.

Dış kabuk, 23 farklı renkte cam içeren 36 000 düşey seramik batondan oluşmaktadır. İkinci bir katman, yatay olarak katlanmış bir metal kabuktan oluşmaktadır. Hem katmanlama, hem de çok renklilik, binaya değişken bir görünüm kazandırmaktadır. Uzaktan düz ve homojen görünenler, yaklaştıkça daha canlı ve üç boyutlu hale gelmektedir. Bu şekilde cephe, müzenin ruhunu sanatın canlandığı bir yer olarak iletmektedir.

The museum is arranged on three floors connected by a generous staircase that ensures easy orientation. A series of exhibition spaces are designed to have distinct variations in sequence, dimensions and daylight; these combine to subtly characterize each room on every level. A day-lit Patio' on the lower level forms the focal point for a suite of galleries dedicated to media and graphic art. The universal exhibition spaces on the ground floor are illuminated by a complex system that brings zenith light into the interior through a series of prismatic reflectors. The large rooms on the top floor, including the polygonal hall designed for Cy Twombly's Lepanto Cycle, are

all naturally lit from above. The innovative environmental concept of the building is highly energy-efficient and creates excellent conditions for the art works.

The parts of the museum that are visible above ground consist of a longitudinal building (l=98m, w=18m, h=17m) and a main entrance building (l=34m, w=17m, h=23m). These volumes are connected by a continuous strip window that divides the building visually into two floors. On the "head" at Theresienstrasse, this band flows into the generous glazing of the main entrance. Here, a smaller area of glazing opens the foyer café toward the north and west; additional individual windows provide composed views into and out of the building.

The ground treatment and landscaping to the west reveals the extent of the building underground (w=27m, l=97m, d=15m). The building has three exhibition levels with average floor heights of 9 meters. To the south, the administration and depots are accommodated on eight stacked floors of 3.90 meters each.

The external skin is composed of 36.000 vertical ceramic batons, glazed in 23 different colours. A second layer comprises a horizontally folded metal skin. Both layering and polychromy lend the building a varied appearance: what is smooth and homogenous from afar will appear more vivid and three-dimensional close-up. In this way the façade communicates the spirit of the museum as a place where art comes alive.

Cephe bilgileri

Müzenin iinin ana amacı, ideal sergileme koşulları yaratmak olsa da; dışında güdülen amaç, bir canlı sanat arşivi rolüne dikkat çekmektir. Çok renkli cephe, bir büyük abstre tabloya benzemektedir. Dış kabuk, birkaç katmandan yapılmıştır. Altyapı ve termal tesisatın önünde Tuerkenstrasse ve Theresienstrasse'nin trafik gürültüsünü emen ince delikli bir yatay katlamalı, iki renkli metal levha kabuk vardır. Cephenin bu yatay olarak vurgulanmış elemanın önünde düşey olarak eklenmiş ve 23 farklı renkte camlı 36.000 ayrı seramik çubuk bulunmaktadır (4cm x 4cm x 110cm). Üç farklı renk karışım ve ton ailesinden çubuklar (açık, orta, koyu) binanın üç birbirine geçmiş ayrı alandan oluştuğu etkisini bırakacak şekilde üç bölge halinde düzenlenmiştir.

Tüm olarak cepheye bakıldığında, yatay ve düşey hatların katmanlanması, renklerin zıtlığı ve birleşmesi ile birlikte, binanın kapalı dış duvarlarında bir genel osilasyon – neredeyse maddesizleşme – izlenimi oluşturmaktadır. Çünkü bakan kişi hareket ettikçe, binanın görünür yüzeyi de değişmektedir. Seramik çubukların görsel olarak katı bir düzleme birleştiği açılı bakış ve mineral katmanın yatay çizgili arka planı, görünür ve baskın hale gelmesine izin verecek şekilde aralıklılandığı ön akış arasında sayısız görsel madde ve yapı değişkenlikleri mümkün olmaktadır. Uzaktan bakıldığında, üç renk grubu farklı parlaklık ve ton taşıyan bir nötr renk oluşturmak için bir araya gelmektedir. Yakından bakıldığında, bu alanlardan her biri, kendi renklerini kazanmaktadır.

Façade details

Whereas the main aim inside the museum is to create ideal display conditions, the exterior is intended to direct attention to its role as a repository of lively art. The poly-chromatic facade appears similar to a large, abstract painting. The exterior skin is constructed of several layers. In front of the substructure and the thermal installation, there is a horizontally folded bi-coloured sheet-metal skin with fine perforations that absorb the noise of traffic from Tuerkenstrasse and Theresienstrasse. In front of this horizontally emphasized element of the façade are 36,000 separate ceramic rods (4cm x 4cm x 110cm), attached vertically and glazed in 23 different colours. The rods, in three families of differing colour mix and tone (light-medium-dark), have been arranged in three areas in such a way that the building appears to consist of three interlocking individual volumes.

At the scale of the façade as a whole, the layering of horizontal and vertical lines along with the contrast and merging of colours create a general impression of oscillation in the closed exterior walls of the building – almost of dematerialisation – because the visible surface of the building alters as the observer moves. Between an angled view, in which the ceramic rods merge visually into a solid plane, and the frontal view, in which the mineral layer parts to let the horizontally striated background become visible and dominant, countless visual variations of materiality and structure are possible. Seen from afar, the three colour groups coalesce to form a neutral colour with respectively differing brightness and tone. Seen from close to, each of these fields resolves into its individual colours.

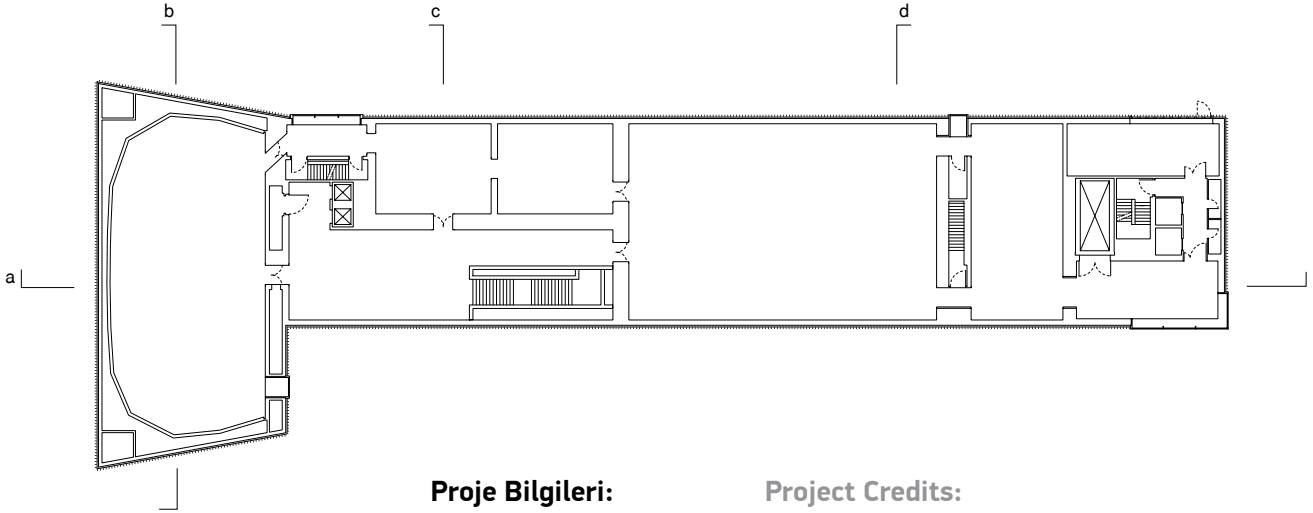
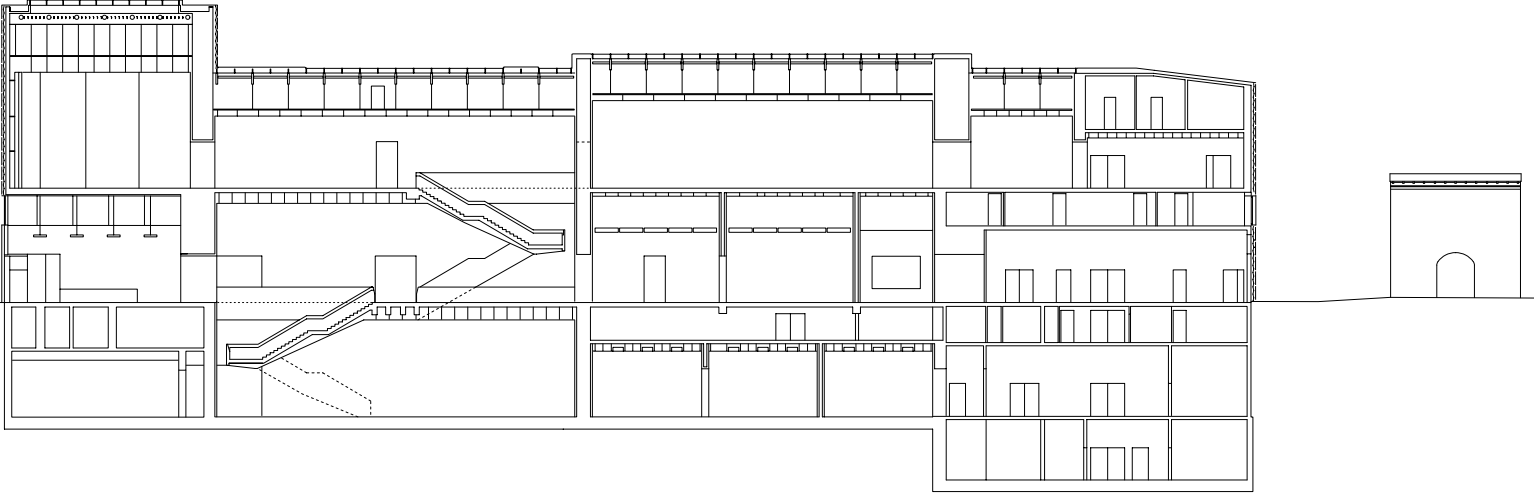

Seramik Cephe Hakkında

“Mimaride renk asla sadece renk değildir; o, karakterini belirleyen bir madde varlığı taşımaktadır. Yansıtıcı bir yüzey, mat olanlardan farklıdır; yüzey, dokulu olanlar ile aynı değildir. Beton üzerinde mineral boyalar, cam veya seramik sırlar üzerinde mineli katmanlar gibi bir taban malzemeye bağlı olan renk kaplamaları, basit renk finişlerinden büyük ölçüde daha dengelidir. Her iki durumda da, en zor iş istenilen rengin eldeki malzemeye verilebilmesidir.”

About Ceramic Facade

“Colour in architecture is never just colour; it has a material presence that qualifies its character. A reflective surface is different from a matt one; a plane surface differs from a textured one. Colour coatings that are bonded to a base material, such as mineral paints on concrete, enamel layers on glass or ceramic glazes, are considerably more stable than simple paint finishes. The most challenging part in either case is the translation of the desired colour into the actual material.”

Proje Bilgileri:

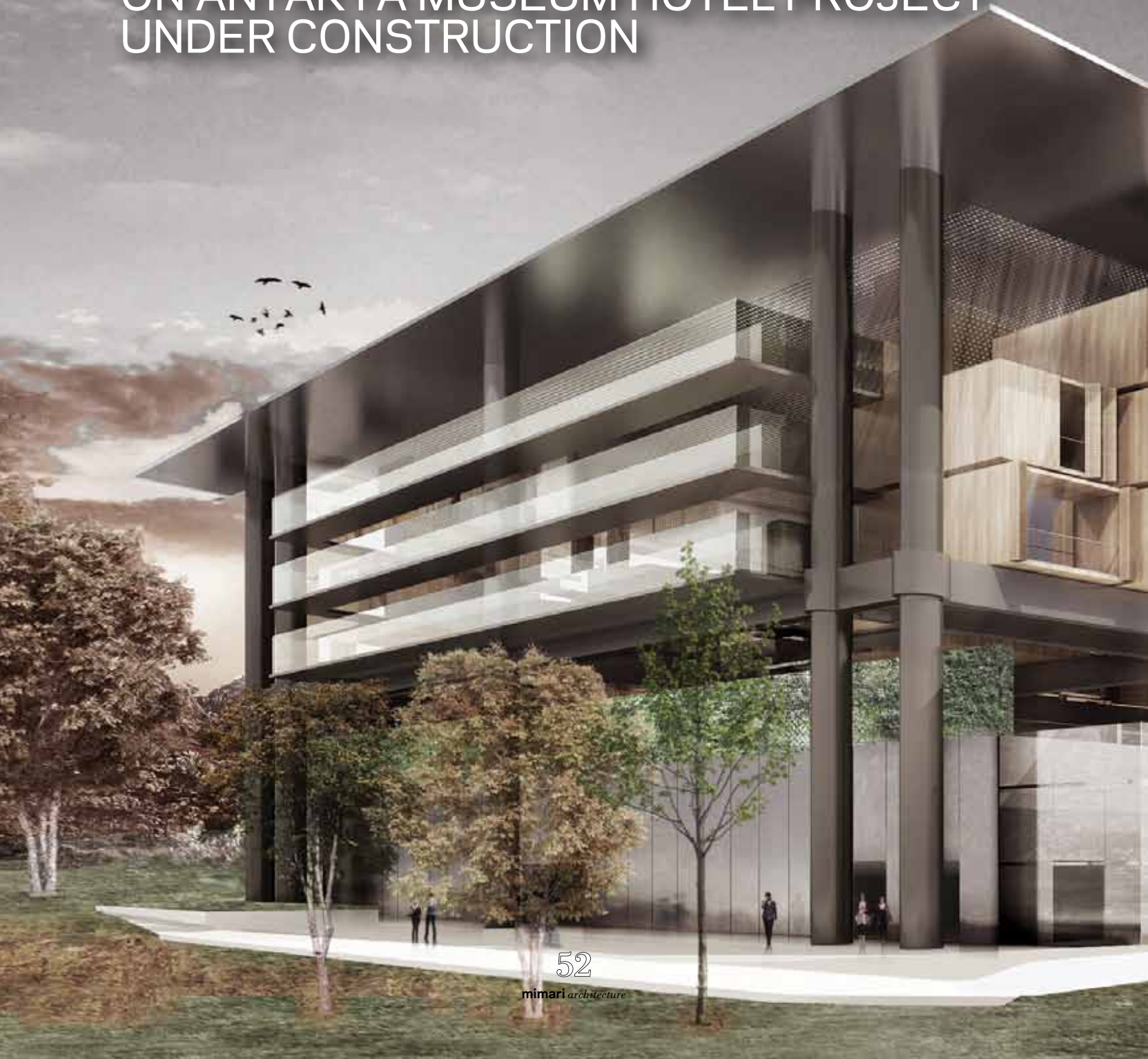
Brandhorst Müzesi
yer Münih
Özel koleksiyon müzesi
yıl 2009
brüt zemin alanı 12 100m²
sergi alanı 3 200m²
brüt bina hacmi 68 000m³
mimarlar Sauerbruch Hutton, Berlin
Matthias Sauerbruch, Louisa Hutton, Juan Lucas Young
proje ekibi David Wegener (proje lideri), Peter Apel, Rasmus
Jörgensen, Mareike Lamm, Jürgen Bartenschlag, Philip
Engelbrecht, Andrea Frensch, Michaela Kunze
owner Freistaat Bayern
statik mühendislik Ingenieurbüro Fink, Berlin
peyzaj mimarisi Adelheid Gräfin Schönborn, Münih
HVAC Ingenieurbüro Ottitsch, Münih
Elektrik mühendisliği: Zibell Willner & Partner, Berlin
Güneşiği planlama Arup Lighting, Londra
Önleyici koruma teknik öğeleri Doerner Institut, Münih

Project Credits:

Museum Brandhorst
location Munich
brief Museum for a private collection
year 2009
gross floor area 12 100m²
exhibition area 3 200m²
gross building volume 68 000m³
architects Sauerbruch Hutton, Berlin
Matthias Sauerbruch, Louisa Hutton, Juan Lucas Young
project team David Wegener (project leader), Peter Apel, Rasmus
Jörgensen, Mareike Lamm, Jürgen Bartenschlag, Philip Engelbrecht, Andrea Frensch, Michaela Kunze
owner Freistaat Bayern
structural engineering Ingenieurbüro Fink, Berlin
landscape architecture Adelheid Gräfin Schönborn, Munich
HVAC Ingenieurbüro Ottitsch, Munich
electrical engineering: Zibell Willner & Partner, Berlin
daylight planners Arup Lighting, London
technical aspects of preventive conservation Doerner Institut, Munich

EMRE AROLAT İLE İNŞAATI DEVAM EDEN ANTAKYA MÜZE OTEL PROJESİ ÜZERİNE SÖYLEŞİ

INTERVIEW WITH EMRE AROLAT
ON ANTAKYA MUSEUM HOTEL PROJECT
UNDER CONSTRUCTION

Hazırlayan / Prepared by : **Heval Zeliha Yüksel**, Mimar · Architect

Öncelikle sizi bu yenilikçi projeniz için kutlarım. Çok başarılı bulduğumu, ziyaret için bitmesini sabırsızlıkla beklediğimi söyleyerek başlamak istiyorum. Arkeolojik bir buluntu üzerine yeni bir şey yapmak Türkiye’de az rastlanır bir uygulama. Hatta çok yeni bir tutum olduğu açık. Genelde tutum “üzerine bir şey yapmamak” olabilirdi. Mimar olarak siz nasıl değerlendiriyorsunuz; Mimar için bu proje bir “fırsat” mı yoksa işverenin isteğine katlandığınız bir “sıkıntı” mı? İşverenin ön yatırım maliyeti yüksek bu projeyi değerlendirme hikayesini sizden dinleyebilir miyiz?

First of all, I’d like to congratulate you for this innovative project. I’d like to start saying that I find it very successful, awaiting it to be finished impatiently to pay a visit. To do something new on an archaeological finding is a practice seldom found in Turkey. Actually, it’s clear that it’s a very new attitude. Typically, the attitude could be “not to do anything over it”. How do you assess this as an architect? For an architect, is this project an opportunity or a frustration with which you bear the wish of the client? Could we hear the story of the client’s assessment of this project with high pre-investment cost from you?

Arkeolojik buluntuların olduğu alanlarda daha önce de yapılar gerçekleştirildi. Cengiz Bektaş'ın Afrodisyas Müzesi Ek Binası, Zumthor'un Köln'deki Kolumba ve Tchumi'nin Atina'daki Akropolis Müzeleri aklıma ilk gelen nitelikli yapılar. Antakya'daki Müze-Otel de bu yapılar gibi arkeolojik kazı alanının üzerine inşa ediliyor ve yine onlar gibi zeminle hayli hassas bir ilişki kuruyor. Ancak bildiğim kadarı ile bu projelerin hiçbirinde kazı alanı ile üstündeki yapının görsel ilişkisi Antakya Müze Otel Projesi'ndeki kadar öncelikli ya da belirleyici değil. Burada ise bir yandan yapının 'tipik' bir otel olma durumundan uzaklaşmasına, diğer yandan da müzenin aşına oluşumuz müzelerden belli bir oranda farklılaşmasına neden olan bu önceliğin projeye karakterini veren asli unsur olduğunu söyleyebiliriz.

Projenin EAA'ya geliş süreci biraz karmaşık. İlk aşamada, yani biz sürece dahil olmadan önce, arazi sahibi ve yatırımcı Asfuroğlu Grubu bu alanda bir otel inşa etme fikri ile işletmecisi kuruluş Hilton ile görüşmeye başlıyor. Yapılan ilk değerlendirmelerde otelin otopark ve servis ihtiyaçlarının karşılanması için en az iki bodrum kata ihtiyaç olacağı belirleniyor. Parsel Antakya'da 3. Derece Arkeolojik Sit Alanı içinde bulunuyor ve inşaatı başlamadan önce Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kurulu'ndan görüş alınması, ardından da temel kazısı öncesi alanda sondaj kazılarının yapılması gerekiyor. Konunun içinde olanlar bilirler, bu tür sondaj kazıları arsanın belirlenen noktalarında elle açılan kuyular vasıtası ile yapılır. Amaç zemin altında herhangi bir kültür varlığı olup olmadığından emin olmaktır.

Buildings were built previously in areas where there are archaeological findings. Cengiz Bektaş's Afrodisias Museum Annex Building, Zumthor's Kolumba in Cologne and Tchumi's Acropolis Museum in Athens are the first high quality buildings that come to mind. The Museum-Hotel in Antakya, like these buildings, is constructed on an archaeological excavation area and just like them, sets up a highly sensitive relationship with the ground. But as far as I know, in none of these projects, the visual relationship of the excavation field and the structure on it is as prioritized or characterizing as in Antakya Museum Hotel Project. Here, we can say that this priority, which on the other hand causes the building to be distanced from the state of being a 'typical' hotel; and on the other hand, causing the museum to be rather different from the museums we come to know is the principal element giving the project its character.

The process of the project's reaching EAA is a little complex. In the first phase; I mean before we were involved, landowner and investor Asfuroğlu Group starts to talk to operator Hilton with the idea of building a hotel in this area. In the first assessment made, it is determined that minimum two basement floors are needed to meet the car park and service requirements of the hotel. The lot is in a third degree archaeological conservation area in Antakya and it is necessary to get the opinion of the board of conservation of culture and natural assets and then making drilling excavations in the field prior to foundation digging. Those involved would know. These types of drillings are done by wells dug by hand at specific points of the lot. The purpose is to be sure whether there is any cultural asset under the ground or not.

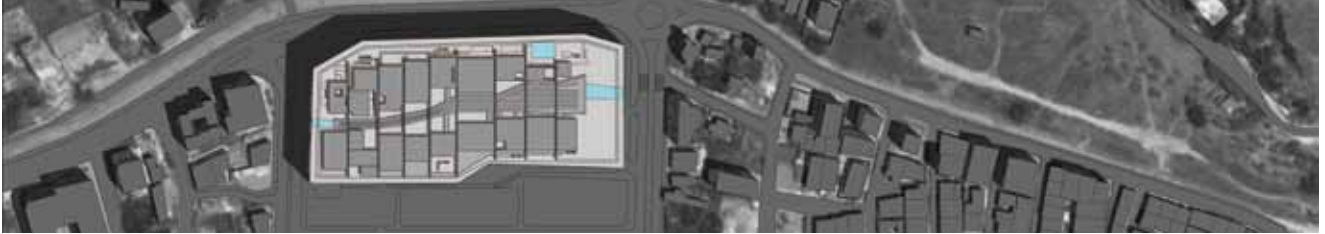

2009 yılının yaz aylarında yapılan ilk kazılarda mevcut zeminin 5-6 metre altında yoğun bir kültür varlığı dokusuna rastlanıyor. Bunun üzerine Müze ve Kurul'un da dahil olduğu yeni bir süreç başlatılıyor. Parselin tümünü kapsayan bilimsel kazı, bir yandan deneyimli teknik yetkililerin diğer yandan da yatırımcının kararlı tutumu sayesinde hızlandırılıyor. Ortaya çıkan buluntuların niteliği, yoğunluğu ve kapladığı alanın büyüklüğü karşısında bu alanda herhangi bir yapının inşa edilebilmesi ile ilgili olarak yatırımcının cesareti büyük ölçüde kırılıyor. İşte tam bu aşamada Necmi Asfuroğlu projenin akademik danışmanlarının yönlendirmesi ile beni arıyor ve konuyu özetlemek üzere ofise geliyor.

Kısa bir tereddütten sonra biraz endişe ama daha çok büyük bir merakla Antakya'ya gittim. Araziyi gördüğümde endişem daha da arttı. Buluntuların yoğunluğu ve niteliği kafamda kurduğum manzaranın çok ötesindeydi. Hem arazide hem de şehirde birkaç gün geçirdim. Hem daha önce kısmen bilgi sahibi olduğum kentin tarihi hem de söz konusu buluntuların nitelikleri hakkında ayrıntılı bilgi edindim. O günlerde kendi-

In the first excavations done in the summer of 2009, a dense cultural asset texture is discovered 5-6 meters below the ground. Thereupon, a new process taking in the Museum and the Board is started. The scientific excavation covering the whole of the lot is speeded up, thanks to the determined attitude on the one hand, of the experienced technical authorities and on the other hand, the investor. In the face of the quality density of found artifacts and the size of the covered area, the courage of the investor is largely broken in connection with constructing any building in this field. Just at that stage, Necmi Asfuroğlu called me on the suggestion of academic consultants of the project and visited in my office to summarize the subject.

After a little hesitation, I went to Antakya with some concern and more with curiosity. My concern even grew bigger when I saw the area. The density and quality of the artifacts were well beyond the scene I set up in my head. I spent a few days both on the land and also in the city. I got detailed information on the history of the town which I partly knew about previously and also the qualities of the said artifacts. I remember that those

mi bir yandan bu işten kurtulmakla ilgili planlar yapar, öte yandan da bu alanda yapılabilecekler hakkında derin derin hayal kurar halde bulunduğumu hatırlıyorum. Çok zor bir işti. Araziye el sürmek, ziyadesiyle itina gerektiriyordu. Ama müthiş kıskırtıcı bir projeydi öte yandan...

Bir mimar için bu projenin bir fırsat mı yoksa işverenin isteklerine katlanılan bir sıkıntı mı olduğunu soruyorsunuz. Şurası çok açık ki mimari proje alanında sıkıntı sadece işverenin istekleriyle ortaya çıkmıyor. Hatta benim gibi bir mimar için her projenin sıkıntılarla dolu olduğunu ve çoklukla da süreç içinde hayli karmaşık durumlara baş edilmesi gerektiğini kolaylıkla söyleyebilirim. Ancak bunların işverenin istekleriyle sınırlı görmek hayli kolaycı ve yanıltıcı bir yönelim olur doğrusu. Öte yandan tasarımcı olarak içinde yer almayı kabul ettiğim her projeyi bir fırsat olarak görürüm ben.

Projenin kurucu fikrinin az önce sözü edilen bir tür tansiyon üzerinden, yani mevcut buluntularla yeni yapılacak yapının her bağlamdaki ilişkisi üzerinden şekillendiğini söylemiştim az önce. Yerin kendine has koşulları bizi 'otel mimarisi' diye tarif edilebilecek, kendine has tipolojileri olan standartların epey dışına doğru çekti. Bir yandan otelin mahremiyet gerektiren işlevleri ve ortak alanları ile kamusal kullanıma açık bir müzenin ihtiyaçlarını bir arada tarif etmek; diğer yandan da bu birimler ve buluntular arasındaki ilişkilerin potansiyellerini açığa çıkarmak önemli idi. Bu anlamda kısıtların, fırsatların ve olasılıkların irdelenmesinin projenin şekillendirilme sürecinde belirleyici olduğunu söyleyebilirim.

days, I was making plans on how to get rid of this project but also deeply dreaming about what could be done in that field. It was a very difficult task. Putting a hand on the land requires extreme diligence. On the other hand, it was an enormously provocative project...

You asked me whether this project is an opportunity or a frustration where you would bear the wishes of the client for an architect. It is very clear that frustration does not emerge in the field of architectural projects just because of the wishes of the client. In fact, for an architect like me, I can say that each project is full of frustrations and mostly very complex situations must be coped with during the process. Yet, it would be too easy and a misleading approach to see these limited to just the wishes of the client. On the other hand, I see every project for which I accept to be involved in as a designer, as an opportunity. I had said before that the founding idea of the project was formed over a type of previously mentioned tension, I mean the relationship in each sense of the existing artifacts and the building to be built. The special conditions of the location drew us towards quite outside the standards which could be defined as 'hotel architecture' with special typologies. It was important on the other hand, to define together the functions and common areas of the hotel requiring privacy and the needs of a museum open to public use; on the other hand, to reveal the potentials of the relationships between these elements and artifacts. In this sense, I could say that the discussion of restraints of opportunities and probabilities were determinant in the formation process of the project.

Peter Zumthor'un Cologne Müzesi örneği hatırıma geldi resimlere bakarken. Zumthor'un örneğinden yola çıkarsak orada kalıntılar üzerine müze yapılıyor. Genel temayül bu yönde. İnsan aklından geçirmeden edemiyor: Otel yerine Antakya Müzesi olarak daha iyi bir fikir olmaz mıydı?

Bu tip alanlarda müzelerin varoluş amacı, kalıntıları koruyarak ziyarete açmak, ziyaretçilerin kalıntılar ile ilgili bilgi sahibi olmasını sağlamak ve bu bağlamda kalıntıları da içine alan bir kamusal alan yaratmak olarak tariflenebilir. Antakya projesinde kalıntıların bulunduğu kotta oluşturulan müze, bu işlevleri eksiksiz olarak yerine getirecek. Ancak şu da unutulmamalı. Müze mekanları, genellikle içinde barındırdıklarını eserlerin sergilenmesine yoğunlaşmış, bu sebeple bir anlamda gündelik hayatın akışından arınmış yerler olarak ortaya çıkarlar. Klasik Müze'nin zamanı 'donmuş' bir zamandır. Antakya Müze-Otel örneğinde ise müze deneyiminin otel işlevi ile kesiştirilmesi ile yeni bir ilişki tarifi ve yeni bir potansiyel açığa çıkıyor. Bildik bir otel yapısının zemin katında bulunan sosyal alanları, yapının saçak kısmının üzerinde konumlandırılarak zemin kotunun müze kısmını barındıracak şekilde boş bırakılması sağlanıyor. Yine benzer yapılardan, söz gelimi Atina Müzesi'nden farklı olarak üst yapı kitlesel olarak olabildiğince gevşetilerek parçalı bir hale getiriliyor ve böylelikle kalıntılar gündelik hayat deneyiminin bir parçası haline geliyor. Kalıntıların ziyaret edileceği müze kısmının müzenin içine girmeyenler tarafından dahi görülebilmesi adına etrafı şeffaf bir duvarla örtülüyor. İçerideki rampalar ve köprüler, müze ziyaretçisinin kalıntıların çok yakınına kadar gitmesine imkan veriyor. Bu nitelikleriyle alanın tamamıyla kamusal bir nitelik taşıdığını söylemek mümkün. Müzenin Kültür Bakanlığı tarafından işletilmesi planlanıyor. Yapının kurgusunda otelden müzeye direkt geçiş bulunmuyor ve otel müşterisinin müzeye girmek istediğinde diğer ziyaretçiler gibi dışarıdan girmesi öngörülüyor.

Tüm bunlara ilave olarak söz konusu alana sadece bir müze yapısı yerine esasen arazinin de yegane sahibi olan yatırımcının inisiyatifi ile bir müze-otel yapılması durumunun süreç açısından pek çok avantajı beraberinde getirdiği gerçeğini gözden kaçırmamak gerekir. Unutulmamalı ki buna benzer alanlardaki benzer durumlarda buluntuların üzerinin örtülmesi hayli yaygın bir yönelim. Bu alanın yatırımcı tarafından bu şekilde sahiplenilmesi ve kazı sürecinin maddi olarak desteklenmesi, bu büyüklükte bir kazının Türkiye'de eş görülmemiş bir hızla tamamlanmasını sağladı. Antakya Arkeoloji Müzesi'nin görevlendirdiği arkeologlar kazı çalışmalarına Mayıs 2010'da başladı ve sekiz ay boyunca devam etti. Bu süre zarfında 120 işçi, 35 arkeolog gözetiminde tonlarca toprağı elle kazdılar. Özel bir girişimcinin ve dolayısıyla otel fonksiyonunun yokluğunda, kazının bu nitelikte ve hızla gerçekleşmesini hayal etmek dahi zor.

Looking at the pictures, I was reminded of Cologne Museum by Peter Zumthor. Starting from Zumthor's example, there the museum is built over artifacts. This is the general trend. One cannot do without thinking of it: Wouldn't an Antakya Museum instead of the hotel be a better idea?

In these types of areas, the reason d'être of museums is to conserve artifacts opening them to visits, to have visitors be informed about the artifacts and to create a public area including the artifacts in this context. In Antakya project, the museum formed at the level where the artifacts are will fulfill these functions completely but this shouldn't be forgotten either. Museum spaces are typically venues concentrated on exhibition of works they accommodate and therefore free from the flow of the day-to-day life. The time of the Classical Museum is a 'frozen' time. Yet in Antakya Museum-Hotel example, the definition of a new relationship and a new potential emerges when the museum experience is intersected with the hotel function. The social areas on the ground floor of a hotel building as we know are positioned on the eaves section of the building, leaving the ground level to accommodate the museum section. In contrast to again similar buildings, for example, Athens Museum, the superstructure is relaxed as much as possible massively, becomes fragmented and hence artifacts become a part of the day-to-day life experience. There is a transparent wall around so that the museum section where artifacts will be visited can be seen even by those not entering the museum. The ramps and bridges inside allow the museum visitor to go very close to the artifacts. With these qualities, one can say that the area bears a fully public quality. The museum is scheduled to be operated by Ministry of Culture. There is no direct passage to the museum from the hotel in the setup of the building and it is foreseen that the hotel guest, just like other visitors, goes into the museum if he/she so wishes from outside.

In addition to all these, one shouldn't disregard the fact that building of a museum-hotel on the said area instead of just a museum with the initiative of sole owner of the investor brings along a lot of advantages in terms of the process. One shouldn't forget that coverage of the artifacts in similar situations is a highly widespread trend. The investors owning up to this area like this and giving financial support to the excavation process allowed an excavation of this magnitude to be completed at a pace unheard before in Turkey. The archaeologists assigned by Antakya Archaeology Museum started the excavation work in May 2010 which continued for eight months. During this time period, 120 workers dug tons of earth by hand under supervision of 35 archaeologists. In the absence of a private entrepreneur and therefore the hotel function, one can't even dream that the excavation would take place in this quality and at this speed.

Üst yapının ayaklarını konumlandırırken en az zarar verecek noktalar nasıl tespit edildi?

İlk görüşmeleri yaptığımız sırada arazide kazı çalışmaları arkeologlar ve sanat tarihi uzmanlarından oluşan geniş bir ekip tarafından sürdürülüyordu. Araziyi ilk defa ziyaret ettiğimizde karşılaştığımız manzara, yapı kalıntıları, duvarlar, devrilmiş kolonlar, geniş mozaik yüzeylerin hakim olduğu kadim Antakya'nın izleri ile kaplı, çok katmanlı bir ören yerini andırıyordu. İlk etapta arazideki ekibin çalışmasını takip ederken, bir yandan da kazı alanı üzerine bir yapının inşa edilmesi için gerekli asgari şartların araştırmasını da yapıyorduk. Asgari şartlar derken, tarihi buluntuların dış hava koşullarından korunmasını sağlayacak bir üst örtünün inşası için gereken destek noktalarının basabileceği uygun yerleri kastediyordum. İnşai açıdan zemine oturması gereken kolonların yerleşebileceği ve toplamda çatının ayakta durmasını sağlayabilecek bir ağa ihtiyacımız olacaktı. Kazı alanındaki çalışmaların belli bir aşamaya gelmesinin ardından koruma çalışmalarını yapan ekibin görüşlerini de alarak ve statik açıdan kazı alanına zarar vermeyecek en uygun taşıyıcı sistem üzerinde çalışmaya başladık. Mümkün olan en az noktada zemine basan bir sistem üzerinde karar kıldık. Bu dönemde bir zamanlar arazinin ortasından geçen bir dere yatağının tespit edilmesi binanın kaderi için önemli oldu. Parselin ortasından geçen ve yatağı üzerindeki eserleri alıp götüren bu dere yatağı binanın taşıyıcı elemanlarının yerleşebileceği bir hattı da tarif ediyordu. Bu dere yatağı olmasaydı belki de bu binanın (en azından şimdiki haliyle) inşa edilmesi mümkün olmayacaktı. Diğer kolonlar ise arsanın kalıntı barındırmayan çeperlerine konumlandı.

Arazinin zorlukları nedeniyle beklenmedik sorunlar ve sürprizlerle karşılaşılacak bir süreç oldu bizim için. Bu sürprizlerden bazıları bizi mutlu etti. Kendi aramızda G2 mozaığı olarak adlandırdığımız mozaığın bulunuşu bu tür mutlu sürprizler için bir örnek olabilir. Koordinatı danışman görüşü de alınarak belirlenen kolonların bulunduğu noktalarda kuyu temel kazısı, kazı alanındaki buluntulara zarar vermemek amacıyla eskiden kalma yöntemlerle, başka bir deyişle kazma kürekle yapıldı. Şantiye ekibi açısından bir hayli zorlu olan bu sürecin yararını G aksı üzerindeki 2. kolonun temel kazısı sırasında gördük. Kuyu temeli kazı ekip zeminin yaklaşık 8m aşağısında 2. veya 3. yüzyıldan kaldığı düşünülen oldukça iyi korunmuş bir mozaikle karşılaştı. Bu beklenmedik durum karşısında söz konusu kolonu kaydırmamız ve projede hatırı sayılır bir revizyon yapmamız gerekti. Şimdi bu önemli Mozaik Müze'deki serginin en önemli parçalarından birini oluşturuyor.

When positioning the legs of the superstructure, how were the least harmful points determined?

As we were having the first meetings, the excavation on the land were being pursued by a broad team comprising archaeologists and art history experts. The scene we saw when we first visited the land was reminiscent of a multi-layered archaeological site covered by the traces of ancient Antioch dominated by wide tile surfaces. In the first stage, while we were monitoring the work of the site team, we were also researching the minimum necessary conditions for having a structure built on the excavation site. When I say minimum conditions, I mean suitable locations where support points necessary for construction of a top cover to ensure protection of historical artifacts from climatic conditions could step on. We would need a network on which columns required for sitting on the ground could be placed and in total, allowing the roof to stand. Once the excavation work came to a certain stage, taking the views of the conservation team, we started to work on the most suitable load bearing system which would not harm the excavation site structurally. We decided on a system stepping on the ground on as few points as possible. During that period, it was important for the fate of the building that a creek bed going through the middle of the land at sometime was found. This creek bed crossing the lot at the middle, carrying away the artifacts on the bed also defined a line on which the load bearing elements of the building could be placed. If this creek bed were not there, perhaps it wouldn't be possible for this building to be built (at least as it is). Other columns, on the other hand, were positioned on the perimeters of the lot which did not have any artifacts.

Because of the problems of the land, there was a period during which we faced unexpected problems and surprises. One of these surprises made us happy. Discovery of the mosaic we named G2 mosaic among ourselves, may be cited as an example of such happy surprises. At points where columns were located, the coordinates of which were picked taking the view of the consultant, the well foundation excavation was done by ancient techniques, in other words, by pick and shovel so that the artifacts in the excavation site were not harmed. We saw the benefit of this process which was quite difficult for the construction team during the foundation excavation of column 2 on G axis. The team digging the well foundation encountered a rather well conserved mosaic believed to date to second or third century approximately 8 m below the ground. In the face of this unexpected situation, we had to shift the set column and revise the drawings significantly. Now, this important piece of mosaic is one of the most important pieces of the exhibition in the museum.

Odaların baktığı kalıntılar bir nevi manzara gibi mi değerlendirildi?

Daha önce de sözünü ettiğimiz gibi, kalıntıların varlığı otele konvansiyonel yapısının değişmesine yol açan temel etmen olarak ortaya çıkıyor. Bu yapı değişikliğinin arkasındaki temel motivasyonlardan birinin, oteldeki mekanların (odalar, restoran, kafe, genel kullanım alanları vb.) kalıntılarla olan ilişkisinin olabildiğince arttırılması olduğunu söyleyebiliriz. Bu sebeple konvansiyonel otel tipolojisinin aksine, oteli oluşturan işlevler birbirinden görece bağımsız, tekil elemanlar haline getirildi ve bu ilişkinin en iyi kurulabileceği şekilde konumlanıp birbirine bağlanacak şekilde tasarlandı. Bu konumlama kararları sırasında statik, altyapısal, işlevsel ve teknik diğer parametrelerin de devrede olduğunu unutmamakta fayda var, fakat yine de kalıntıların varlığının, tasarımı etkileyen en temel bileşen olarak orta yerde durduğunu söyleyebiliriz. Bazı odaların direkt kalıntılara baktığı durumda ise kalıntıları bir tür seyirlik, ya da bunun da ötesinde, odanın genel atmosferini etkileyecek temel bir bileşen olarak görmek mümkün.

Were the remnants faced by the rooms be taken as a type of scenery?

Like we said before, the presence of remnants is the basic factor causing the conventional structure of the hotel to change. We can say that one of the basic motivations behind this structure change is enhancement of the relationship of the spaces in the hotel (rooms, restaurant, café, public areas, etc.) with remnants as much as possible. Therefore, unlike conventional hotel typology, the functions forming the hotel were made into individual elements relatively independent of each other and designed in such a way to be positioned and tied to each other so that this relationship could be set up best. One shouldn't forget that during these positioning decisions; structural, infrastructural, functional and other technical parameters were also taken into consideration. Still, we can say that the presence of remnants stands at the center as the most basic component affecting the design. In cases where certain rooms face directly the remnants, it's possible to see those as a type of scenery or beyond it, a basic component to effect the overall atmosphere of the room.

Bugün bitmiş hali ile yapı kesiti hakkında neler söylemek istersiniz?

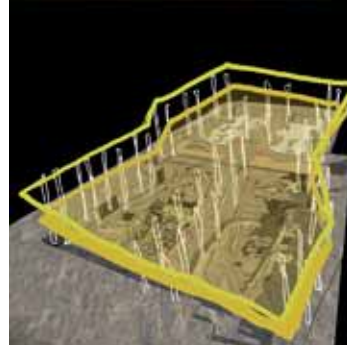
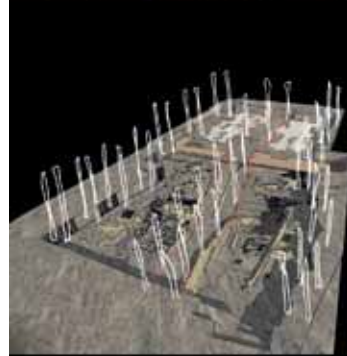
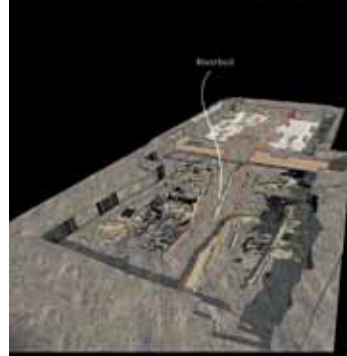
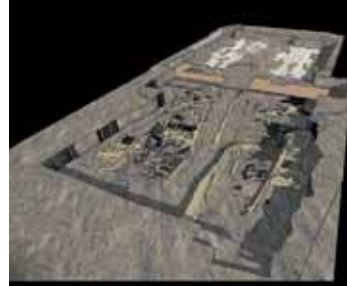
Tasarım sürecinde, bir yandan kazı alanında sergileme koşullarını iyileştirecek ve buluntuların yerinde kalması durumunda dış hava koşullarından (yağmur, çamur vs.) zarar görmesini engelleyecek bir üst örtü oluşturmak gerekiyordu; öte yandan otelin yoğun ihtiyaç programını bu büyük sergi mekanı bağlamında nasıl biçimlendireceğimizi düşünmek. Kazı alanında eserlere zarar vermeyecek şekilde yerleştirilen bir taşıyıcı sistemin oluşturduğu kırıklı bir ızgara sisteminin, farklı katmanlarda müze ve otel hacimlerinin üst üste gelmesine izin verecek esnek ve geçirgen bir yapıyı oluşturması fikri bu sorunlar etrafında dönerken ortaya çıktı. Yapıyı yatayda değil de kesitte bölümlere ayırmak hem müze, hem de otel için zengin mekansal imkanlar sunan cazip bir çözümdü. Kesitte en altta kentin kullanımına ayrılmış olan müzenin yarı açık ve kapalı alanları, sonra otelin lobi, bar ve restoran mahalleri, bunların üstünde otel odaları ve büyük hacmin üzerini örten geniş bir saçak. Otelin balo salonu, toplantı odaları, yüzme havuzu gibi sosyal alanları da bu büyük saçığın üzerinde yer alacak.

Kesitte saçaktan sonraki ikinci önemli ayırım hattı otel odalarının üzerine oturduğu geçirgen ızgara sistemidir. İmalat kolaylığı açısından otel oda modüllerinin arazi dışında imal edilerek taşınması ve yerine konmasına karar verildi. Bu süreçte parsel içinde herhangi bir buluntuya rastlanmayan oldukça dar bir kısım da tespit edildi. Neyse ki otelin bir kısım teknik işlevleri ve sığınak gibi mekanları bu bölümde çözüldü.

What would you like to say about the building's cross-section in its finished state now?

During the design process, it was necessary to form an upper cover which would improve the display conditions in the excavation site and if artifacts stay where they are, to be protected from climatic conditions (rain, mud, etc.). On the other hand, we had to think how we would shape the dense requisition program of the hotel in the context of this large exhibition space. The idea of a fragmented grid system formed by a load bearing system placed in such a way not to harm the artifacts in the excavation site forming a flexible and porous structure to allow the museum and hotel spaces to overlap at different layers emerged when revolving around these problems. Separating the building not horizontally but on its cross-section was an attractive solution affording rich spatial opportunities both for the museum and also for the hotel. In the cross-section at the very bottom, the semi-open and enclosed areas of the museum dedicated to the use of city, then the hotel's lobby, bar and restaurant spaces, over them hotel rooms and a wide canopy covering the top of the large space. The social areas like the ball room, conference room and swimming pool of the hotel will stand on this large canopy.

The most important separation line next to the canopy in the cross-section is the porous grid system on which hotel rooms sit. In terms of fabrication ease, it was decided that hotel room modules were fabricated outside the lot, carried and put in place. During this process, a quite narrow section with long artifacts was found in the lot. So, some technical functions and spaces like shelter of the hotel were sold in this section.

ANTAKYA MUZE OTEL

Proje arazisi, Antakya'nın merkezinde, Hristiyan dünyasının hac noktalarından biri olan St. Pierre Kilisesi'ne yakın bir konumda yer alıyor. Arazinin sondaj kazılarında çıkan önemli kalıntılar, bu alanda bir beş yıldızlı otel yapmak isteyen işvereni müze-otel fikrine yöneltti. Korunarak ziyarete açılacak olan tarihi kalıntıların gerektirdiği kamusal alan kullanımı ile otel programının gerektirdiği özel alan kullanımının oluşturduğu zıtlık, tasarımı tetikleyen etmenlerin başında yer aldı ve bu durum konvansiyonel otel tipolojisini ters-yüz etmeyi gerektirdi.

Otel tipolojisi genellikle, sosyal alanların zemin katta yer aldığı, yeşil, dışa kapalı bir kütleyi öngörür. Antakya Müze-Otel örneğinde ise yapının kazı alanının üzerine, zemini boş bırakacak şekilde yayılması öngörüldü. Bu tutum, kalıntıların bulunduğu zeminin kamusal kullanıma açılmasını sağladı. Köprü ve rampalar ile oluşturulan dolaşım parkuru, alanın bir arkeolojik park olarak ziyaret edilmesine ve kalıntıların yakından görülmesine imkân verdi.

Yapıyı taşıyan kompozit kolonlar, kazı alanının ortasından geçen dere yatağı izinin oluşturduğu boşluk üzerine ve alanın çeperlerindeki noktalara yerleştirildi. Kolonların taşıdığı ana saçak, hem arkeolojik alanı işaret eden bir üst örtü, hem de üzerinde balo salonu, toplantı salonu, açık havuz ve sosyal tesislerin bulunduğu, peyzaj ile zenginleşen bir üst platform olarak tasarlandı.

Otelin ana gövdesini oluşturan odalar, çelik kirişlerden oluşan bir izgaranın üzerine istiflenmiş tekil kompartımanlar olarak düşünüldü. Odalar, yatay bağlantı yolları ve köprüler ile ana dolaşıma bağlandı. Saçak altında yer alan bu dolaşım mekânı; dışarıdaki iklimsel koşullardan soyutlanmayan, zemindeki kalıntılar ile görsel ilişkinin sürdürüldüğü bir mekân olarak tasarlandı. Lobi, restoran, lounge gibi birimler ise, kalıntıların bulunduğu kottaki kamusal kullanıma açık alanlara yakın seviyede konumlandı.

Yapıyı oluşturan elemanların, alanda yapılacak yerinde üretimi en aza indirecek şekilde prefabrikte üretilmesi öngörüldü. İnşa edilmekten çok 'yerinde kurulan' yapının, bu niteliğiyle kazı ekiplerinin arkeolojik alanda kurduğu geçici konaklama tesislerini akla getirdiği söylenebilir.

PROJE KÜNYESİ • PROJECT CREDITS

mimari proje architectural project: eaa - emre arolat architects

proje sorumlusu responsible architect: emre arolat, başak akkoyunlu, (konsept proje / concept project) ; şerif süveydan (kesin proje / final project) ; gonca paşolar, şerif süveydan, selin gündüz (uygulama projesi / construction project) ; sezer bahtiyar, şerif süveydan (ruhsat projesi / municipality approval project); Elvan Arolat Friedrich, Özge Ertoptamış (iç mimari projesi / interior design project); Neşet Arolat (detay projeleri/detail projects)

proje ekibi team: nükhet ak, emre tunay, nurgül yardım, tansel dalgacı, hasan sıtkı gümüşsoy, gülşen gençalp, kaya sert, ünal ali özger, anıl biçer, rıfat yılmaz, metin tuncel, elif ikinci, beliz görgül, bahar şener, ali hakan yolcu

proje yeri location: Antakya, Turkey **proje tarihi** project date: 2011

öngörülen proje bitiş tarihi expected completion date: 2014

inşaat alanı built area: 34.100 m² **işveren** client: asf tourism

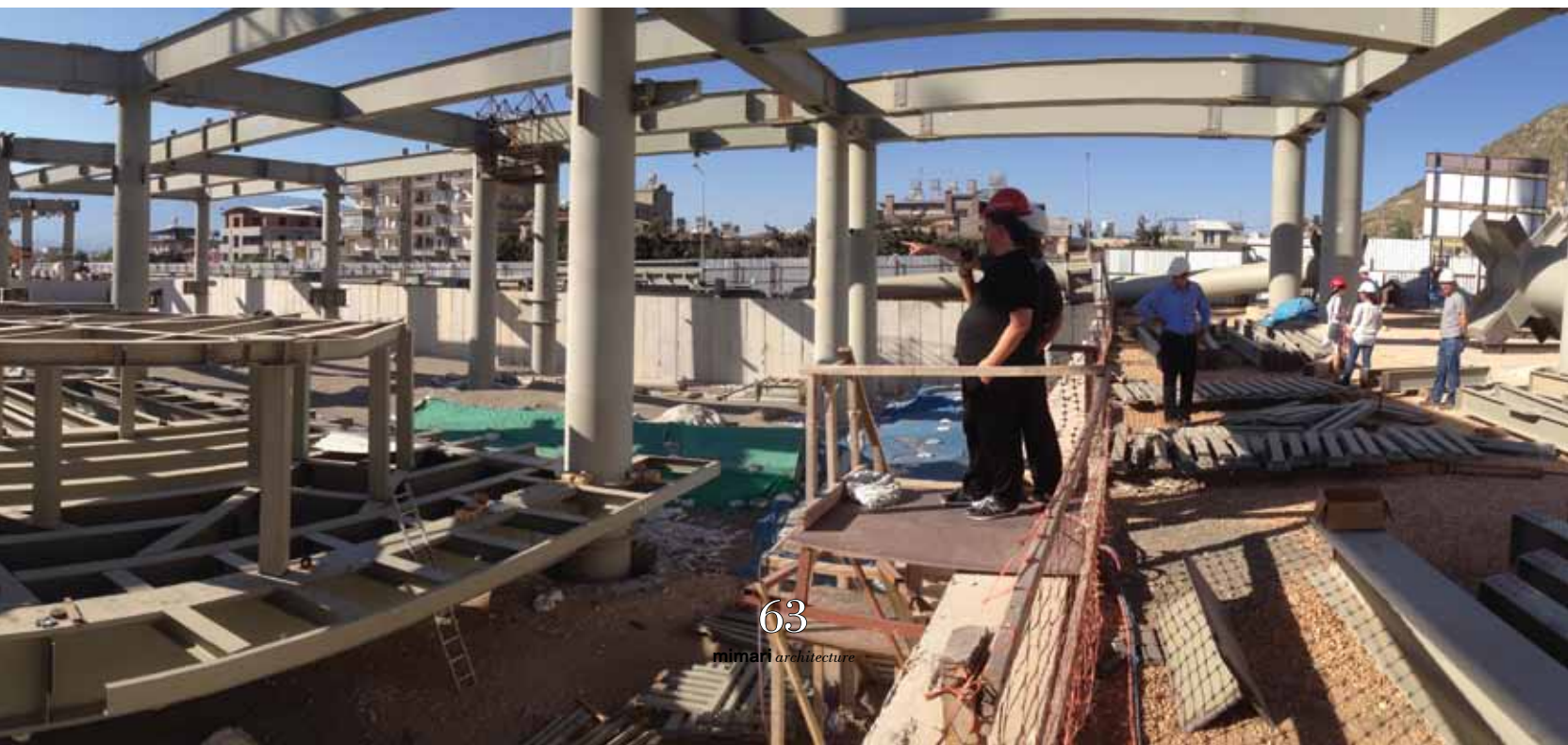

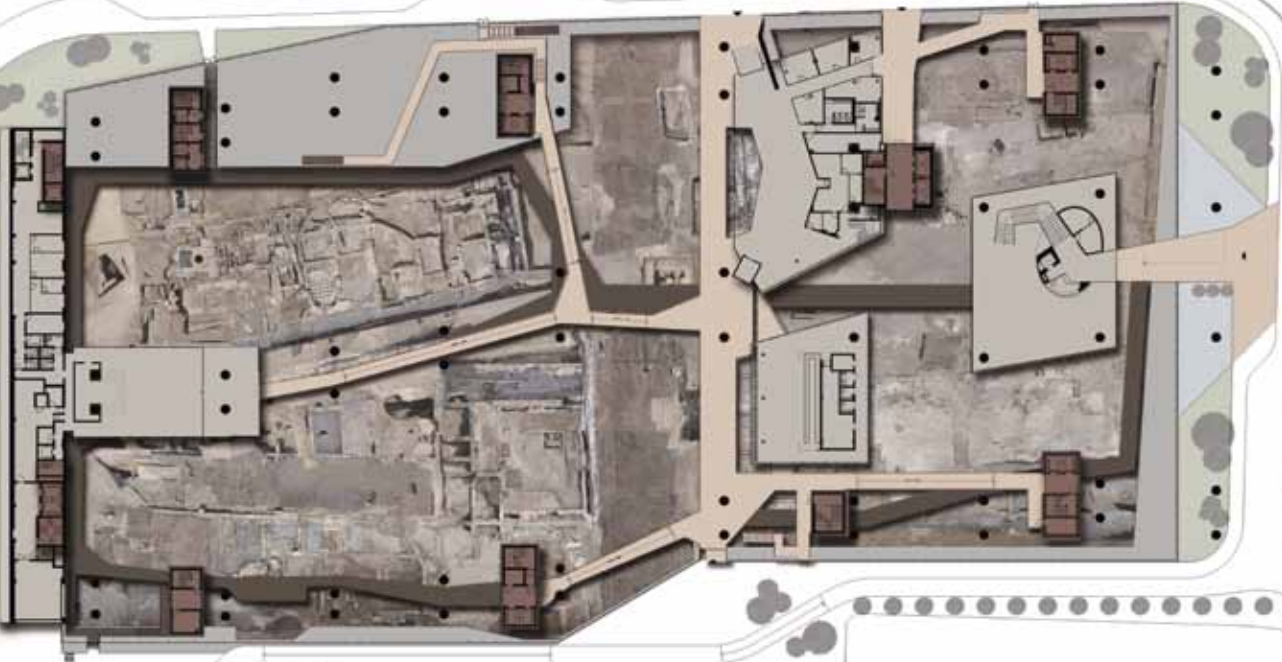

ANTAKYA MUSEUM HOTEL

The archeological findings discovered in an excavation on the project site in Antakya which is close to St. Pierre Church (an important Christian pilgrimage site), directed the employer who was planning to build a five-star hotel, to build a museum-hotel on the site. The dichotomy between the public program of an archeological park and the private use of the hotel becomes a major input in the design process.

The findings discovered during the excavations and the physical and sociological characteristics of Antakya act as primary sources of contextual information. The hotel, a placeless building-type defined by its own programmatic codes; turns itself inside out to deal with the specific characteristics of this unique situation and place. Since the hotel will be situated on a site characterized by archeological findings, in order to deal with this unique situation the program elements are considered as individual units spread on the site under a protective canopy, rather than building a compact, introverted, conventional hotel building. The location of the findings discovered on site determines the exact location of the columns. The composite columns are situated on the trace of former riverbed that goes through the middle of the site and on the periphery of the site in order to minimize any potential damage to the findings. The canopy supported by these columns acts both as a marker for the archeological park and as a platform housing program elements such as the ballroom, meeting rooms, swimming pool and fitness center. This platform creates vista points to enjoy the view of the city and St.Pierre Hill and sustains the local tradition of roof terraces. Slits on the platform act as skylights for the archeological site below and provide a visual connection between the findings and the hotel amenities located on the platform. The main body of hotel is consisted of prefabricated hotel-room units stacked on top of each other. The room-units placed on the steel sub-structure are connected to the main circulation with walkways and bridges. The rooms are located under the main canopy and this semi-open space creates an inner world where one can experience the climate and local conditions and has visual contact with the excavation site all the time. Terraces and gardens located under the canopy enhance the experience. The lobby, restaurant and lounge are located on the lower levels in relation with the archeological site. The pre-fabricated components of the hotel help minimize in-situ fabrication. The building is assembled on site rather than being built there and reminds one of the temporary structures built by archeologists during the excavation.

KAT PLANLARI / FLOOR PLANS

ODA PLANLARI / ROOM FLOOR PLANS

DIYAR

BEKİR

Hazırlayan / Prepared by : Heval Zeliha Yüksel, Mimar · Architect

Doğup büyüdüğüm topraklardan ayrıldığımda çocuktum. Kente dair bir bilincim yoktu. Zaten konjonktürel olarak Güneydoğunun en hararetli şehirlerinden birinde var olma mücadelesi verilirken kent bilinci kimin umurundaydı ki? Beyin göçünün yaşandığı yıllardı. 20 küsur sene geçti. Artık köprüniün altından çok sular aktı. Durum değişti, değişiyor. Yerel halkın kentine sahip çıktığı bir dönemden geçiliyor. Yıllar sonra yanımda fikrine güvendiğim meslektaş dostlarım ile kıymetli insanların rehberliğinde, Belediye Başkanı'nın vesilesiyle memleketimdeydim. Kısa zamana sığdırılmış mimari bir gezi programı ile kitaplara, efsanelere konu olmuş, UNESCO yolcusu beş buçuk kilometre uzunluğundaki SUR içinde yaşanan günlük hayata ve yapılan yeniliklere şahit olurken attığım her adımda geçmiş ile bir bağ kuruyordum...

I was a child when I departed the lands where I was born and raised. I had no awareness of the city. Actually, who cared about city awareness when a fight was given for existing in one of the cities of the south-east most heated conjuncture. Those were years of brain migration. More than 20 years have gone

by. Now, a lot of water has run under the bridge. The situation has changed and is changing. We are in a time period where local people own up to their cities. Years later I'm home, thanks to the mayor, guided by esteemed people and my colleagues whose ideas I trust. I was setting up a link with the past in each step I took as I witnessed the day-to-day life experienced and innovations done within the sur (walls) that are five and a half kilometers long on the way to UNESCO, the subject of books and legends in an architectural tour program jammed into a short time period.

Hazırlayan / Prepared by : **Heval Zeliha Yüksel**, Mimar · Architect

"DİYARBAKIR; HARCİ, ACI VE HÜZÜNLE KARILMIŞ AMA UMUDU HER ZAMAN DİRİ TUTMUŞ, EBEDİ KENT... DİYARBAKIR; BEDENİNDE DERİN YARALAR AÇILMIŞ YARALI KENT... DİYARBAKIR; AHİR ZAMANLARDAN BU YANA, ZAMANIN VE İNSANIN SAYILAMAYACAK KADAR ÇOK MUSİBET VE FELAKETİNE KARŞI DURABİLMİŞ, DAYANABİLMİŞ BİR KENT. BİR ERDEMLİ YÜREK. DİYARBAKIR; ACISI, HÜZNÜ VE UMUDU HENÜZ YETERİNCE SESLENDİRİLMEMİŞ KENT..." "DIYARBAKIR IS AN ETERNAL CITY WHOSE MORTAR IS MIXED WITH PAIN AND SADNESS BUT WHO HAS KEPT HOPE ALWAYS ALIVE... DIYARBAKIR IS THE INJURED CITY IN WHOSE BODY THERE ARE DEEP WOUNDS. DIYARBAKIR IS A CITY WHICH WAS ABLE TO WITHSTAND COUNTLESS NUISANCES AND DISASTERS OF TIME AND MAN SINCE LATER TIMES. A VIRTUOUS HEART. DIYARBAKIR IS THE CITY WHOSE PAIN, SADNESS AND HOPE HAVE NOT YET BEEN ARTICULATED ENOUGH..."

MEHMED UZUN

SIRRINI SURLARINA FISILDAYAN ŞEHİR: *The City Whispering its Secret to its Walls:* DİYARBAKIR*2

Gitmeden sorup sorduğum. Duyduğum bilgiler eskiden sur içinin gezmenin neredeyse imkânsız olduğu yönündeydi. Tüm olumsuzluklar bir yana tekinsiz olduğu kulağıma çalınmıştı. Oysa şimdi benim tanık olduğum “sur içi” bambaşka yer idi. Şehir uysallaşmış, barışın yüzü de görününce yapılan hizmetler daha da hissedilir olmuş. Sokak aralarında ise hayat kendi bildiği gibi tüm renkleri ile devam ediyordu.

I asked around before I went. What I heard was that in the old times, it was almost impossible to tour the sur içi. Let alone all adversities, I was told that it wasn't safe. Yet, the “sur içi” I witness now was totally different. The city has become tamer. As the face of peace became visible, the services given have become more visible. On back streets, on the other hand, life was going on with all its colors as it pleased.

Sur içinin iki metre genişliği zor bulan taş döşeli dar sokakları (Küçeler), surların kendilerini zoraki sınırladığı yoğunluğa rağmen aniden boşluklar yaratıp küçük avlular ve avlu içinden sokağa taşan hayatları dışarı sunuyordu. Yol üstünde uğradığımız; son dönemde restore edilip kullanıma geçirilen Esmâ Ocak Kültür Evi gibi avlulu evlerin eyvanları serinliği ile misafirleri sokaktan içeri davet ediyordu. Üç bin yıllık tarihe sahip kendine özgü karakteristiği olan, iyi birer sivil mimari örneği olan bu evler mevsime uygun olarak şekillendirildikleri için sıcağa rağmen ferahlık hissini hala koruyorlardı.

Günümüzde kafelere dönüşen; zemini ve duvarları yöreye özgü delikli gri bazalt taşlardan örülmüş eski evler, başta gençler olmak üzere kalabalıklar ile dolup taşıyordu. Her daim avlusunda ses yükselen Dengbej Evi'nin durumu çok etkileyiciydi. Hem yapının iyi bir restorasyon ile kullanıma açılması hem de şahit olduğumuz karşılıklı savrulan stranlar gözlerimizi yaşarttı. Sur içine dair turistik bilgi merkezinde 40 m2 alana yayılı bir maket üzerinden de her şey görülebiliyordu. İyi baskılı broşür ve değerli bilgilerin yer aldığı şehir tanıtım kitapçığı bedelsiz veriliyordu. Şeyh Mutahhar Camii 1500 yılında yapıldığı gibi duruyordu; örneği olmayan, İslam'ın dört mezhebini temsil ettiği düşünülen dört ayaklı minarenin gölgesinde. Hala, Camii ile değil de Minaresi ile çağırılıyordu. İyi mimarisi ile meşhur Cemil Paşa Konağı, Haremlik ve Selamlık bölümlerinde süren restorasyon şiir gibiydi. Cemil Paşa Konağı'na yapılmak istenenin büyük vizyon gerektiren bir iş olduğu, her kalem işinde, her detayda kendini belli ediyordu. Sayıları bir çırpıda sayılamayacak kadar çok çocuk ile çevrili kadınlar, kapı önünde elişi yapıyorlar, gelene geçene iki dilde selam veriyorlardı. Diyarbakir'de çocuklar hep kalabalık ve neşelidir zaten. Zaman onları hiç değiştirmemiş. Yine tam o sırada, kah Sinan eseri olan Behram Paşa Camii'nin avlusunda top koşturan, kah bir el arabasının peşine takılan figüranları idiler o sahnelerin.

Çarşısı, hanları, peynircisi, çiğercisi, bakircisi, hali hazırda restorasyonu devam eden yapıların baktığı küçük meydanları ile hepsi hep bir ağızdan "burada hayat var" diye bağırıyordu sanki. Sanki Katalunya'da yürüyorduk ve her dar köşe yeni bir sürprizi çıkaracak gibiydi önümüze.

The marketplace, inns, cheese shop, liver shop, coppersmith, as if all screamed "There is life here in unison with small squares faced by buildings presently being restored. As if we were walking in Catalonia and each narrow corner was about to spring a new surprise before us.

The narrow cobblestone laid roads of the sur içi barely two meters wide (küçes), creating sudden gaps despite the concentration the walls force them into, displayed lives overflowing to the road from small yards. The eyvans of yarded homes like Esmâ Ocak Culture Home restored and put in use recently invited the guests from the road to inside with their coolness. These homes of three thousand years with a three-millennium-history with their own characteristics, being each an example of civil architecture, still preserved the feeling of spaciousness despite the heat since they were shaped fit for seasons. Old homes trans-

formed into cafés these days, the floors and walls of which were woven with grave basalt stones with holes dedicated to the region were flooded with crowds lead by the youth. The state of Dengbej Home from the yard of which voices were heard all the time was quite impressive. That the building was made available to use with a good restoration and the strans thrown reciprocally that we witnessed brought tears to our eyes. Everything could be seen over a mockup covering 40 m2 at the touristic information center for sur içi. The city profile book containing valuable information and a smartly printed brochure were handed out free of charge. Şeyh Mutahhar Mosque stood just as it was built in 1500, in the shade of the four footed minaret believed to represent the four sects of Islam. It was still mentioned not by its mosque but its minaret. The restoration ongoing in the harem and selamlık sections of Cemil Pasha Mansion renowned for its good architecture was like poetry. It was clear in each detail that what was sought to be done on Cemil Pasha Man-

sion was a project requiring great vision. Women surrounded by countless children were knitting in front of the doors saluting passers-by in two languages. Indeed, children are always large in number and happy all the time in Diyarbakir. Time has never changed them. They were the extras of a film, at one point running after a ball in the yard of Sinan's work; Behram Pasha Mosque, running after a wheelbarrow next.

REŖTORASYONU TAMAMLANAN KİLİSELER VE DEVAM EDEN ULUCAMI

*Churches with completed;
and Ulucami with ongoing restoration*

RESTORASYON PROJELERİNDEN BURADA KISACA SÖZ EDERKEN DİNİ YAPILAR, İLGİMDEN ÖTÜRÜ ÖNCELİK KAZANIYOR. ÇÜNKÜ SUR İÇİ SOKAKLARI, EVLERİYLE OLDUĞU KADAR DİNİ YAPILARI İLE ÜNLÜDÜR. KİLİSELERİN ÇAN KULELERİ KOMŞU DAMLARIN SEYİR HİZMETİNDEDİR. “NE KADAR ÇOK KİLİSE VAR, NE FARKLI KİMLİKLER YAŞAMIŞ BU TOPRAKLARDA, KİM GERÇEK SAHİBİ BU MEKANLARIN?” DİYE DÜŞÜNMEDEN EDEMİYOR İNSAN O DAR SOKAKLARA BAKAN YÜKSEK DUVARLARIN ARDINDAKİ HEYBETLİ KULELERİ GÖRDÜĞÜNDE. OYSA BUGÜN BİR ERMENİ’Yİ PARMAKLA ANCAK GÖSTEREBİLİRİZ KENTTE. BEN ÇOCUKKEN KOMŞULARIMIZ VARDI, SONRA ONLAR DA GÖÇÜP GİTMİŞLERDİ. NE ÇOK ÇEKMİŞLERDİ ERMENİLER HER İKİ TARAFTAN! KİTAPTA ANLATILDIĞI GİBİ: SÖYLE MARGOS NERELİSEN? ŞİMDİ İSE YILLAR SONRA GELEN BİR TELAFİ GİBİ, KİLİSELER RESTORE EDİLİP HİZMETE AÇILIYOR.

AS WE BRIEFLY MENTIONED, THE RESTORATION PROJECTS, RELIGIOUS STRUCTURES GAIN PRIORITY BECAUSE OF MY INTEREST. BECAUSE SUR İÇİ ROADS ARE RENOWNED FOR THEIR RELIGIOUS BUILDINGS AS MUCH AS THEIR HOMES. THE BELL TOWERS OF CHURCHES OFFER THE PLEASURE OF WATCHING FROM NEIGHBORING ROOFS. ONE CAN’T STOP TO THINK “SO MANY CHURCHES. SO MANY DIFFERENT IDENTITIES HAVE LIVED IN THESE LANDS. WHO ARE THE TRUE OWNERS OF THESE SPACES?”, LOOKING AT THE MAGNIFICENT TOWERS BEHIND HIGH WALLS FACING THOSE NARROW ROADS. YET, OUR FINGERS WOULD BE ENOUGH TO POINT TO AN ARMENIAN TODAY. WHEN I WAS A KID, WE HAD NEIGHBORS, THEN THEY HAD ALSO MIGRATED AWAY. HOW MUCH PAIN HAD ARMENIANS SUFFERED FROM EITHER SIDE. JUST AS TOLD IN THE BOOK; “TELL ME MARGOS, WHERE ARE YOU FROM?”! YET, NOW, AS A YEARS LATER REDEMPTION, CHURCHES ARE RESTORED AND PUT BACK IN SERVICE.

SURP GİRAGOS

Ermeni Kilisesi • Armenian Church

Surp Giragos Kilisesi Restorasyon haberleri gazetelere konu olduğunda yerinde görülmesi gerektiğini anlamıştım çünkü çatısının olmadığı halini görmüştüm küçükken. Ve Diyarbakır'da hemen hiç Ermeni vatandaşı kalmamışken böyle büyük çaplı bir yatırım yapılması da ilgi çekiciydi. Hikayesi ilginç; müzeye çevrilmek isteniyor. Ermeni Vakfı ibadethane olarak kalmasını istiyor, kendileri toplanıp kiliseyi yaşatma kararı alıyorlar. Büyükşehir Belediyesi de bütçeye destek oluyor. Böylece Ortadoğu'nun en büyük Ortodoks Ermeni Kilisesi tekrar kulanıma açılabilir.

Yaklaşık 3000 m²'lik alana yayılı kilisenin 1610-1615 yıllarında yaptırıldığı sanılıyor. Günümüze ulaşan mimarisi ile 1880 yılına ait olduğu düşünülen 7 apsitle, enine 5 nefli tek kilise olan Surp Giragos Ermeni Kilisesi'nin restorasyon çalışmaları büyük bir titizlik ile yürütülmüş. Yapılan araştırmalar, 1939 ve 1953 yılının sur içi bölgesine ait hava fotoğrafları, "Diyarbakır Kiliseleri" adlı kitaptan ve yapının Mehmet Alper tarafından hazırlanan 2001 tarihli rölöve, restitüsyon, restorasyon projelerine dayanılarak hazırlanmış.^{*3} Diyarbakır Surp Giragos Kilisesi'nin 1914 yılında top atışıyla yıkılan çan kulesi, 2010 yılından bu yana devam eden restorasyon çalışmaları kapsamında yeniden yapılmış. Yıkılma rivayeti biraz tuhaf. Dört Ayaklı Minare'den daha uzun olduğu için yıkıldığı söyleniyor. Neyse ki öyle günler geride kalmış diyorum içimden.

Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi İmar ve Şehircilik Daire Başkanlığı ve yüklenici firma tertemiz bir iş çıkarmışlar. Bir nevi geçmişin telafisi olarak hediye vermişler Ermeni Cemaatine. Kilise, Küçük Kilise, Papaz Evi, misafirhane kısımlarına ilave cennet gibi bahçesinde içilebilen demli çayı ile misafirlerini bekliyor.

When the news of the restoration of Surp Giragos Church were in papers, I knew that it had to be seen in place because I had seen it without a roof when I was a child. And it was interesting that such a large scale investment was made when there was almost no Armenian left in Diyarbakır. The story is interesting; an attempt was made to transform it into a museum. Armenian Foundation asks that it stays as a place of worship; convening, they make the decision to make the church live, Metropolitan Municipality contributes to the budget. Hence, the largest Orthodox Armenian Church of the Middle East gets open to use once again. It is believed that the church covering approximately 3,000 m² was built in 1610-1615. The restoration work of Surp Giragos Armenian Church, the only one with 7 apsides, 5 horizontal naves believed to date back to 1880 with its surviving architecture was conducted with great meticulousness. It was based on done research, aerial photographs of sur içi from years 1939 and 1953, the book named churches of Diyarbakır and layout restitution and restoration plans of 2001 prepared by Mehmet Alper for the building.^{*3} The bell tower of Diyarbakır Surp Giragos Church knocked down by cannon fire in 1914 was rebuilt as part of the restoration work going on since 2010. The hearsay for knocking down is a little strange. It is said that it was not knocked down as it was taller than Four Footed Minaret. I say to myself it's a good thing that those days are gone.

Diyarbakır Metropolitan Municipality Zoning and City Planning Department and the contractor have produced a spick-and-span clean job. They have given a gift to the Armenian Community as sort of a compensation for the past. The church awaits its guests with its steeped tea which may be had in its paradise garden added to the chapel, Papaz Evi and guest house sections.

MAR PETYUM KELDANI

Kilisesi • Church

12. yüzyılda yapıldığı sanılan Kilise, Katolik Keldaniler tarafından kullanılmış. Kemerler ile bölünmüş dört nefli kilisede, ana malzeme olarak Diyarbakır'da pek çok eski yapıda kullanılan siyah gri bazalt taşları göze çarpıyordu. Bu vesileyle kadim zamanlardaki meslektaşlarımıza yerelliğe saygılarından dolayı övgümüzü, yapılan tertemiz restorasyon için yetkililere teşekkürümüzü bildiriyoruz.

The Church believed to be dating back to 12th century was used by Catholic Keldanis. As the main material, black and gray basalt stones used in many old buildings in Diyarbakır struck the eye in the church with four naves divided by arches. We take this occasion to express our praise to our colleagues of ancient times because of their respect to the local and our gratitude to authorities for the clean restoration done.

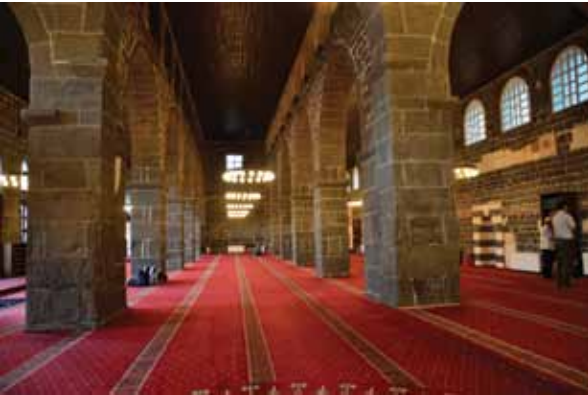

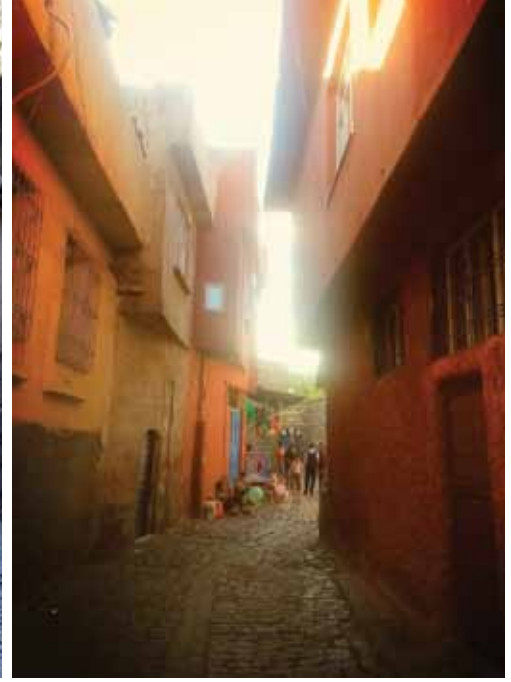
DİYARBAKIR ULU

Cami • Mosque

Önce Pagan Tapınağı, sonra Mar Toma Kilisesi, 639 yılından beri de Cami-i Kebir... Diyarbakır Ulu Cami, Anadolu'nun en eski camilerinden biri. Hatta beşinci Mukaddes Mabet olarak sayılıyor. Caminin dört cephesi Müslümanlığın dört ayrı mezhebinin temsil ediyor. Hanefiler, Şafiler ayrı namaz kılabilmişler burada. Uzun zamandır kullanılamaz ya da başka deyişle ibadet edilemez haldeydi. En son geçen sene geldiğimde içinde bile duramamıştım. Şimdi ise restorasyonu biten kısmın tertemiz bir ibadethane olarak kullanıldığını şahit oldum. Cami hakkında restorasyon çalışmalarını meslektaşımız Diyarbakır Milletvekili Mine Lök Beyaz'dan dinledik. Kendisi Sur içi ile bizzat ilgilenenlerden biri. Daha yapılacak çok iş olduğunu anlattı. Ulu Cami arkasında silüeti bozan yüksek katlı yapıların yıkımlarına başlandığından ve Cami çevresinin dokuya uyumsuz yapılardan zamanla arındırılacağından bahsetti.

First a Pagan Temple, then Mar Toma Church and since 639, Cami-i Kebir... Diyarbakır Ulu Mosque is one of the oldest mosques of Anatolia. In fact, it's mentioned as the fifth Sacred Temple. The four façades of the mosque represents four different sects of Islam. Hanefis and Şafis were able to pray separately here. It was out of use or in other words, unworshipable, for a long time. I was unable to even stand in it when I was there last year. Yet, now I witness that the already restored portion was used as a perfectly clean temple. We were briefed about the mosque's restoration by our colleague Diyarbakır MP Mine Lök Beyaz. She is one of the people who is personally involved with sur içi. She explained that there was still a lot to do. She mentioned that the multi-storey buildings unbecoming of the silhouette behind Ulu Mosque started to be wrecked and the area around the Mosque would be freed from structures inconsistent with the texture in time.

UNESCO yolu için adım

Diyarbakır'ın tarihi çok eskilere dayanıyor. Kadim uygarlıklar mesken tutmuş bu şehri. Tüm mirasına rağmen uzun zamandır kentin çektiği sıkıntılar herkesin malumu. Etnik kimlik konusu gündemin en üstündeydi. Gün gelecek sıra UNESCO'ya başvuruya gelecek deseler inanmak güçtü eskiden. Şimdi öyle değil. Yerel yönetim ve ilgili kurumlar sıkı çalışıyor. Surların diplerine yapılan gecekondular yıkılmış yer yer. Bilinçli bir farkındalık programı yürütülüyor. Konu Cumhurbaşkanı'na ve Başbakan'a kadar taşınmış, onaylanmış. Yakın geçmişe dayanan bir mazisi var bu çabanın. Büyükşehir Belediyesi, Surlar ve Hevsel Bahçeleri ile ilgili çalışmasına önce İmar Planı oluşturulması ile başlamış. Planın bir parçası olarak oluşturulan Sur İçi Koruma Amaçlı İmar Planı, "Diyarbakır Surları UNESCO Dünya Miras Listesi" için taslak dosyaya eklenmiş. Bu arada Sur İçi Alan Yönetim Planı hazırlıklarına hız verilmiş. Eylül 2013'te Kültür ve Turizm Bakanlığı üzerinden UNESCO Dünya Kültürel Miras Sekreteryası'na iletilen taslak dosya UNESCO uzmanları tarafından incelenmeye alınırken, asıl dosya Şubat 2014'te aynı yolla UNESCO'ya sunulacak. Hayırlara vesile olmasını diliyoruz.

Sur içi: 158 Hektar

Diyarbakır'daki mimari gelişmeler çok sevindirici. Yetkililer ile hemfikirim; yapılacak çok iş var ama istek de var. 1914'ten beri yerde olan çan takılmış semalara daha ne olsun! Ancak yapılan bunca iyiliğin yanında yapılacakların sabır, planlama, uzlaşa ve dayanışma gerektirdiğini söylemek gerekiyor. Çünkü Sur içi, kendi içinde küçük, farklı bir şehir gibi. Eski dokunun korunması baz alınarak Sur içi için yoğun bir dönüşüm programı yürütülüyor. Bizzat ilgililerinden dinledim. 1952 tarihli tapu kadastro haritaları, 1953 tarihli hava fotoğrafları doğrultusunda hazırlanan imar planına dayanılarak Sur içi için planlı gelişim sürecinin takip edilmesi ve önünün açılması gerektiğini önemle vurguladılar. Kentler dönüşür, değişir, evrilir bunlar gayet anlaşılır. Değişimi kucaklayıp dönüştürmektir mesele. Yıkma en kolayı. Söz konusu olan, binlerce yıllık tarihe tanıklık eden Diyarbakır Sur içi bölgesi olunca konu daha fazla önemli hale geliyor. Fazlalıkları yıkıp yerine sadece yeşil alan yapmak için alan çok büyük, onun yerine orantılı olarak yeşili barındıran sosyal alanların da olduğu mevcut dokuyu kısmen tutup dönüştürmek çok daha önemli görünüyor.

A step towards UNESCO road

Diyarbakır dates to very ancient times. Ancient civilizations have inhabited this city. The problems the city has had for a long time despite all its heritage is known by everyone. The ethnic identity matter was at the very top of the agenda. Once it was hard to believe if they said there will be a time when an application will be made to UNESCO. Now it's not so. Local administration and relevant institutions are working hard. The slum houses built at the bottom of the walls are wrecked here and there. A conscious awareness program is in place. The matter has been taken to the president and prime minister and approved. This effort has a recent past. Metropolitan Municipality has started its work on the Walls and Hevsel Gardens by first creating a zoning plan. Sur içi conservation zoning plan created as part of the plan was appended to the "Draft Folder for Diyarbakır walls, UNESCO World Heritage List". In the meantime, preparations of the sur içi area administration plan were speeded up. As the draft folder delivered to UNESCO World Cultural Heritage Secretariat via Ministry of Culture and Tourism in September 2013 is being reviewed by UNESCO experts, the principal folder will be presented to UNESCO in the same way in January 2014. We hope that everything will be fine.

Sur içi: 158 Hectars

The architectural developments in Diyarbakır are extremely pleasing. I concur with authorities; there is a lot to do but there is also a lot of will. The bell which was on the ground since 1914 is now installed in the skies! What more would one want? But one has to say that in addition to all this good already done, what has to be done requires patience, planning, reconciliation and solidarity. Because sur içi is like a small different town within itself. An intense transformation program is being conducted for sur içi based on conservation of the old texture. I heard it directly from those involved. They couldn't stress enough that the plant development process should be followed and given support based on the zoning plan prepared in line with land registry cadaster maps of 1952 and aerial photographs of 1953. It is understandable that cities are transformed, change and evolve. The problem is to embrace and transform change. Wrecking is the easiest. When Diyarbakır sur içi area, the witness of thousands of years is in question, the matter becomes even more important. The area is too large for wrecking the surplus, turning it into only a green space. It seems much more important to keep and transform the existing texture to include green accommodating social areas proportionally instead.

Notlar: Notes

*2 Sırrını Surlarına Fısıldayan Şehir: DİYARBAKIR, Şeyhmus Diken'in eserinin ismi.

*2 Sırrını Surlarına Fısıldayan Şehir: DİYARBAKIR, title of Şeyhmus Diken's work.

*3 Surp Giragos Ermeni Kilisesi Röleve Raporu, Hazırlayan: Meral Halifeoğlu, Belda Kıran

*3 Surp Giragos Armenian Church Layout Report, Prepared by: Meral Halifeoğlu, Belda Kıran

Teşekkürler;

Osman Baydemir, Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı

Murat Alökmen; Mimar, Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi İmar ve Şehircilik Daire Başkanı

Orhan Balsak; mimar, Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi İmar ve Şehircilik Daire Başkanlığı, KUDEB Şube Müdürü

İrfan Uçar, Gazeteci, Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Basın Danışmanı

Acknowledgments;

Osman Baydemir, Diyarbakır Metropolitan Mayor

Murat Alökmen; Architect, Diyarbakır Metropolitan Municipality Zoning and City Planning Department Head

Orhan Balsak; architect, Diyarbakır Metropolitan Municipality Zoning and City Planning Department, KUDEB Branch Manager

İrfan Uçar, Journalist, Diyarbakır Metropolitan Mayor Press Advisor

EZBER BOZAN CEPHELER FAÇADES THAT BREAK DOWN Cliches

Hazırlayan / By : **Selin Biçer**, Mimar · Architect

SERAMİK DEYİNCE AKLINIZA NE GELİYOR? ÇAĞDAŞ MİMARLIK ORTAMLARINA BAKACAK OLURSAK SERAMİĞİ, MİMARIN CEPHEYE YAKIŞANI TASARLAMASI OLARAK TANIMLAYABİLİRİZ. BİR SÜREDİR DÜNYA ÇAPINDA MİMARLAR, ESKİ GELENEĞİ YAŞATAN BİR MALZEME OLAN SERAMİĞİ KULLANARAK CEPHELERE HAYAT VERİYOR. SONUÇ İSE BEKLENENİN ÖTESİNDE, SÜRDÜRÜLEBİLİR VE SÜSLÜ! WHAT COMES TO MIND WHEN ONE SAYS CERAMIC? FROM THE PERSPECTIVE OF CONTEMPORARY ARCHITECTURE SETTINGS, WE CAN DESCRIBE CERAMIC AS ARCHITECTS DESIGNING WHAT FITS THE FAÇADE. FOR A LONG TIME, WORLDWIDE, ARCHITECTS HAVE BEEN BREATHING LIFE INTO FAÇADES USING THE CERAMIC WHICH IS A MATERIAL MAKING OLD TRADITIONS SURVIVE. THE RESULT IS BEYOND THE EXPECTED: SUSTAINABLE AND EMBELLISHED!

Museum der Kulturen, Basel, Herzog & de Meuron

A

rt Nouveau cephelerin dokulu ve süslü tarzı son yıllarda büyük bir dönüş yaptı. Londra merkezli FAT'ın tasarladığı çizgi filme benzer bir ön cepheye sahip olan Blue House ve bir Squire & Partners tasarımı olan, cephesi 4.000 alüminyum bronz yaprakla kaplı Mayfair'deki konut

bu dönüşe öncülük etti. Böylece işçiliğin nasıl bir erdem olduğu da hatırlandı. Kendine has ve tuhaf olan bu cepheler tek malzemeden oluşsa bile artık sıkıcı değiller.

Bu eğilim nedense büyük ölçekli yapılarda mat veya parlak seramik cephelerle karşımıza çıkıyor. Bu kaçınılmaz dönüş Antoni Gaudí'nin yanardöner çatılı Casa Battló'su, Alexandre Bigot'nun Paris'teki fayans kaplı cepheye sahip Ceramic Hotel'i ve Brüksel'de yer alan Guillaume Janssens'in el yapımı çinileriyle ünlü Villa Marie'si gibi Art Nouveau binaları aklımıza getiriyor. Herzog & de Meuron bu bağlama bir yenilik getirdi. 3 boyutlu seramik kullandığı Basel'deki Museum der Kulturen'in çatısı özellikle güçlü güneş ışığı altında göz kamaştırıyor. Dik açılı çatı, kasıtlı olarak çevresindeki Ortaçağ'a ait binaların çatılarının adeta bir yansıması haline geldi.

8. yüzyıldan kalma İran'daki rengarenk camiler eski gelenekten kalma göz kamaştıran örnekler. 20. yüzyılın yalın modernizmi sayesinde bu eski geleneğin pabucu dama atıldı. Buna rağmen yüzyılın ortalarında Jørn Utzon Sydney Opera Binası ve Alvar Aalto Seinajoki Belediye Binası ile bunu kırdı ve cephelerdeki heykelsilik yeniden keşfedildi.

T

he textured and embellished style of Art Nouveau façade made a great comeback in recent years. Blue House which has a front façade similar to the animated film designed by London based FAT and the residence in Mayfair which is a Squire & Partners design, the façade of which is covered

by 4,000 aluminum bronze leaves were pioneers of this comeback. Hence, what kind of a virtue craftsmanship is was also remembered. These façades that are self styled and strange are not boring any more even if they are made of a single material.

This trend appears before us for some reason with matt or glossy ceramic façades in large scale structures. This inevitable comeback reminds us of Art Nouveau buildings like Antoni Gaudí's Casa Battló with iridescent roof, Alexander Bigot's Ceramic Hotel with a faience covered façade in Paris and Guillaume Janssens's Villa Marie renowned by its handmade tiles.

Herzog & De Meuron brought an innovation to this concept. The roof of Museum der Kulturen in Basel where he used three-dimensional ceramics lines the eye especially under strong sunlight. "The right angled roof deliberately became almost a reflection of medieval buildings' rooflines around. Masks in all colors in Iran dating to 8th century are smashing examples of the old tradition. Thanks to the plainest modernism of 20th century, this tradition was thrown aside. Still, Jørn Utzon broke this trend with Sydney Opera Building and Alvar Aalto Seinajoki City Hall in the middle of this century; hence, the statuesqueness on façades was rediscovered.

One Eagle Place, Londra, Eric Parry Architects

Seramik cephenin büyüüne inanan günümüz mimarları bu geleneklere hakim durumdadır. Ancak bu geleneğe yeni yorumlar katmayı da ihmal etmiyorlar. Art Nouveau'nın seramiği dekoratif olarak kullanımından farklı olarak artık minimalizmi estetik ve cesur heykelsilikle birleştirerek soyut formlar oluşturuyorlar. Buna ek olarak da bunu yerel bağlamda kullanıyorlar.

Tüm bu söylediklerimiz Herzog & de Meuron'un 2011'de tamamladığı yapılarından Museum der Kulturen'de vücut buluyor. Şu anda etnografik eserlere ev sahipliği yapan yapı, 1849 yılında Melchior Berri tarafından yapıldı. 1917'de Vischer & Söhne tarafından da bir yapı eklendi. 30.000 nesneyi içinde barındıran yapıya mevcut mekanlar yeterli olmayınca Herzog & de Meuron işe el attı. Midyeyi hatırlatan çokgen konsol çatı, gri seramikle bezenmiş. Alman mimari seramik uzmanı Agrob Buchtal bu iç ve dış bükey çatı formuna bir de 3 boyut vererek heykelsi özelliğini arttırdı. Çatının pürüzlü, asimetrik silueti adeta gotik bir masalı çağrıştırıyor.

Benzer bir eğilimle Manuel Herz Architects'in Yahudi Topluluğu Merkezi'nde karşılaşıyoruz. Avrupa Yahudiliği üzerinde entelektüel bir etkiye sahip Mainz şehri özellikle 1938 yılında Nazilerin sinagogu yerle bir etmesinin ardından iyice zulüm gördü. Günümüzde ise buradaki Yahudi topluluğu iyice gelişti ve yeni mekanlara ihtiyaç duydu.

Yeşil seramikle bezeli Yahudi Topluluğu Merkezi'nin çığırın açışal biçimi akla İbranice bir sözcük olan ve kutsal anlamına gelen "Q'dushah"ı getiriyor. Herz'in bu yapı için asıl amacı ulaşılabilir olmasıymış. Bu nedenle mimar, cephenin sembolizme hitap etmekten çok malzemeye özellikle gün ışığında ortaya çıkan görsel bir şölen oluşturduğuna dikkat çekiyor.

Londra'daki Piccadilly'de bulunan One Eagle Place'in beyaz seramik cephesi sanatçı Richard Deacon tarafından tasarlandı ve kırmızı pencereleri ortaya çıkarıldı. One Eagle Place kesinlikle Art Nouveau'nın ruhuna sadık kalmış bir yapı. Eric Parry Architects tarafından tasarlanmış ve Deacon'ın yarattığı desenlerle göz kamaştıran cephe Piccadilly Circus'un çok renkliliğini yansıtıyor.

Seramik ve seramik işçiliğine tutkun olan Toni Cumella, 1989 ve 1992 yılları arasında Gaudi'nin Casa Battló ve Park Güell restorasyonlarına katkıda bulundu ve bir seramik atölyesi kurdu. Bu atölyenin adı Ceràmica Cumella ve Barselona yakınında bulunuyor. Atölye özellikle çok konuşulan mimari projelere imza attı. 2005 yılında Enric Miralles ve Benedetta

Jewish Community Center, Mainz, Manuel Herz Architects

Contemporary architects who believe in the magic of ceramic façade have mastery of these traditions. Yet, they don't neglect adding new interpretations to this tradition either. Different from Art Nouveau's use of ceramic decoratively, they are creating abstract forms now combining minimalism with aesthetic brave statuesqueness. In addition, they employ this locally.

All of these are embodied in Museum der Kulturen, Herzog & de Meuron's building completed in 2011. The structure which hosts ethnographic works presently was built by Melchior Berri in 1849. A building was added by Vischer & Söhne in 1917. When present space was inadequate for the structure accommodating 30,000 objects, Herzog & de Meuron was involved. The polygonic cantilever roof reminiscent of a mussel is decorated with gray ceramic. The German architectural ceramic specialist Agrob Buchtal increased the statuesque feature by adding three dimensions to this convex and concave roof form. The rough asymmetrical silhouette of the roof is reminiscent almost of a gothic tale.

We face a similar trend in Manuel Herz Architects Jewish Community Center. The city of mines which has a intellectual impact on European Judaism was prosecuted especially after the Nazis knocked down the synagogue in 1938. Today on the other hand, the Jewish community there grew requiring new spaces.

The wild angular shape of the Jewish community center decorated with green ceramic reminds us of "Q'dushah" which is a Hebrew word meaning sacred. The real purpose of Herz for this building is its accessibility. Therefore, the architect draws attention to the fact that the façade creates a visual festival especially revealed in daylight with a large number of materials rather than addressing symbolism.

The white ceramic façade of One Eagle Place in Piccadilly London was designed by fine artist Richard Deacon and its red windows were revealed. One Eagle Place definitely is a structure loyal to the spirit of Art Nouveau, the façade designed by Eric Parry Architects blinding the eye with patterns created by Deacon reflecting the polychrome nature of Piccadilly Circus.

Obsessed with ceramic and ceramic workmanship, Toni Cumella contributed to Gaudi's Casa Battló and Park Güell restorations from 1989 to 1992 and set up a ceramic workshop. The name of this studio is Ceràmica Cumella and is located near Barcelona. The studio was the author of famous architectural projects; also collaborating for the wavy roof of the magnificent Santa

Tagliabue tarafından tasarlanan muhteşem Santa Caterina gıda pazarının 325.000 çini ile oluşturulmuş dalgalı çatısı için de işbirliği yaptı.

Ve Cumella, Mestura Arquitectes tarafından 2010'da tasarlanan Barselona yakınlarındaki Cornellà de Llobregat'de bulunan CEIP İlkokulu'nun cephesini çift cidarlı ve seramik parçaları ile bir kafes oluşturacak şekilde yaptı. Seramik parçaları, bir yönde kırmızı diğer yönde ise yeşil sır ile kaplanmış ve farklı yönlere bakan açısız bir cam kutu oluşturuyor.

Seramik elemanları için daha sıra dışı uygulama ise İspanya'daki Ushuaia Ibiza Otel'de karşımıza çıkıyor. Bu kıvrılmış cephe aynı zamanda gece kulübüne bitişik durumdaki otelin restoranı için ses yalıtımı sağlıyor. Seramik şarap rafları modası geçmiş hazır elemanlar duvara yeni bir soluk getirip bir dikey bahçe oluşturuyor. Urbanarbolismo tarafından tasarlanan yapının seramik cephesi Endülüs'ün saksılarla süslü terasları karşısında başını eğiyor. Kış aylarında ayda bir kez, yaz aylarında ise haftada bir sulanması gereken bitkiler, duvarın az bakım gerektirmesini ve sürdürülebilir olmasını sağlıyor.

Gerçekten de, seramik kaplama sürdürülebilir olduğu için günümüz mimarlığına hitap ediyor. Örneğin İspanyol seramik üreticileri artık atık ürünleri geri dönüştürüyor ve bu nedenle su ve kil gibi hammaddeleri daha az kullanıyor.

Ve bugün, seramik daha çevreci olduğu için daha yaygın hale geldi.

Ortaya çıkan ürünler dekoratif olsalar da cephelerde kullanılan seramik hakkında yüzeysel bir şey kesinlikle yok. Bu durumda da "aman cephe" deyip geçmenin bir anlamı da kalmıyor.

<http://www.architonic.com/>

Ushuaia Ibiza Otel, İspanya, Urbanarbolismo

Caterina food market designed by Enric Miralles and Benedetta Tagliabue in 2005 formed by 325,000 tiles.

Cumella built the façade of CEIP Primary School in Cornellà de Llobregat near Barcelona, designed in 2010 by Mestura Arquitectes, double walled in such a way to create a lattice using pieces of ceramic. These pieces form an angular glass box facing different directions lined with red glaze in one direction and green glaze in the other.

A more extraordinary application for ceramic elements appears before us in the Ushuaia Ibiza Hotel in Spain. This curved façade, at the same time provides

sound insulation for the restaurant of the hotel adjacent to the night club. The old fashioned readymade elements with ceramic wine shelves introduce a new breath to the wall, forming a vertical garden. The ceramic façade of the building designed by Urbanarbolismo bows its head against the terraces of Andalusia decorated with flower pots. The plants which need watering once a month in winter months and once a week in the summer allow the wall to be low maintenance and sustainable.

Indeed, ceramic covering caters to contemporary architecture because of its sustainability. For example, Spanish ceramic manufacturers now cycle their products and therefore employ raw materials like water and clay less and less. And today, ceramic becomes more popular

as it is more environmentalist.

Although the created products are of decorative nature, there is nothing superficial on the ceramic used in façades. And therefore, saying "just a façade" and forgetting about it becomes meaningless.

<http://www.architonic.com/>

CEIP İlkokulu, Barselona, Mestura Arquitectes

İTALYA

Seramik ve taş diyarı X Ceramics and stone

Yazan / By : Metehan Kahya, Mimar · Architect

HERKESİN “BURADA YAŞANIR!” DİYE SAYABİLECEĞİ ŞEHİRLER VARDIR. BAZI İNSANLAR GÖRMEK İÇİN GEZİP, BİRİKTİRİP, HATTA EĞLENİP, AKLI KALMADAN EVLERİNE DÖNECEK VE RUTİNİNE KALDIĞI YERDEN DEVAM EDEBİLECEK KABİLİYETE SAHİPTİR. BENİM GİBİLER İSE GÖÇEBE HİSLERLE BİR YERİ SANKİ ORAYA YERLEŞECEKİMİŞ GİBİ GEZER, ERTESİ SABAH DA KARŞILAŞABİLECEKİMİŞ GİBİ İNSANLARLA KAYNAŞIR, HER KÖŞE BAŞINDAKİ TAŞTA AKLININ YARISINI BIRAKARAK GERİ DÖNER.

Bir sabah İstanbul'dan Napoli'ye uçarken aklımdan bunlar geçiyordu. Uçuş süresince, üstünde kocaman “İTALYA” yazan rehber kitaptan potansiyel yerleşim alanları sorgulaması yaptım. Böylece “Mutlaka görün!” başlıklarını işaretleme fırsatı buldum. Neyse ki uçuşun en güzel yanı olan iniş anları Napoli'ye inerken tahmin edebileceğimden keyifliydi. Capri Adası'nın üzerinden geçiyoruz diye sevinirken elimi uzatsam tutabileceğim mesafede Vezüv göründü. Buraya inişte meğer bir süre dağa paralel uçuluyormuş sanki turistik bölüm burada başlıyormuşçasına.

THERE ARE CITIES WHICH CAN MAKE EVERYONE'S “ONE CAN LIVE HERE!” LIST. SOME PEOPLE HAVE THE ABILITY TO TOUR AND SAVE JUST TO SEE, EVEN HAVE FUN THERE; RETURN HOME WITHOUT THINKING BACK TO IT, PICK UP THEIR ROUTINE WHERE THEY LEFT OFF. THOSE LIKE ME WITH NOMADIC FEELINGS ON THE OTHER HAND, TOUR A PLACE AS IF THEY'RE GOING TO SETTLE DOWN THERE, BOND WITH PEOPLE AS IF THEY WOULD MEET THEM THE NEXT MORNING, COME BACK HOME, LEAVING HALF OF THEIR MINDS IN THE STONE AT EACH CORNER.

When I was flying from Istanbul to Naples one morning, these were what I was thinking. During the flight, I queried potential settlements from the guide book which said “ITALY” on it in big letters. So I got the chance to mark the headings “Must see!”. The landing moments which are the best of the flight were pleasurable than I could think when coming down to Naples. As I was delighted that we were crossing over Capri Island, Vesuvius appeared at a distance that could be reached almost by hand. Apparently, one flies parallel to the mountain for a while when landing there as if the touristic part was starting right there.

Uzun bir şehir turu yaptık. Türkiye’den gelen bir grup olarak ayak bastığımız andan itibaren geçen ilk bir saatte, tüm dünyanın buradaki trafik konusunda söylediklerinin oldukça abartılı, İtalyanların kültürel ve sosyolojik açıdan Türklere benzetilmesinin ise hiç abartısız olduğunu düşündük.

Şehrin en büyük kiliselerinden biri olan “San Francesco di Paola” Roma’daki Pantheon’dan esinlenilerek yapılmış. Kilise, valiler için yapılmış bir Rönesans sarayı olan “Palazzo Reale” ve bir gün sonra göreceğim “San Pietro”dakinden esinlenen kolanatlar, bize çöplü hali denk gelen büyük meydanı tarifliyor. Çöp toplama işlerinin ihalesini ele geçiren mafya icraatta bulunmadığı için – ki mesela bu da sosyolojik olarak bir benzerlik bence – etraf uçuşan poşetler, kırık şişeler ve yırtık kağıtlarla doluydu. Tuhaf ortama rağmen bu meydan, hem denize hem de Avrupa’nın en uzun süredir kesintisiz açık olan “San Carlo Tiyatrosu” ve yine Avrupa’nın ilk alışveriş pasajlarından “Galleria Umberto I”e yakınlığı nedeniyle göze sevimli görünüyor. Rehberimizin ısrarla AVM diye tarif ettiği galerinin içi çok etkileyici. Kapısındaki zafer takı dışında çok da etkileyici olmayan “Castel Nuovo” kalesini de gezdikten sonra şehrin göbeğindeki devasa metro inşaatının önünde buluşup Pompei’ye doğru yola çıkıyoruz.

Buradan itibaren şimdiye kadar gezdiğiniz tüm antik şehirleri unutun. Napoli’nin yaklaşık bir saat uzağındaki antik şehir ününü, M.S. 62’de patlayan Vezüv’ün küllerinin altında kaldığı için bugüne neredeyse hiç bozulmadan kalan dokusundan alıyor. Meydanlar, sokaklar, arena, evler ve hatta evlerin zemin mozaikleriyle duvarlarındaki rölyefler bile iki bin yıl geçmemiş gibi öylece duruyor. Büyük patlama sonucu şehrin neredeyse tamamı önce hafif tuf tabakasının, ardından da katılaştıran lav akıntılarının altında kalmış. Bu kabuk sanki mimarlık tarihi derslerinde öğrenilen Roma mimarisini yerinde de görebilelim diye bütün ayrıntıları dış etkilere korumuş. Antik şehir baki-

We had a long tour of the city. During our first hour in the city as a group coming from Turkey, we thought that what the whole world said about the traffic there was quite exaggerated but that those who said that Italians look like Turks culturally and sociologically were not far from the truth.

One of the largest churches of the city, “San Francesco di Paola”, has been built under inspiration by Pantheon in Rome. The church “Palazzo Reale”, which is a Renaissance palace built for governors and colonnades inspired by “San Pietro” which I would see one day later characterize the large square, which we saw in a state full of garbage. Since mafia who was awarded the tender for picking up trash was not performing – for example this too is a sociological similarity – all around were flying bags, broken bottles and torn pieces of paper. Despite the strange setting, this square appears to be nice due to its proximity to the sea and also “San Carlo” Theater which is the theater that has been open longest in Europe and also “Galleria Umberto I” which is the first large shopping atriums of Europe. The interior of the gallery our guide persistently described as a shopping center is quite impressive. After touring, “Castel Nuovo”, which is not really impressive except for the victory arch at its door, we meet in front of the giant subway construction at the center of the city and take off towards Pompeii.

From here on, forget about all antique towns you have toured so far. The antique town approximately one hour away from Naples gets its fame from its texture surviving almost intact since it remained under the ashes of Vesuvius blasting 62 A.D. The squares, roads, arena, homes and even floor mosaics of homes and reliefs on walls just stand there as if two thousand years have not gone by. As a result of the big blast, almost the entire town was first covered by a slight tuff layer, then a solidifying lava. This shell has preserved all details from external impact so that we can see the Roman architecture taught in architectural history courses also in place. Traces which cannot be found even in our own geography

mından oldukça zengin olan kendi coğrafyamızda dahi rastlanamayan izler her sokakta karşınıza çıkıyor.

Sonuç olarak Napoli; toplanmayan çöp yığınları, kaba ama sıcak Akdeniz insanı ve bence sürekli devam eden hareketlerinin yanında neredeyse her sokaktan görülebilen saatli bombası Vezüvüyle tam bir göçebe şehir görünümünde. Bu kaniya ülkenin gördüğüm geri kalan bölümündeki yerleşik medeniyet halini gözlemleyince vardım. Yapı kalitesindeki düşüklük ve şehirdeki Avrupa şehirlerinde pek rastlanmayan çarpık büyüme de bu düşüncemi destekliyor.

İtalya'nın 1946'da resmen ilan edilen cumhuriyeti nispeten genç. Roma İmparatorluğu'nun çöküşüyle ortaya çıkan şehir krallıkları 19. yüzyılda birleşip tek bir krallığa dönüşmüş. Kuzey ve güney farkını Roma'ya gelince hissetmeye başlıyorsunuz. Güney'in düzensizliği etkisini kaybederken sizi daha Avrupai bir şehir karşılıyor. Üç saatlik kara yolculuğu sırasında en dikkat çekici olan büyük araziler içinde yapılmış Roma villaları ve binadan arazi girişine kadar uzanan iki yanı sık selvilerle tarifi olmuş patikalar oluyor. İtalyan otoyollarından Almanya'dan sonraki en mükemmele yakın yüksek yollar olarak bahsediliyor. Bunun nedenlerinden biri İtalya'nın, hız tutkunu herkesin hayali Ferrarilerin ana vatanı olması. Otoyolların iki yanına gürültüyü minimuma indirmek için yerleşim bölgelerinin yakınlarında mutlaka yüksek paneller yapılmış. Diyeceğim o ki; Fellini'nin "Roma" filminin başındaki neredeyse 15 dakika süren o "Roma" ya karayoluyla geliş sahnesinden pek eser kalmamış.

Roma ilk andan itibaren "Burada yaşanır" dedirtmeye başlıyor. Yapı kalitesi oldukça yüksek, ana caddeler geniş ve müsait olan her yerde yine selvi ya da fıstık çamı var. Antik Dünya'nın en büyük medeniyetlerinden olan Roma, şehre ismini vermekle kalmamış; şehrin bugünkü halinin de birçok noktada belirleyicisi olmuş. Su kemerleri, sur kalıntıları, eski şehrin ko-

which is quite rich in terms of antique towns appear before you on every road.

In conclusion, Naples has the look of totally a nomadic city with its unpicked piles of trash, unrefined but warm Mediterranean people and earth movements which I think to be continuing all the time and its time bomb Vesuvius which can be seen from almost any road. I reached this conclusion when I observed the settled civilization in the rest of the country which I saw. The low quality of buildings and the distorted growth which one does not see in usual European towns support this opinion of mine.

Italy's republic proclaimed officially in 1946 is relatively young. The city kingdoms as a result of the collapse of the Roman Empire have turned into a single kingdom uniting in the 19th century. You start to feel the difference between the north and the south when you come to Rome. As the disorder of the south loses its effect, a more European city welcomes you. What are most striking during the three-hour-long land journey are the Roman villas built in large pieces of land and paths, two sides of which are characterized by closely knit cypress trees extending from the building to the entrance of the grounds. Italian highways are mentioned as those close to perfect next to the ones in Germany. One of the reasons for this is that Italy is the homeland of the Ferraris, the dream of everyone who is speed crazy. There are high panels built between settlements to minimize noise on either side of the highways. I have to say that there is almost no trace of the scene "arriving in Rome by highway" which lasted almost 15 minutes at the start of Fellini's film "Rome".

From the first moment, Rome leads one to say "One can live here". The building quality is quite high. Main streets are wide and wherever possible, there are again cypress or pine nut trees. One of the largest civilizations of antique world, Rome, not only has given its name to the city but has been the definer of its present state in many points. Aqueducts, ancient wall remnants, the portion of the

runabilmiş bölümü ve tabi ki Colosseum fazlasıyla etkileyici. Tiber Nehri de biraz daha geniş olup boğazı anımsatabilseymiş sanki fetih öncesi Konstantiniyyesine yani ikinci Roma'ya çok benzeyecekmiş hissine kapılıyorsunuz. Eski İstanbul' a diyorum çünkü Roma'nın başarabildiğini bu topraklardakilerin yapamamış olması çok hazine.

Antik şehir, Dünya'nın en küçük ülkesi Vatikan ve Roma'da görülmesi gereken tüm noktalar birbirlerine yürünebilecek uzaklıktalar. Ben özellikle Colosseum, antik şehir, San Pietro meydanı ve bazilikası, İspanyol merdivenleri, Trevi çeşmesi, Nuovo meydanı gibi turistik noktaları turla gezdikten sonra bir günümü de yalnız başıma istediğim yerleri gezmeye ayırdım. Kaldığım otelden metroyla ulaştığım Popolo Meydanı; büyüklüğü, her köşesini tutan anıtları, neredeyse tüm Roma meydanlarındaki karakteristik dikilitaşı ve çeşmesi, Rafael'in başladığı ve Bellini'nin tamamladığı Chigi Şapeli'ni barındıran Santa Maria Del Popolo Kilisesi ve meydana basamaklarla inen, antik Roma villalarının bulunduğu Pincio Tepesi'yle çevreleniyor.

“Roma için irili ufaklı meydanları birbirine bağlayan sokaklardan oluşuyor demek mümkün.”

Buradan Panteon'a ulaşan rota üzerinde bakanlıklar ve lükse yakın denilebilecek mağazaları barındıran caddelerle sokaklar var. Panteon'u gezerken pagan dönemden Hristiyanlığa geçişin mimari etkisini hem binanın dış görüntüsünde, hem de merkezi vurgulayan mükemmel daire tavan ışıklığında hissedebiliyorsunuz. Ardından sokak ressamaları ve kafeleriyle ünlü Navona Meydanı'na ulaşabilir, popülasyonu artan rahip ve rahibe gruplarını takip ederek San Pietro'yu karıştıran Castel Sant Angelo'ya ulaşabilirsiniz. Melekler Kalesi adını, önünden geçen Tiber Nehri üzerindeki, mermerden melek heykelleriyle donatılmış köprüsünden alıyor.

San Pietro Meydanı ve ünlü kolonatlari Bernini'ye ait. Aslında meydana girdiğiniz andan itibaren resmen Vatikan topraklarına da girmiş oluyorsunuz. Bazilika ve müzelerle bazı bölümler dışarıya açık olmasına rağmen Papa'nın şehrine ancak pasaport ve özel izinle girilebiliyor. Bazilika aynı zamanda Dünya'nın en büyük kiliselerinden biri olduğu, onlarca şapel barındırdığı, ilk papa ve Katolik kilisesinin kurucusu kabul edilen San Pietro'dan itibaren nekropolünde tüm papa ve önemli din adamlarının mezarlarını bulundurduğu için çok ilgi çekiyor. Zeminden tavana kadar mermer, tavanda ise varaklı ornament ve sanat eseri fresklerle süslü bu kilisenin içinde bulunan neredeyse “Mona Lisa” kadar dikkat çekici olan eser ise Michelangelo'nun “Pieta” heykeli. Vatikan müzeleri de bazilikadakilere gibi paha biçilemez bir koleksiyona ev sahipliği yapıyor. Müzeleri hakkını vererek gezmek iki tam gün gerektirebilir ancak hızlı bir turla iki saat kadar sonra Sistine Şapeli'ne ulaşıyorsunuz. Tavan ve duvarları süsleyen Michelangelo'nun başyapıtını bırakıp çıkmak oldukça zor. Sırf Sistine Şapeli bile dolu dolu “Burada yaşanır!” demek için yeterli belki de.

Roma'nın büyüklüğü, hareketliliği ve kalabalığından sonra Floransa insanda İstanbul'dan sonra Ankara izlenimi uyandırıyor. Rönesans'ın doğduğu bu şehir “Santa Maria Del Fiore” katedrali ve yapının Brunelleschi tarafından yapılan çağının çok ilerisindeki kubbesiyle ünlü. Kilise çan kulesi ve vaftizhane kafeler ve restoranlarla çevrili büyük meydana bulunuyor.

old city which could be conserved and also the Coliseum are highly impressive. If Tiber River was a little wider, reminiscent of Bosphorus, you get the feeling that it could have been quite similar to the pre-conquest Constantinia, that is the second Rome. I'm saying old Istanbul because it's very sad that those in these lands have not been able to achieve what Rome has done.

Antique city, the world's smallest Vatican and all points which must be seen in Rome all are at a walkable distance. After touring touristic points like the Coliseum, antique city, San Pietro square and Basilica, Spanish stairs, Trevi fountain and Nuovo square, I dedicated one day to see the places I like on my own. Popolo Square where I reached by subway from my hotel draws attention with its size, monuments at each corner, the characteristic obelisk and fountain found almost in all Roman squares, Santa Maria Del Popolo Church accommodating Chigi Chapel started by Rafael and completed by Bellini and Pincio Hill, which accommodates antique Roman villas, descending to the square with steps.

“One can say for Rome that it comprises routes connecting squares large and small to each other.”

On the route to Panteon are ministries and streets and roads featuring luxury-like stores. When touring Panteon, you can feel both the architectural impact of transition from the pagan period to Christianity and you can feel the architectural impact of transition from the pagan period to Christianity both in the exterior of the building and also the perfect circle ceiling skylight stressing the center. Then you can get to Navona Square known for its street artists and cafés following groups of priests and nuns with increasing population, you may reach Castel Sant Angelo spanning San Pietro. The Fort of Angles gets its name from the bridge on River Tiber running in front of it equipped with marble angle statues.

San Pietro Square and its famed colonnades are by Bernini. Actually, from the moment you enter the square, you are officially in Vatican grounds. Although the basilica, the museums and some sections are open to outside, one can enter Papa's city only by passport and special permission. The basilica also draws great attention because it's one of the largest churches of the world, accommodates tens of chapels and the graves of all Popes and significant clergies in its necropolis, starting with San Pietro deemed to be the founder of the Catholic Church. In this church decorated with marble from floor to ceiling and with gilded ornaments and artistic frescoes on its ceiling, there is Michael Angelo's “Pieta” statue which is almost as attractive as Mona Lisa. Vatican Museum hosts a priceless collection like in the Basilica. To tour the museum properly may require two full days but with a speedy tour, you reach Sistine Chapel about two hours later. It's quite hard to leave the masterpiece where Michael Angelo decorated the ceilings and walls is quite difficult. Just Sistine Chapel may be enough to say fully “One can live here!”.

Because of the magnitude, liveliness and crowdedness of Rome, Florence gives the impression of Ankara after Istanbul. This city where Renaissance was born is known for “Santa Maria Del Fiore” Cathedral and the dome of the building built by Brunelleschi well ahead of its time. The church, bell tower and baptism house are in a large square surrounded by cafés and restaurants. Although when looked from outside, the church gives one the sentiment of

Kilise dışarıdan bakılınca insanda her köşesini fotoğraflamayı hissi yaratsa da içerisi inanılmayacak kadar sade. Tek detaylı bölümü kubbe içi. Şehrin her yeri Rönesans'ın izlerini taşıyor. Başka kaç şehirde yürürken dönemin simgelerinden, Michelangelo'nun Golyat'ı nasıl öldüreceğini Düşünen Davut'unu görebilirsiniz ki? Şehrin birçok ünlü sanat eserini barındıran Uffizi Galerisi de Vatikan müzeleri gibi hakkıyla gezilirse iki tam gün harcatılabilir.

Medici ailesinin büyük katkısıyla gelişmiş ve büyümüş bu krallık, tüm Toscana bölgesini kapsıyor. Buraya kadar gelmişken mutlaka İtalya'nın çizme şeklinden sonraki en ünlü simgesi olan Pisa Kulesi'ni de görüyorsunuz. Pisa şehri Floransa'ya bir saat mesafede. Duomo'nun ve vaftizhanenin bulunduğu meydana girince aynı anda kuleyle yaratıcılığı zorlayacak pozisyonlarda poz vermeye çalışan onlarca insanla karşılaşılıyorsunuz. Kilisenin içi bana sorarsanız kulenin kendisinden çok daha etkileyici. Duvarlardaki tablolarla heykeller Santa Maria Del Fiore'nin yalın iç mekanından sonra insana abartılı gelse de kulenin rol çalması nedeniyle bazilikanın fazla bilinmemesi üzücü.

Toscana bölgesinde mutlaka görülmesi gereken iki şehir daha var. Ortaçağ'dan beri neredeyse hiç değişmemiş olan San Gimignano ve Sienna. San Gimignano'nun ünlü şarapları dışındaki en ilgi çekici yönleri ortaçağın gökdelenleri diye bilinen zengin ailelere ait yüksek kuleleri ve tabelalar olmasa rahatlıkla film setine dönüşebilecek tamamı korunmuş sakin şehir dokusu. Siena ise aynı korunmuşluğun daha büyük ve daha hareketli bir halini barındırıyor. Her yıl at yarışlarına ev sahipliği yapan yelpaze planlı Piazza Del Campo Meydanı'nın her köşesinde yere oturmuş gruplar, kafelerde kahvesini yudumlayan çiftler ve cepheleri meydana bakan, köklü ailelere ait bitişik nizam binalar var. Eğik kuleden sonra en ilgi çeken turistik bölge tartışılmayacak biçimde Floransa'ya üç saat uzaklıktaki Venedik. İnanılmaz bir turist nüfusu söz konusu.

“Venedik gezerken beş dakikada bir gondola binmiş gelin ve damat görmek mümkün.”

Bugün suyun tekrar hükmetmeye başlayarak geri almaya çalıştığı, lagün üzerine kurulu bu şehir benzetebilecek hiçbir yer yok gerçekten. Yine Roma ve Floransa'daki gibi şehirde korunmamış ya da korunamamış hiçbir yer yok. Adaların tamamı sokaklar ve binalar dahil yapıldığı günkü gibi duruyor. Ancak şehir sürekli su baskını tehdidi altında olduğu için ikamet eden insan sayısı oldukça azalmış. Binaların alt katları ne kadar hareketli ve bakımlıysa üst katlar o kadar boş ve bakımsız. San Marco meydanına ismini veren, yüzyıl başlarında tehdit oluşturduğu için yıkılıp tekrar yapılan kule gibi birçok eğilmiş binaya hayretle bakıyorsunuz. En eğlenceli bölümse gondol gezisi ve birbiriyle İtalyanca dalaşan ya da şakalaşan kırmızı beyaz t-shirtler giymiş gondolcular.

İtalya'nın en Avrupalı kenti ise tartışılmaz Milano. Tasarımın ve modanın başkenti olan bu kuzey şehri diğer İtalyan şehirlerine göre oldukça modern. Cadde ve sokaklar diğer şehirlerin aksine çok geniş ve düzenli. Binalar fazlasıyla bakımlı ve lüks. Şehir merkezindeki yine dünyanın en büyük gotik kiliselerinden olan Milano Duomosu İtalya'da gezebileceğiniz en etkileyici katedrallerden biri. Cephesi, vitraylı pencereleri, incecik

“I must photograph each corner”, the inside is incredibly plain. The only detailed section is the dome's interior. Every location of the city bears the traces of Renaissance. In how many other cities when you're walking could you see David of Michael Angelo, thinking about how he would kill Goliath, one of the symbols of the period? If Uffizi Gallery, which accommodates many famed artworks of the city are toured properly like Vatican Museum's, one may spend two full days.

This kingdom, developed and grown with great contributions of Medici family, covers the whole Toscana region. Once you're here, you definitely see Pisa Tower which is the most important symbol of Italy next to its boot form. Pisa city is one hour away from Florence. When you enter the square where Duomo and Baptism House are, you face tens of people trying to pose in positions to force creativeness with the tower simultaneously. If you ask me, the interior of the church is much more impressive than the tower itself. The paintings on the walls and sculptures seem exaggerated after the plain interior of Santa Maria Del Fiore. Yet, it is unfortunate that the basilica is not known that well because the tower steals the scene. There are two more must-see cities in Toscana region. San Gimignano and Sienna, which have almost never changed since the medieval times. The most interesting aspects of San Gimignano except for its renowned wines are its high towers belonging to the rich known as the skyscrapers of middle ages and the calm city texture that is fully preserved, which may easily be transformed into a film set but for signs. Sienna, on the other hand, accommodates a larger and more lively state of the same preservedness. At each corner of the fan-planned Piazza Del Campo Square, which hosts horse races each year, there are groups sitting on the ground, couples sipping coffee in cafés and attached order buildings of established families with façades facing the square.

The touristic area which draws most attention after the inclined tower is, beyond dispute, Venice which is three hours from Florence. An incredible tourist population is at hand.

“When touring Venice, it's possible to see a bride and groom on a gondola every five minutes.”

There is really no place which one may find similar to this city founded on a lagoon which today water is trying to get back, starting to dominate once again. Like in Rome and Florence, there is no place not conserved or which could not be conserved in the city. All of the islands including roads and buildings stand as the day they were built. Yet, since the city is always under the threat of flooding, the number of residents has decreased quite a bit. As lively and well maintained the lower floors of buildings are; the upper floors are that empty and run down. You look with awe to many inclined buildings like the tower which gave its name to San Marco Square which was torn down and rebuilt as it was a threat at the beginning of the century. The most entertaining section is the gondola tour and gondoliers with red-white t-shirts either arguing or joking with each other in Italian.

Undisputedly, Italy's most European city is Milan. This northern city, which is the capital of designer fashion, is quite modern when compared to other Italian cities. Streets and roads, in contrast to others, are very wide and orderly. The buildings are excessively well maintained and luxurious. Right at the center of the city, once again, one of the largest gothic churches of the world, Milan's Duomo, is

külahlı kuleleri, payandaları ve kaburga tonozlu tavanıyla bu katedral tüm gotik unsurları üzerinde barındırıyor. Napoli'deki galerinin daha büyük ve etkileyici olanı, belki de Dünya'nın en ünlüsü olan "Galleria Vittorio Emanuele II", Duomo ile aynı meydana bulunuyor. Galerinin zemin mozaikleriyle dönemi teknolojisini yansıtan çelik ve camdan oluşan narin tavanını fotoğraflamaya doyamıyorsunuz. Duomo meydanıyla dünyaca ünlü Scala Operası'nın bulunduğu meydanı galeri birbirine bağlıyor. Milano ticaret ve sanayi şehri olduğundan belki, İtalya'da sadece burada bazı insanların da işinde gücünde çalışanlar olduğunu fark ettim. Milano tarihi dokusundan çok ticari yönüyle ön planda. Rehberimiz de Milanolular'ın daha doğrusu tüm kuzey İtalya'nın tembel ve düzensiz güneyden çok şikayetçi olduğunu, Roma'nın iki bölüm arasında sınır teşkil ettiğini, kuzeye kalsa ilk fırsatta mafyatik Sicilya dahil tüm güneyden kurtulmak istediği dedikodusunu bizimle paylaşıyor. Dönüş uçağımız Torino üzerinden olduğu için yolumuz üzerindeki Juliette'in şehri Verona'yı da görüyoruz. Dante'nin de doğduğu bu şehrin İtalyanca'nın babası ve İlahi Komedya'nın yazarı olan bu kişilikten çok, İngiliz Shakespeare'in gerçekliği meçhul Juliette'nin balkonu diye gezdirilen evle ve bir Türk filmi tadındaki melodramatik aşkı Romeo'yla meşhur olması yazık. Verona çok büyük bir şehir değil ancak merkezindeki antik arenası çok iyi korunmuş ve hala konserler için kullanılıyor. Torino ise gördüğüm tüm şehirler arasında en küçük ve en sakin olanı.

Dünya turizminin başlangıç noktası, mimarlık dünyasının özellikle de restorasyonun en iyi bilindiği yer olan, korumayı bilen ve seven insanların yaşadığı İtalya, insanda hayata ve meslek özelinde mimarlığa karşı pozitif bir hava bırakıyor. Demek ki bazı yerlerde insanlar birbirine çok daha sıcak davranabiliyor; bir içgüdü olarak tarihi, medeniyeti ve kenti koruyabiliyor diye düşünüyorsunuz. Belki de bunun için daha bir doyamadan ve aklınız kalarak, ya da benim gibi "Orada yaşanır!" diyerek ikinci Roma'ya, İstanbul'a dönüyorsunuz.

one of the most important cathedrals one can visit in Italy. With its façade, stained glassed windows, very slender coned towers, braises and its ceiling with backbone vault, this cathedral accommodates all gothic elements. It is a larger and more impressive gallery than the one in Naples. Maybe the most famous one in the world, "Galleria Vittorio Emanuele II" is at the same square as Duomo. You cannot stop taking pictures of the floor mosaics of the gallery and its slender ceiling made of steel and glass reflecting the technology of the period. The gallery connects Duomo Square to the square where the world famous Scala Opera Building is. Maybe since Milan is a city of trade and industry only here in Italy, I noticed that there are working people here. Milan is at the forefront more than its historical texture with its trade aspect. Our guide, too, shared with us that all northern Italy complains about the lazy and disorderly south; that Rome is a border between the two parts and if north had its way, it would try to get rid of the whole south at the first opportunity including the mafiatic Sicily.

Since our return flight is over Torino, we also get to see Verona, the town of Juliette on our path. It is a shame that this city where Dante was born is known more for the house with the balcony of Juliette people are taken to tour, the truthfulness of which is ambiguous by British Shakespeare, and her melodramatic love Romeo, in the taste of a Turkish film instead of Dante who is the father of Italian language and author of Divine Comedy. Verona is not that large a city but the antique arena at the center is very well conserved and is still used for concerts. Torino, on the other hand, is the smallest and calmest among all the cities I saw. The starting point of world tourism, Italy, which is the place where the world of architecture, especially restoration is best known, where people who know how to conserve and love to conserve live, leaves a positive atmosphere in one towards life and the profession of architecture. This means that in some places, people can behave a lot warmer towards each other. You think that these people can conserve history, civilization and cities intuitively. Maybe that's why you return to second Rome, Istanbul, without having enough and leaving your mind behind or just like me saying "One can live there!".

**TURKISHCERAMICS
100% DESIGN'DA YENİ
SOSYAL ALAN
'CHOCKABLOCK'U LANSE
EDİYOR
*TURKISHCERAMICS
LAUNCHES
'CHOCKABLOCK' THE NEW
SOCIAL SPACE AT 100%
DESIGN***

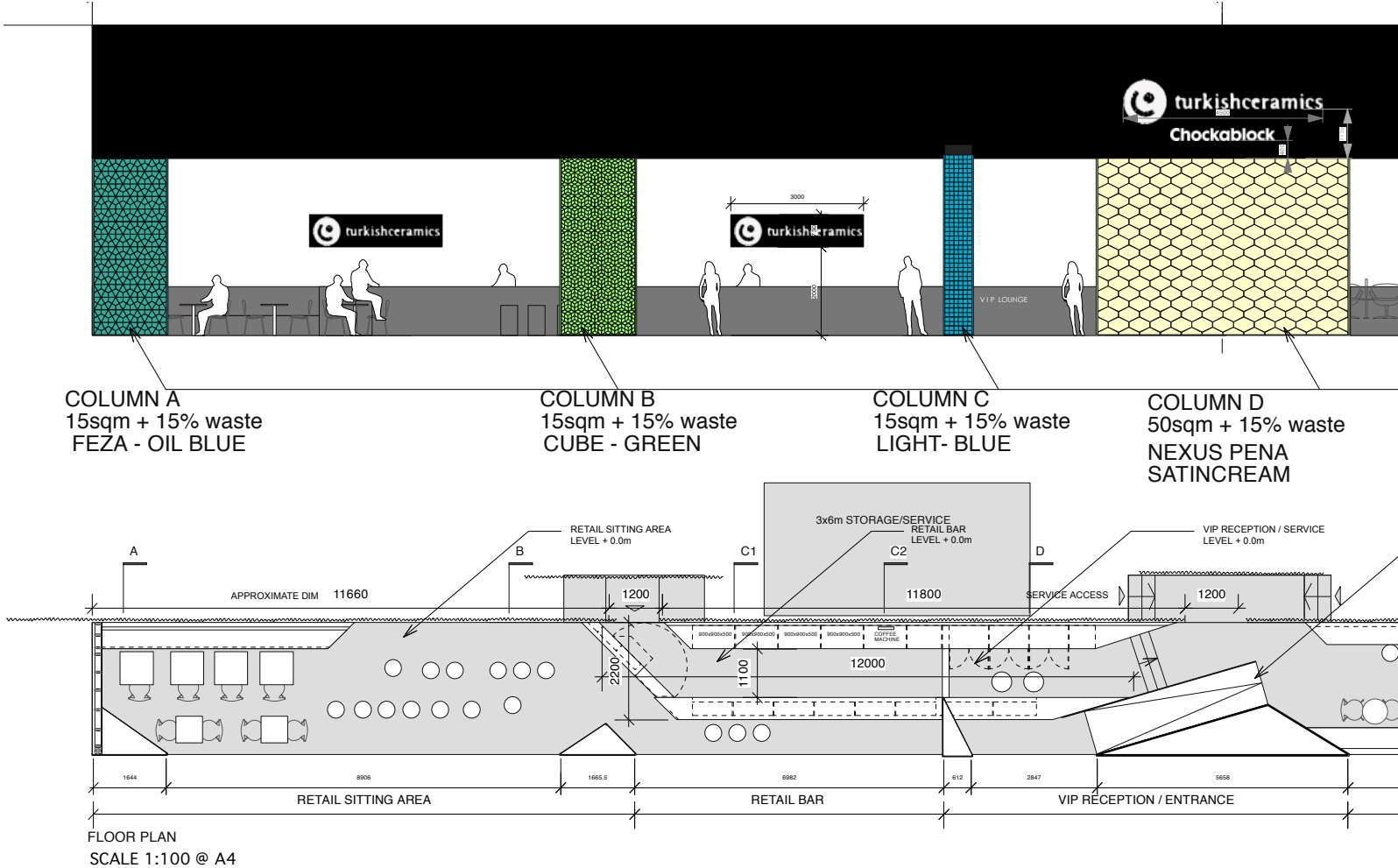
Hazırlayan / By: Serra Ataman

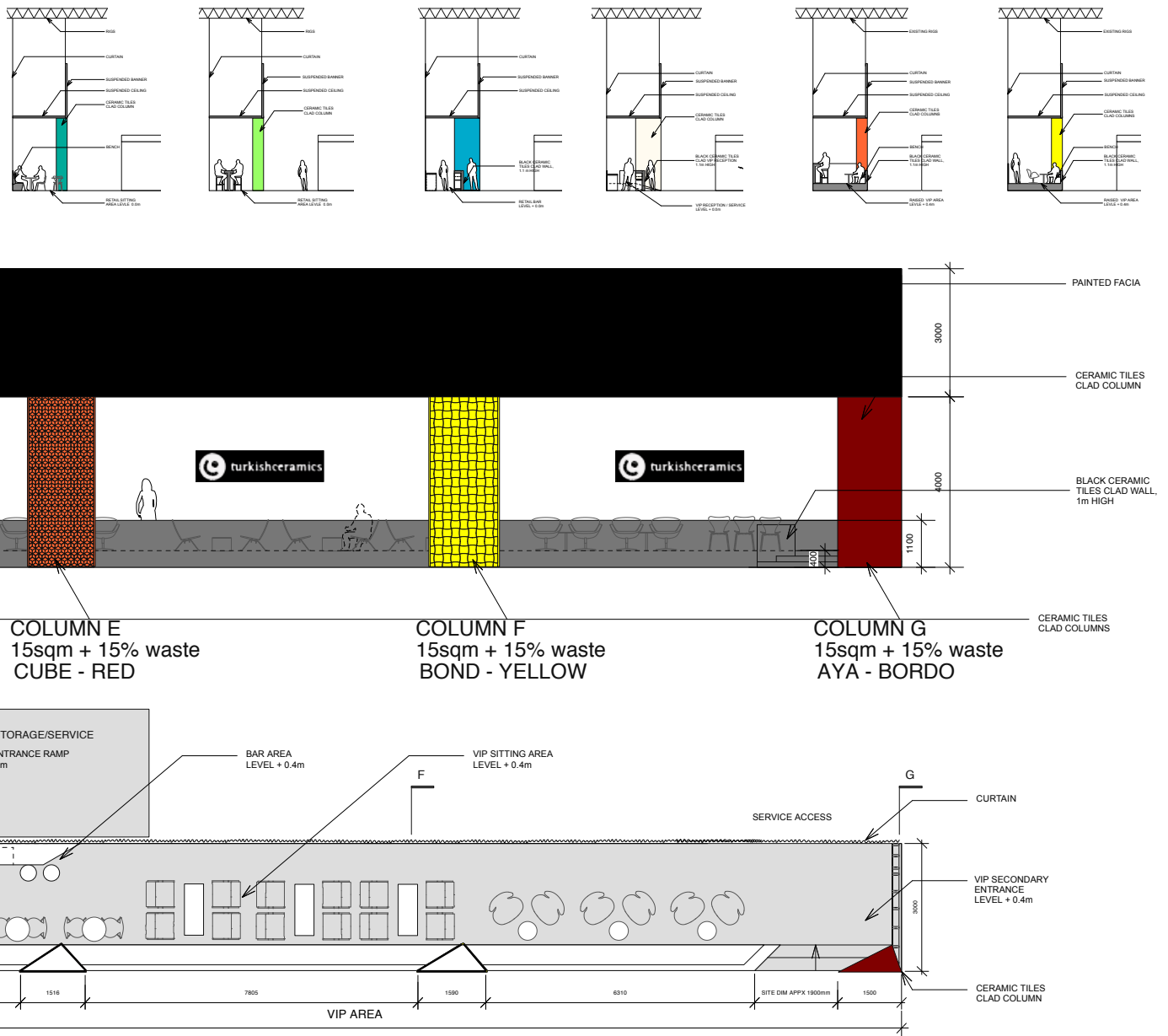

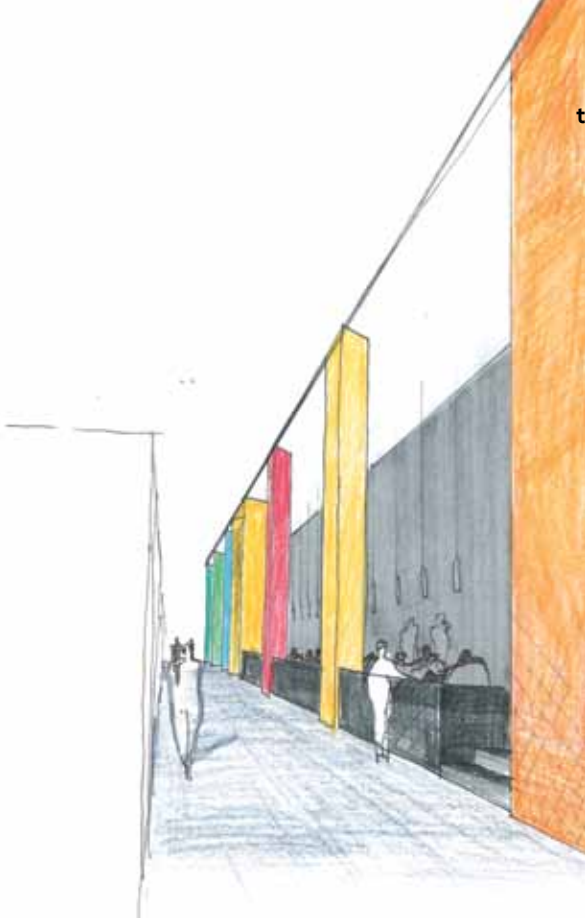

TURKISHCERAMICS, ULUSLARARASI PAVYON İÇİN BİR SERAMİK ENSTALASYON OLAN CHOCKABLOCK'UN TASARIMI İÇİN AZMAN MİMARLIK'IN KURUCUSU, LONDRA MERKEZLİ MİMAR VE İÇ DEKORATÖR FERHAN AZMAN İLE İŞBİRLİĞİ İÇİNDE BUGÜN % 100 DESIGN 2013'TE LONDON DESIGN FESTİVAL'E İLK KEZ KATILIYOR. ENSTALASYON BİR BAR, BULUŞMA ALANLARI, BİR ÖZEL ETKİNLİK ODASI VE BİR VIP ALANI SAĞLIYOR. TURKISHCERAMICS, BU YILKİ ETKİNLİKTE ULUSLARARASI PAVYONUN BAŞ SPONSORU. TURKISHCERAMICS MAKES ITS LONDON DESIGN FESTIVAL DEBUT TODAY AT 100% DESIGN 2013 COLLABORATING WITH LONDON-BASED ARCHITECT AND INTERIOR DESIGNER, FERHAN AZMAN, FOUNDER OF AZMAN ARCHITECTS, TO DESIGN CHOCKABLOCK, A CERAMIC INSTALLATION FOR THE INTERNATIONAL PAVILION. THE INSTALLATION PROVIDES A BAR, MEETING AREAS, A PRIVATE EVENTS SPACE AND A VIP AREA. TURKISHCERAMICS IS THE LEAD SPONSOR OF THE NEW INTERNATIONAL PAVILION AT THIS YEAR'S EVENT.

Turkishceramics

Turkishceramics, Türkiye'deki seramik üretici ve ihracatçıların tanıtım grubu. Otuz ayrı şirketi temsil eden grubun misyonu, yurt dışında Türk seramiğinin bilinmesini artırmak ve Türk seramik kaplama malzemeleri ve sağlık gereçlerinin kalitesini iletmek.

Türkiye'de seramik üretiminin uzun bir geçmişi ve zengin bir geleneği var. İlk seramikler, 8000 yıl kadar önce Anadolu'da yapılmış. Türk seramik üreticileri, bugün bu yenilikçilik geleneğini yaratıcı bir yaklaşım ve hem profesyonel, hem de tüketici pazarları için geniş bir yelpazede ürünler ile devam ettirmekten gurur duyuyor.

Turkishceramics 1997'de de Orta Anadolu İhracatçılar Birliği ve Türk Seramik Federasyonu'nun desteği ile Ekonomi Bakanlığı Müsteşarlığı'nın desteği ile kuruldu.

Turkishceramics, 30'dan fazla imalatçı ve ihracatçıyı temsil ediyor. Turkishceramics'in temsil ettiği firmalar şunlar:

Turkishceramics represents over 30 manufacturers and exporters.

Turkishceramics represents:

Creavit Doğvit ECE

Ege Vitrikiye

Esvit

Güral Vitrikiye

Idevit Kale Sanovit

Serel

Turkuaz Seramik

VitrA

Turavit Turan

Euroser

Altın Çini Seramik

Bien Seramik

Dura Tiles

EGE Seramik Graniser Seramik Granist

Hitit Seramik

Kütahya Seramik Pera Seramik Serapool Seramiksan Seranit

Söğüşen Seramik Tamsa Seramik Termal Seramik Umpaş Seramik

Uşak Seramik Yurtbay Seramik Yüksel Seramik Anka Seramik

Turkishceramics

Turkishceramics is the promotion group for ceramic manufacturers and exporters in Turkey. Representing over 30 individual companies, the group's mission is to raise awareness of Turkishceramics abroad and communicate the quality of Turkish ceramic tiles and sanitary ware.

Ceramic production in Turkey has a long history and rich tradition, with the first ceramics being created in Anatolia over 8000 years ago. Turkish ceramic producers are proud to continue this tradition of innovation today with a creative approach and a broad range of products for both the professional and consumer markets. Turkishceramics was established in 1997 under the auspices of the Undersecretariat of the Ministry of Economy with the support of the Central Anatolian Exporters Union and the Turkish Ceramics Federation.

FERHAN AZMAN / TASARIMCI•DESIGNER

Seramik malzeme kullanımının avantajları nelerdir?

Seramik, doğası gereği tasarımcıya hem projelendirme hem de uygulama aşamasında özgürlük tanıyan bir malzeme. Farklı form, boyut ve renk çeşitliliğinden dolayı seramik tasarımcıya konsept geliştirme ve konsepti mimariye döndürme aşamasında değişken bir platform sunuyor. Seramik taşıması ve depolaması kolay bir malzeme olduğu gibi kullanıcı açısından da bakımı kolay ve ömrü uzun. Chockablock fuar ziyaretçilerine sosyal bir alan sunmak için tasarlandı. Mekanın doğası gereği hem yatay hem de dikey düzlemde geniş yüzeyler yaratarak, ziyaretçinin malzemeyle olan iletişimini kuvvetlendirmeyi amaçladık. Bu noktada tüm yüzeylerde kullanılan farklı seramik karolar elde etmek istediğimiz renk ve doku çeşitliliğini en iyi şekilde sağladı.

What is the advantage of using ceramic?

Ceramic, by its nature, is a material affording freedom to the designer both in the design and also application stages. Thanks to the diversity of different forms, sizes and colors, ceramic offers a variable platform to the designer in the stage of concept development and transforming the concept into architecture. Ceramic is not only a material easy to transport and store, it's easy to maintain and has a long life span for the user. Chockablock was designed to offer exhibition visitors a social area. Because of the nature of the venue, we sought to reinforce the visitor's communication with the material, creating broad surfaces both in horizontal and also vertical plains. At this point, the various ceramic tiles used on all surfaces achieved the color and texture diversity we strive to obtain in the best manner.

Yeniliklerin buluşma noktası
Meeting point of the latest novelties

26th

ULUSLARARASI

Seramik
Banyo Mutfak
Fuarı *International Ceramic*
Bathroom Kitchen Fair

BAHÇE DÜNYASI
Fuarı ile Aynı Tarihte
Simultaneously with
GARDEN WORLD fair

26 Şubat - 2 Mart 2014

February 26 - March 2, 2014

www.unicera.com

MEKANIN SESi

Sound of Space

Yazan / By : Nil & İsmail Eyler

Platon, mekânı, içinde nesnelerin yer aldığı bir tür kap olarak tasavvur eder. Buna göre mekân, içinde barındırdıklarından bağımsız, değişmez bir dış sınırdan ibarettir. Bugünkü mekân kavrayışımızın bu türden bir anlayışta temellendiğini söylemek yanlış olmaz. Mekân genellikle duvar, kapı, pencere gibi yapısal bileşenler üzerinden tarif edilir. Bu bileşenler bir araya gelerek mekânı oluşturur.

Oysa mekân, yalnızca bir dış sınırdan ibaret değildir. Bir mekânın boyutları, rengi, ışığı, sıcaklığı, kokusu, akustiği, içindeki nesnelerin miktarı ve karakteri gibi sayısız nitelik o mekânı inşa eder. İnsan bir mekâna girdiği andan itibaren, tüm bu nitelikler birleşerek o mekânın deneyimini oluşturur. Mekân, yapısal bileşenlerin sınırladığı alan ile o alan içinde gerçekleşen her şeyin ayrılmaz bütünselliğinden müteşekkildir. Bu yüzden, mekânda gerçekleşen her değişim o mekânı başka bir mekâna dönüştürür.

2. IABA Uluslararası Antalya Mimarlık Bienali'nin Deneysel Mimarlık bölümü kapsamında gerçekleştirilen "Mekânın Sesi" isimli proje, yukarıda sözü edilen bütünsel mekân kavrayışının ifadesi olmayı amaçlar. Proje, interaktif bir ses enstalasyonu aracılığıyla, mekânın bütünselliği içinde gerçekleşen farklılaşmaları görünür/duyumsanabilir kılar.

Proje kapsamında, Antalya Kaleiçi'nde yer alan Alp Paşa Otel'in iç avlusunda bulunan bir mekan, tavana yerleştirilen video kameralar aracılığıyla sürekli bir şekilde track edilir, "izlenir". Amaç, bu mekânın bütünselliği içindeki tüm farklılaşmaları sessel değişimlere tercüme etmektir. İzleyici mekâna adım attığı anda, daha önce orada olmayan bir ses duyulmaya başlar. Bu; melodik olmayan, mekânın genel karakteri ile ilişkilendirilebilecek 'organik' bir sestir. Giren izleyici mekân içinde hareket ettikçe bu sesin üç niteliği (tonu, parlaklığı ve rezonansı) izleyicinin konumuna bağlı olarak değişir. İkinci ve üçüncü izleyici mekâna girdiğinde iki yeni ses daha ortaya çıkar ve genel ses seviyeleri yükselir. İlk ses derinden gelen atmosferik bir ses iken ikinci ve üçüncü sesler giderek daha keskin tınırları barındıran seslerdir. Üç kişi mekânda hareket ettikçe bu seslerin nitelikleri, farklı kombinasyonlar halinde değişir.

Bu süreç şöyle bir teknik ile üretilir: Tavanda bulunan iki adet kamera, mekânda gerçekleşen hareketleri algılayan bir programa (Processing) bağlı olarak çalışırlar. Mekâna giren her yeni izleyici farklı bir sesi aktive eder. İzleyici mekâna girdiği andan itibaren program, izleyicinin mekân içinde daha önceden tanımlanmış üç noktaya olan uzaklığını ölçmeye başlar. Bu üç nokta, mekânın üç ayrı bileşenidir. Üç noktanın her biri, kişinin aktive ettiği sesin farklı niteliklerini kontrol eder. Kişi ve bu noktalar arasındaki mesafe değiştikçe sesin ilgili nitelikleri değişir. Böyle bir bağlamda mekân da ses de eşzamanlı olarak sürekli yeniden üretilir. Mekanın sesi, duyulur hale gelir. (Programlama: Stefan Kuzaj - www.tentactile.com)

Platon imagines space as a sort of container which has objects in it. Accordingly, space comprises of an unchanged outer boundary independent of what it contains. It shouldn't be wrong to say that our space concept today is based on this type of an understanding. Space typically is defined over structural components like walls, doors or windows. These components create space coming together.

Yet, space is not just an outer boundary. The dimensions, color, light, temperature, aroma, acoustics of a space and countless qualities like the quantity and character of the objects within construct that space. Starting from the moment one enters a space, all these qualities combine to form the experience of that space. Space comprises the whole of the area bound by structural components and everything occurring in that space. Therefore, every change occurring in the space transforms that space into another one.

The project titled "Sound of Space" realized under 2nd IABA International Antalya Architecture Biennial Experimental Architecture section seeks to be the expression of the integral space concept mentioned above. The project, via an interactive sound installation, renders the differentiations occurring within the integrity of space visible/sensible.

Under the project, a space located in the Inner Yard of Alp Paşa Hotel at Antalya Kaleiçi is "tracked" continuously via video cameras placed on the ceiling. The purpose is to translate all differentiations within the integrity of the space into changes in terms of sound. The view, the moment the viewer steps into the space, a sound which was never there previously starts to be heard. This is an organic sound which could be related to the general character of the space which is not melodic. As the entering viewer starts moving in the space, the three qualities of this sound (tone, intensity and resonance) changes depending on the location of the viewer. As a second and third viewer enters the space, two new sounds appear and overall, sound levels rise. While the first sound is an atmospheric one from the deep, the second and third sounds are those accommodating increasingly sharper tones. As three persons move within the space, the qualities of these sounds change in different combinations.

This process is achieved by the following: Two cameras on the ceiling run connected to a processing program perceiving the movements taking place in the space. Each new viewer entering the space activates a different sound. Starting from the moment the viewer enters the space, the program starts to measure the distance of the viewer to three points previously defined

within the space. These three points are two different components of the space. Each one of the three points control different qualities of the sound activated by the person. As the distance between the person and these points changes, the relevant qualities of the sound changes. In this context, both the space and also the sound are reproduced continuously and simultaneously. The sound of the space becomes audible.

Bienalin Ardından In the Wake of the Biennial

Hazırlayan / Prepared by: **Yagmur Yıldırım**, Mimar / Architect
Fotoğraflar / Photos: **Servet Dilber**

“

“Anne, Ben Barbar Mıyım?” başlığını taşıyan 13. İstanbul Bienali, kent ve kamusalılığı sorguya açan teması ile öncesinde çok konuşuldu, sergi süresince çok tartışıldı ise de beş haftanın ardından sessiz sedasız bitiverdi. Although 13th Istanbul Biennial entitled “Mom, am I Barbarian?” was talked about before and debated upon a lot during the exhibition with its theme questioning the city and public domain, it came to an end after five weeks with a thud.

”

Lale Müldür'ün kitabı ile aynı ismi taşıyan sergi, edebiyat-görsel sanat/dil-sanat ilişkisine göz kırparken, bu yolla kent (polis) ve kentli-vatandaş ekseninde "barbar"ın, lengüistik bir dalaşla "ötekinin, yabancının, en dışlanmış ve bastırılmışın", imi üzerinden kamusal alan söyleminde "yeni bir toplumsal sözleşme hayalinin mümkünlüğü"nü sorma iddiası taşımakta idi. İşaret ettiği bağlamlar, sosyal yapılar ve "kamusal alan" ile kentteki temsillerinin buhranındaki İstanbul için kritik ise de, şehir bunu görmüştü; yaz boyu süren deneyimi ile bienalin ortaya koyduğu sorular, yanıtlarını -oldukça beklenmedik bir biçimde- almış oldu.

Gezi Parkı'ndaki direniş ve dayanışma süresince, bahsolunan "toplumsal sözleşme hayali" üzerinden yeni kamuların mümkünlüğü farklı açılımlarla deneyimlenmiş olsa da, bienalin başlangıçta ortaya koyduğu alan sağlama/olma iddiasının tüm bu sürecin sonunda sözü edilen algıda karşılanmadığı görülüyor. Yöneltilen eleştirilerin başında da bienalin -belki de bir talih-

sizlikle- protestoların gölgesinde kalarak, kurduğu etkileşimin parçalı ve kopuk oluşu gelmekte; sağlanan, örtük değil paralel bir birliktelik ve olayların sosyal yapısından bağımsız olarak bile duvar yazılarının, sloganların, görsel yaratıların ve performansların ardından bienalin düzenlenmesinin anlamsız olduğu, ya da düzenlenmemesi gerektiğini savunanlar azımsanmayacak bir sayıydı. Küratör Fulya Erdemci kurgulanan kamusalılığı, sanat ve aktivizmin geçişli fakat farklı katmanları üzerinden tanımlanarak, yaşanan toplumsal devrimin tekrarlı bir sergi ile doğrudan karşılaştırılmasını -ve birbiri üzerine konumlanmalarını- doğru bulmayışı ile açıklıyor olsa da, sosyal bir ürün olarak bienalin sorumlulukları düşünüldüğünde bu açıklama biraz karanlık kalıyor; sokaklarda olup bitenlere işaret etmek adına, küratörün deyişi ile "varlığı, yokluk ile imleyerek" -zekice, hatta cesurca olarak nitelendirilebilecek bir şekilde- duvarlar ardına çekilmesinin, yeni ve görünmez duvarlar yaratarak kendi koyduğu sınırların ardında kalmasını (üstelik kendi kendini pasifize etmesini) doğurduğu, bunun ise didaktiklik ve tekrarcılıktan kaçınmasını sağlasa da bienalin kent -ve kentli- ile iletişimini sekteye uğrattığı söylenebilir. Fakat yine de bu kararın kritikliği yadsınamaz; başlangıçta Taksim Meydanı, Tarlabası Bulvarı, Karaköy gibi dönüşümün gölgesindeki kentsel kamusal mekânlara yayılmayı amaçlamış bienalin ekibi, bu oluşu ancak statükel normlarda var edebileceklerinden, kendi çıkış noktaları ile çalışmamak adına bundan vazgeçtiklerini açıklamıştı -tümünün ardından bienal beş mekânı içine çekilerek ücretsiz yapıldı, böylelikle kendisini "kamusal" bir alan kıldı.

Tabii seküler kapitalist şirketlerin destekleyiciliğinde düzenlenen -İKSV ile Eczacıbaşı Holding, İstanbul Bienali ile Koç Holding ilişkileri bu noktada hatırlanıyor- kendi kuralları ve sınırları olan bir etkinliğin, (bu şirketlerin mülkiyetindeki bir binadaki) bir kapı ile hemen ardındaki güvenlik bankosundan geçilerek ula-

The exhibition, bearing the same title as Lale Müldür's book and blinking to the literature-visual art/language-art relationship claimed to question "The possibility of a new social contract dream" in the public domain message over the symbol of "barbarian" in the axis of the city (polis) and urban dweller and "the other, the alien, the most marginal and suppressed" with a linguistic dive. If the contexts it pointed to were critical for Istanbul in the crisis of social structures and social domain and their depictions in the city, the city had seen this; with the experience lasting through summer, the questions raised by the biennial manage to get their answers in a quite unexpected fashion.

Although the possibility of new public domains was tested through different approaches over the aforesaid "social contract dream" during the resistance and solidarity at Gezi Park, it appears that the claim of securing territory/being at the beginning raised by the biennial is not met in the mentioned perception at the end of all this process. One of the main criticisms brought

is that the biennial -perhaps unfortunately - remained in the shade of protests, therefore the interaction it set up was fragmented and detached; what was secured was not an overlapping but a parallel union and the number of those arguing that organizing the biennial was meaningless after the graffiti, slogans, visual creations and performances independent of the social structure of the events or that it shouldn't have been organized at all was quite significant. While curator Fulya Erdemci disapproves direct comparison of the experienced social movement with a repeating exhibition, diagnosing the setup public domain over the intertwined but different layers of activism - and their being superposed - considering the responsibilities of the biennial as a social product, this explanation remains a little obscure. It can be said that in the name of pointing a finger to what's going on in the streets, in the curator's words "symbolizing existence with non-existence" in a way which may be called smartly, even boldly retreating behind walls lead to remaining behind

the boundaries it set up, creating new and invisible walls (more over to self pacifying) and this disrupted the biennials's communication with the city - and city dwellers - although it allowed it to avoid didacticism and repetitiveness. However, one cannot deny that this decision was critical. The biennial crew, which at the beginning sought to spread to the urban public spaces in the shade of transformation like Taksim Square, Tarlabası Boulevard and Karaköy had announced that they abandoned this idea not to contradict their own starting points as they could have created this phenomenon only in establishment norms.

Indeed, it's hard to say to what extent one can talk about the space reached going through a door (in a building owned by these companies) and a security counter right behind it, of an event which has its own rules and boundaries organized with the support of secular capitalist companies - at this point, the relationship of İKSV and Eczacıbaşı Holding and İstanbul Biennial with Koç Hold-

şılan mekânının kamusalılığından ne ölçüde söz edilebileceğini kestirmek zor; bu birliktelik sanatın gerçek hayattaki tecrübesinin, onun bir tezahürüne dönüşmüş olduğunu düşündürüyor. Bu yılki bienalin kavramsal çerçevesi, hatta iptal edilen “Kamusal Simya” programının yalnızca başlıkları bile (Şehri Kamusallaştırma, Kamuya Hitap Etmek, Kamusal Sermaye, Nasıl Kamusal Özne Olunur? Geleceğin Kamuları /Yeni Kolektifler) yaz mevsiminin hareketliliği düşünüldüğünde heyecan verici iken, böylece iktidar ve görünürlük sancıları içindeki İstanbul’un bienali, aslında yineleyici bir simülasyona dönüşmüş oluyor. Başka bir deyişle; bienal, sanat ve toplum dinamiklerini kendi üzerinden kurguladığı ara yüzde uzlaştırma amacı taşıyordu ise de, bu uzlaştırma mekân ve birerli olarak işlerin kurmuş olduğu bağların ötesine yeterince geçememiş görünüyor. Tüm bunlara, bienal mekânlarındaki işlere ve söylemlerine dair açıklama eksikliği -ücretli turlar ve 512 sayfalık “ağır” sergi kitabı hariç- eklenecek olursa, serginin çoğu izleyici için mekân ve işlerin formu üzerinden bir his/duyum deneyiminde kaldığı anlaşılabilir.

Çağdaş sanatın temel taşlarından birisi, öne sürdükleri ile mekânı ele alış biçimidir; bu yılki serginin mekânları da (otelle dönüştürülmeden önce bienale son kez ev sahipliği yapan Antrepo ya da sancılı bir sürecin ardından kamu kullanımına açılan Galata Rum İlköğretim Okulu gibi) bienalin kavramsal çerçevesinde etkin bir yere konumlanıyor. Antrepo’nun yekpare ve tanımsız mekânı, parçalanarak bir sokak ve meydanlar bütünü olarak tasarlanmıştı -bu kurgu düşünüldüğünde, farklı birliktelikler çoklu duyumlarla farklı algılar sağlıyor; meydanlarda birikenler dar boğazlardan sokaklara girerken, çizgisel uzamlar geçişlerle yayılarak yeni eklemlemeler yaratıyor. Halil Altındere’nin Harikalar Diyarı’nın notaları Gordon Matta-Clark’ın biçtiği yapıların fotoğraflarına düşerken, Matta-Clark’ın Nil Yalter ve Judy Blum karşısında -ya da ikilinin hikâyeler ve yorumları ile kurdukları platformlarının, sergi girişindeki dev duvar Şato/El Castillo önünde yarattığı gerilimler, sergi içinde yeni düzlemler oluşturuyor. İzleyicinin görüş/duyum alanı, çapraz okumalara imkân sağlıyor; (protestoların başlaması ile AKM üzerinde tasarladıkları enstalasyondan vazgeçerek sergiye “maketini” yerleştiren Rietveld Landscape’in, Akademia Ruchu (“Hareket Akademisi”) üzerinden “Another Internet Is Possible” ve “Protest Drives History” çıkarması gibi -ki, birçok sanatçının projelerinden vazgeçerek sergiye (çoğunluğu esk,

ing come to mind – is in public domain. This union makes one think that the experience of art in real life has turned into an appearance of it. Although the conceptual framework of this year’s biennial, in fact just the titles of the “public alchemy” program that was cancelled (Making City Public, Addressing the Public, Public Capital, How to Become a Public Subject? Public Domains of the Future / New Collectives) are exciting considering the vividness of summer season, the biennial of Istanbul in the pains of power and visibility in fact turns into a repetitive simulation. In other words, although the biennial sought to reconcile art and society dynamics in the interface it set up over itself, this reconciliation appears not to have adequately gone beyond the links set up by space and individual works. To add to all these, lack of interpretations of the works in biennial spaces and their messages – save paid towards a 512-page heavy exhibition book – it can be said that the exhibition remains at a feeling/sense experience for most viewers over the form of space and the works.

One of the foundation stones of contemporary art is the way it handles the space with what it posits; the venues of this year’s exhibition too (like the warehouse which hosted the biennial for the last time before conversion into a hotel or Galata Greek Primary School open to public use after a painful process) position themselves at an effective location in the conceptual framework of the biennial. The monoblock and undefined venue of the warehouse was fragmented and designed as the whole of roads and squares - when this setup is considered, different unions provide different perceptions through multiple messages, those lining up in the squares enter the roads through narrow straits and linear extensions create new articulations spreading by passages. Wonderlands, notes fall on the photographs of buildings tailored by Gordon Matta-Clark, the tensions created by the platforms set up by Matta-Clark across Nil Yalter and Judy Blum or by the duo through stories and their interpretations before the giant wall El Castillo at the entrance of the exhibition form new plains inside the exhibition. The view/hearing area of the viewer allows cross readings like Rietveld Landscape abandon the installation they designed on AKM when the protests started installing its “mock-up” in the exhibition producing “Another Internet Is Possible” and “Protest Drives History” over Akademia Ruchu with many artists abandoning their projects placing different works in the exhibition

Shahzia Sikander, Özgür Olmasına Rağmen Selvi, Hâlâ Bahçenin Tutsağı, The Cypress, Despite its Freedom, Remains Captive to the Garden

Nil Yalter & Judy Blum, Paris Işık Şehri / Paris City of Light

fikir ya da maket hâlinde olan) farklı işler koymaları ile bienal yeni bir biçim kazanıyor) işaretler ve yönlendirmeler, birliktelikler, karşılamalar ve sınırlarla yer yer naif, yer yer kasvetli, hatta grotesk (fakat kimi zaman ölçeksiz ve tanımsız) mekânlar, açıklıkları üzerinden şehri de kurgularına dâhil ederek, karmaşık -ve keyifli- bir ağ oluşturuyor. İlki yerlere, ikincisi tarihe, üçüncüsü de kamusal alanda sanatın var oluşunu incelemek üzere tasarlanan "meydan"ların birbirleri ile ilişkileri -ve sıraları- da birerli işlere referans tanıyor; ki çoğunluğu kavramsal çerçeveden bağımsız olarak bile son derece güçlü söylemler içeren işlerin geleneksel yöntemler ile (neredeyse dökümantarist bir biçimde) sergileniyor oluşları da bienalde işlerin öne çıkmasını sağlıyor. Jorge Mendez Blake, Fernando Ortega, David Moreno, Hito Steyerl, Zbigniew Libera, Carla Filipe, Jiří Kovanda, Amar Kanwar, Claire Pentecost'un işleri, Antrepo'da göze çarpanlardan birkaçı. İşlerin bağlamlardan bağımsızlığı, Arter, Salt Beyoğlu ve 5533'te daha rahat izlenebiliyor; Basel Abbas & Ruanne

(many as sketches, ideas or mockups), the biennial gains a new form); with symbols and directions, unions, hostings and boundaries sometimes naïve, sometimes gloomy or even grotesque (but sometimes with no scale or definition) spaces including the city in their setups through their spans create a complex – and delightful – network. The relationships with each other and orders – of squares the first one of which is designed to examine places; the second, history; and third, the existence of art in public domain allows references to individual works. That works which include extremely powerful messages even independent of the conceptual framework are exhibited by traditional methods (almost documentarist) allow the works to stand out in the biennial. The works Jorge Mendez Blake, Fernando Ortega, David Moreno, Hito Steyerl, Zbigniew Libera, Carla Filipe, Jiří Kovanda, Amar Kanwar, Claire Pentecost are a few of that strike the eye in the warehouse. The independence of the works of contexts may be viewed more easily in Arter, Salt Beyoğlu and 5533. Like those of Basel Abbas

Martin Cordiano & Tomás Espina, Nüfuz Alanı [Domilio] / Domain [Domilio]

Nathan Coley, *Yabancıların Toplanması* / Gathering of StrangersNil Yalter & Judy Blum, *Paris Işık Şehri* / Paris City of Light

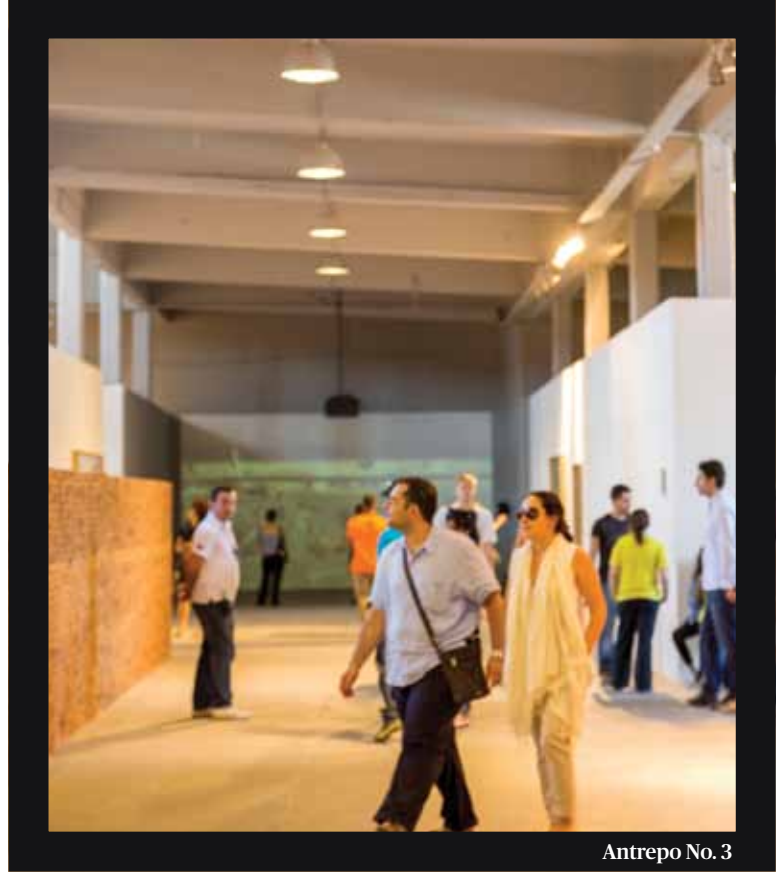
Galata Rum İlköğretim Okulu / Galata Greek Primary School

Abou-Rahme, Jananne Al-Ani, José Antonio Cega Macotela'nın gibi, hikâyeleri öne çıkaran işler çoğunlukta. Galata Rum İlköğretim Okulu ise kanımca 13. İstanbul Bienali'nin beş mekânından daha bir parlakanı, çok katmanlı ve bir o kadar mütevazı olanı. Caddenin bitişik nizamına sıkışan heybeti ile on dokuzuncu yüzyıl binası henüz girişten izleyiciyi etkisi altına alarak hazırlıksız yakalıyor; Lutz Bacher'in Gökyüzünün El Kitabı/The Celestial Handbook'undan bir sayfanın rehberliğinde izleyici, "izleyişine" başlıyor. Bacher'in sayfaları, işler -ve mekânlar- arasında yer yer belirerek bir tanıdık hissiyatı yaratıyor; sergi içinde, tıpkı Wang Qingsong'un fotoğraf serisi gibi güçlü bağlar kuruyor. İşlerin geneli, birbiri ve yapının kendisi girift bir ilişki hâlinde; neoklasik koridorlar odalara ve odalar merdivenlere açılırken sergideki işler de birbirleri üzerine açılımlarla yeni algılar oluşturuyor, böylece süreç izleyici için katmanlardan oluşan, neredeyse labirentsi, eşzamanlı yatay ve düşey bir yola dönüşüyor -buradaki üçüncü bilinmez olarak da izleyici, kendi kurgusuna eklemliyor. (İnci Eviner'in Ortak Eylem Aygıtı: Bir Etüt'ündeki gibi) yer yer konum değiştirerek "izlenici" ye dönüşen izleyici için panoptik algının iki kıyısı da ulaşılabilir -tüm süreç baştan deneyimlenebilir ya da kendisi dışarıda bırakılabilir bir konumda. Yer değiştiren bu pasifleşme hâli mekânda yukarı hareketle birlikte tırmanarak, serginin belki de ana gerilim-kuvvetini oluşturuyor. Farklı bir izlem vaadindeki Elmgreen & Dragset günlüklerine karşılık Cordiano & Espina evinin bulunduğu -ve ikisinin ortasındaki Müdür/Otorite vurgulu- dördüncü katta olduğu gibi gerilim yer yer artıyor; kamusal ve kişisel

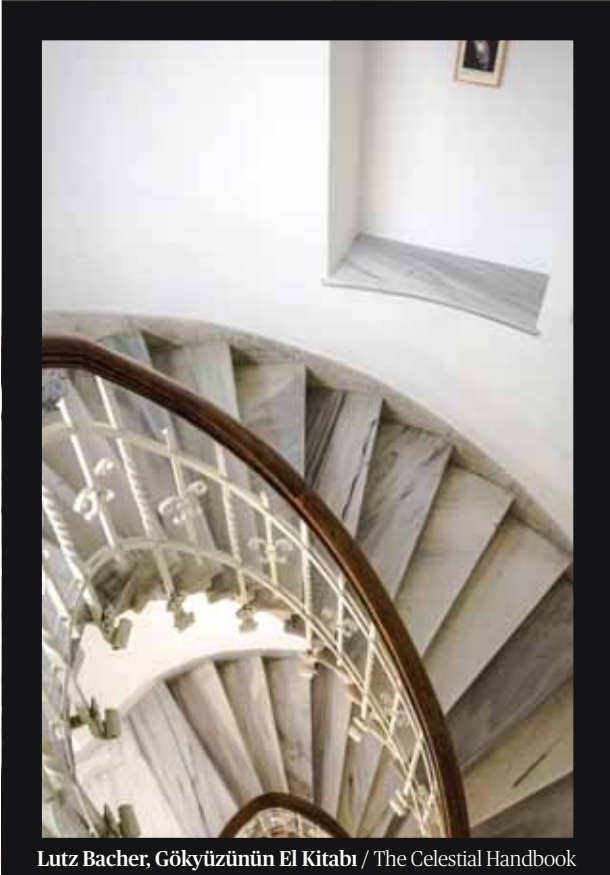
② Ruanne Abou-Rahme, Jananne Al-Ani and José Antonio Cega Macotela, works emphasizing stories are in the majority. I think Galata Greek Primary School is one of the five venues of Istanbul Biennial, one of which is more glittering, with more layers and that much humbler with its magnificence jammed into the attached order of the street, the nineteenth century building catches the viewer off guard affecting him/her right from the entrance. The viewer guided by a page from Lutz Bacher's The Celestial Handbook starts his/her viewing. Bacher's pages create a sense of familiarity appearing between works – and venues – from time to time, just like Wang Qingsong's photograph series setting up powerful links within the exhibition. The works as a whole, individual works and the building itself are in an intertwined relationship. As neoclassical corridors open to rooms and rooms to stairs, the works in the exhibition create no perceptions with approaches over each other. Hence, for the viewer, the process transforms into an almost laborant like, simultaneous, horizontal and vertical road formed of layers; as the third unknown here, the viewer is articulated on its own setup (like in Inci Eviner's Common Action Tool: A Study). For the viewer transformed into a "viewed", changing locations from time to time, both sides of the panoptic perception is reachable – all process is either experienceable or avoidable. This state of becoming passive that changes locations, climbing in the venue with upward motion perhaps forms the exhibition's main tension-force. In contrast to Elmgreen & Dragset diaries promising a different viewing, tension increases from place to place like in the fourth floor where Cordiano & Espina home is located – with Principal/Authority emphasis in between the two;

ilişkisi ile -sözü edilebilir ise- sınırları bu noktada düşündürüyor. Burada mekânlar-eklenme ve aidiyet-dışarıda olma sorunsalına kent de dâhil olurken, aktarımların kendi başına bir bütün hâlinde toplandığı kat(man) olan teras (biennial temaları, tartışmaları ve kent gündemi de düşünüldüğünde) biraz acımasız, biraz didaktik, çokça döküman-tarist bir sonsöz niteliğinde. Sulukule Platformu, Mülksüzleştirme Ağları gibi “pano”laşmış işler izleyiciyi pasifize yada paralyze-ederken kapıdan “içeri” girme ile başlayan süreç terasın açık görüşü üzerinden yeniden “dışarı”, kente taşıyor. Yine de, üzerine söz edilebilecek eser miktarda ütöpic yada distopik- durum, olay ve tasarı (Fikirtepe, 3. Köprü, Cendere Vadisi, Tarlabası ve birçoğu) ile bunların sosyal kırılmaları var iken, buradaki anlatılar “şehrin barbarlığından bir seçki” olarak bir miktar müstesna kalıyor; bir birleşim/kesişim olarak Mülksüzleştirme Ağları’nın, bu bağlamda (müşterek yapısı ile de) tüm işleri -ve kavramları- kucaklayarak oturduğu konum oldukça kritik. Şehrin saati işlerken, tüm süreç ve anlatılar böylece-“Eskinin enkazı üzerine yeni kentsel dünyayı yapmak için şiddet gerekir.” diye Kent Hakkı’nda söyleyen David Harvey’i düşündürerek- bir oluyor.

13. Biennial, İKSV’nin verilerine göre toplam 337 bin 429 kişi tarafından ziyaret edildi; her ne kadar Türkiye’de en çok kişinin ziyaret ettiği sergi rekorunu kırmış olsa da, 13 milyonluk bir şehirde düzenlenen dünyanın sayılı sanat etkinliklerinden birisi, etkileşimli bir toplum varlığı olarak biennial -üç ay önce başlayan sosyal devrimin çağlayışı sürerken kamusal mottosu ile ortaya çıkmış, üstelik kendini de kamusal kılmak adına bu yıl ücretsiz yapılmış bir biennial-için bu sayının pek az olduğu söylenebilir. Bu noktada Türkiye’de çağdaş sanatın; küresel şirketlerin, sanat simsarları ile yatırımcılarının ve var olma çabası-daki ufak bir azınlığın ekseninde konumlanışının açıkça görülmesi -ile bir kez daha hatırlanması- bir yana, bu eksenin kendi besleyicisi olan toplum ile onun dinamiklerine olan uzaklığı da düşündürüyor.

Antrepo No. 3

Lutz Bacher, Gökyüzünün El Kitabı / The Celestial Handbook

Rietveld Landscape, Yoğun Bakım / Intensive Care

İnci Eviner, Ortak Eylem Aygıtı: Bir Etüt / Co-action Device: A Study

David Moreno, Sessizlik, Silence, Hito Steyerl, Müze Bir Savaş Alanı Mıdır? /
Is A Museum A Battlefield?

Freee, Tarihi Sürükleyen İsyandır, Protest Drives History

Galata Rum İlköğretim Okulu / Galata Greek Primary School

Basel Abbas & Ruanne Abou-Rahme, Tesadüfî İsyancılar /
Incidental Insurgents

the relationship of the public and personal – if one can say that – and its boundaries makes one ponder at this point. As the city becomes included in the question of venues – addition and belonging – being outside the terrace where expressions are gathered as a whole on their own (considering biennial themes, debates and city's agenda) serves as a somewhat cruel, a little didactic, mostly documentarist conclusion. While “panelized” works like Sulukule Platform, Unpropertying Network pacifies – or paralyze – the viewer, the process, starting with entering through the door extends once again outside to the city over the open view of the terrace. Still, there is mentionable number of utopic or distopic situations, events and designs (Fikirtepe, 3rd Bridge, Cendere Valley, Tarlabası and a lot of others) and their social breakdowns, the expressions here remain a little exceptional as “a selection from barbarism of the city”. The position, unpropertying networks sits embracing all works (with its common structure too) in this context as a merger/interaction is quite critical. As the clock of this city runs, hence all processes and narrations become one – reminding of David Harvey who says “Violence is necessary to build the new urban world over the wreck of the old” in city's right.

13th Biennial, according to IKSİ data was visited by 337,429 people in total; although it has broken the record of being the mostly visited exhibition in Turkey, it can be said that this figure is very small for a biennial which is one of the few art events of the world organized in a city of 13 million as an interactive society asset – a biennial which appeared with the motto of public domain as the reverberation of the social movement which started three months ago, which to boot was free of charge to make itself public. At this point, the deployment of contemporary art in Turkey in the axis of global corporations, art dealers and investors and the small minority trying to exist becoming quite clear – reminding us once more – and also the distance of this axis to the society which nurtures it and its dynamics give us something to think about.

Seyhun Topuz

42 yıldan bir seçki

1971-2013

A selection from 42 years

HEYKEL SANATININ ÖNDE GELEN TEMSİLCİLERİNDEN SEYHUN TOPUZ'UN İŞLERİ "42 YILDAN BİR SEÇKİ" İSMİYLE PROJE 4L'DE SERGİLENİYOR. 42 YILDA ÜRETTİĞİ YAPITLARINI BİZLER İLE BULUŞTURURKEN SANATÇI; EN SADE BİÇİMLER ÜZERİNDE ÇALIŞARAK HER DEFAINDA AYNILIK DÜZEYİNDE BİR BENZERLİK İÇİNDEN NASIL BİR BAŞKALIK ÇIKARILABİLECEĞİNİ, EN TEMEL BİLGİNİN İÇSELLEŞTİRİLEREK NASIL DERİNLEŞTİRİLEBİLECEĞİNİ GÖSTERİRKEN ZANAATKARLIĞIN ÖNEMİNİ DE BİZLERE ANLATMIŞ OLUYOR. ÇALIŞMALARINI İSTANBUL'DA SÜRDÜREN DEĞERLİ SANATÇIMIZ SEYHUN TOPUZ İLE İŞLERİ VE SON SERGİSİ VESİLESİ İLE BİR SÖYLEŞİ GERÇEKLEŞTİRDİK... SEYHUN TOPUZ, ONE OF THE LEADING REPRESENTATIVES OF THE ART OF SCULPTURE, IS ON DISPLAY AT PROJECT 4L WITH THE TITLE "A SELECTION FROM 42 YEARS". THE FINE ARTIST, BRINGING TO US THE WORKS CREATED OVER 42 YEARS, MANAGES TO TELL US THE IMPORTANCE OF CRAFTSMANSHIP TOO, WHILE HOW ANOTHERNESS CAN BE CREATED OVER SIMILARITY AT THE LEVEL OF SAMENESS, EACH TIME WORKING ON THE PLAINEST FORMS; HOW THE MOST BASIC KNOWLEDGE CAN BE DEEPENED THROUGH ASSIMILATION. WE HELD AN INTERVIEW WITH OUR ESTEEMED FINE ARTIST SEYHUN TOPUZ, WHO PURSUES HER WORK IN ISTANBUL ON HER WORKS ON THE OCCASION OF HER LATEST EXHIBITION.

Bilinen en eski geometrik biçimler olan kare, üçgen, daire ile her defasında farklı bir şey yaratıyorsunuz. Eskinin içinden hep daha yeniyi çıkarmak gibi. Benzer biçimleri korumak, devam ettirmek, her seferinde bu biçimler üzerinden yeni bir şey üretmek üzerine söyleyeceklerinizi duymak istiyoruz.

Düşünmekle, çalışmakla ve çıkan sonuçları açıklamakla ilgili. Elimde kalanları, yani beğendiklerimi realize ediyorum. Hayatım sözünü ettiğimiz bu biçimler içinde sürüp gidiyor.

Çoğullaştıkça biricikleşen daireleriniz ile attığınız her düğümde adeta hipnotize ediyorsunuz. Nasıl bir duygu sizi işin bittiğine veya sarmala devam etmeniz gerektiği noktasına götürüyor?

Heykellerimi seriler halinde üretiyorum ama hiç biri diğerinin aynı değil. Heykelin bittiğine karar vermek nerede durulması gerektiğini bilmekle mümkün. Bu da belli bir birikim ve buna dayalı ayıklama gerektiriyor. Sevdiğim bir form yakaladığımda biraz tadını çıkarmak istiyorum ve onların versiyonlarını üretiyorum.

Kamusal alan, ortak bellek, çevre, parça bütün ilişkileri, doluluk boşluk mimarlar için çok mühim kavramlar. Bu kavramları sergi isimlerinizde, sergi metinlerinizde çok sık kullandığınızı, bu konuları içselleştirerek eserlerinizi ortaya çıkardığınızı görüyoruz. Bir söyleşinizde heykel çevre ilişkisinden bahsettiğinizi okudum. Bu bağlamda bize neler söylemek istersiniz?

Kamusal alan ve heykel çevre ilişkisi gerçekten çok önemli. Bizim öğrenci olduğumuz yıllarda ders olarak okutulmazdı, bugün durum nedir bilmiyorum. Ancak, hocalarımız anıt yaptıklarında muhakkak bir mimarla çalışırlardı. Özellikle kamusal alanda heykel kolektif bir çalışma gerektirir ve heykel çevre ilişkisi öne çıkar, belki de işin bel kemiği. İrdelenmesi ve denge-lenmesi gereken sosyal ya da tarihsel çevre, dış etkenler, form, boyut, malzeme, vs. gibi verileri çoğaltmak mümkün. Yapılacak heykel bu verileri göz önüne alınarak gerçekleştirilmeli. Şunu

You create something different each time with the square, the triangle and the circle which are the oldest geometrical forms known, like always extracting the newer from the old. We'd like to hear what you say on preserving and maintaining similar forms; to create something new over these forms each time.

It concerns thinking, working and to pick through derived results. I realize those that remain in my hand, I mean the ones I like. My life keeps going on over these forms we talk about.

You almost hypnotize with each knot you make with your circles which become unique as they are more. What kind of a sentiment takes you to the point that the work is done or that the spiral has to go on?

I create my sculptures in series but none is the same as the other. To decide that the sculpture is finished is only possible by knowing where to stop. And this requires a certain store of knowledge and underlying the ability to pick out. When I capture a form I like, I want to enjoy it a little and create versions of those.

Public venue, common memory, the environment, part and whole relations, fullness and emptiness are very important concepts for architects. We see that you use these concepts in the title of your exhibitions and your exhibition texts often, putting forth your works, assimilating these topics. I read in one of your interviews that you mentioned the relationship between the sculpture and the environment. What would you like to tell us in this context?

Public venue and sculpture-environment relationship are truly very important. When we were students, this was not offered as a course; I don't know what the situation is right now. But our professors would always work with an architect when making a monument. Especially in public space, the sculpture requires a collective effort and the relationship of the sculpture and the environment comes to the forefront, maybe it is the backbone of the

Kırmızı Düğüm/ Red Knot 2013,
Alüminyum/ Aluminium,
200x200x248cm

da vurgulamak isterim, bu tür işler için ya yetkin heykeltçiler davet edilmeli veya yarışmalar açılmalı, her iki durumda da yetkin jürilerin seçimleri belirleyici olmalıdır.

Kullandığınız renkler belirli ana renklerden oluşuyor. Benzer formlara sadakatınız gibi aynı renklere duyarlılığınız hakkında neler söylemek istersiniz?

Siyah ve beyazı unutmazsak, gerçekten üç ana (sarı, kırmızı, mavi) rengi kullanıyorum. Tıpkı üç ana biçim kullandığım gibi. Bu renklerin formlarıma uygun olduğunu düşünüyorum. Geriye turuncu, yeşil ve mor kalıyor, bu renkleri hiç kullanmadım.

Sizin işleriniz üzerine düşünüp, eski sergi kataloglarını okurken notlar aldım. Aldığım notlarda hep aynı kelimelerin geçtiğini fark ettim. Gördüğüm işin, zihnimdeki etkisinin kelime karşılığının genelde aynı olması anlam açısından beni çok etkiledi. İşlerinizi birkaç kelime ile özetlemenizi istesek...

Heykel her şeyden önce bir form sanatıdır. Benim heykellerim hikaye anlatmaz. Çok erken kaybettiğimiz sevgili Nilgün Özyayten benim heykellerimi çok iyi tanımlamıştı. Şöyle diyor: “Bir heykelin betimleme endişesi yoksa doğadan, nesneler dünyasından hiç bir şeyi taklit etmiyorsa, yaşama ait tinsel olgulara gönderme yapmıyorsa, artık o heykelin bir hikayesi yoktur.”

work. It's possible to cite data like social or historical environment, external factors, form, size, materials, etc. which have to be discussed and balanced. The sculpture to be built must be made considering all these inputs. I'd also like to stress this: Either capable sculptors must be invited for these types of works or competitions must be held; in either case, the selections of competent juries must be determinant.

Not forgetting the black and the white, I really use the three principal (yellow, red, blue) colors. Just like my using three basic forms. I think that these colors fit my forms. What remains are the orange, the green and the purple; I've never used these colors.

I took notes thinking about your works, reading the old exhibition catalogs. I noticed that always the same words were used in the notes I took. It impressed me a lot in terms of meaning that the counterpart in words of the impact of the work I see on my mind is the same overall. If you were to summarize your works with a few words...

Sculpture, first of all, is a craft of form. My sculptures do not tell stories. Dear Nilgün Özyayten, whom we lost too early, had defined my sculptures very well. She says: “If a sculpture has no worry of depiction; does not imitate anything from nature, the world of objects, if it does not make references to spiritual facts of life, then that sculpture has no story anymore”.

Üretmek ve zaman birbiri ile yakında ilgili. Bir heykelinizin üretimi ne kadar zaman alıyor? Nasıl bir süreçte üretiliyor? Kısaca anlatmanız mümkün mü?

Uzun bir düşünme süreci geçiriyorum, bu süreç içinde her şey önce zihnimde şekilleniyor. Bu bazen bir yıl hatta daha uzun olabiliyor. Sonra desen ve maketler döngüsü içinde eliminasyon ve geliştirme geliyor, Daha sonra da realizasyon. Yeni bir proje için çalışma dönemim ortalama olarak dört yıl gibi bir süre alıyor. Sergilerime zaman zaman bir üst başlık koyuyorum; parçalanmış kareler, ortak bellek, düşümler vb. gibi.

İşleriniz sanki her ölçekte olabilirmiş hissi veriyor. Mükemmel oranları var. Neler söylemek istersiniz?

Evet, işlerimin fotoğrafları boyutları hakkında fikir vermez. Bu benim için pozitif bir durum, sanırım hemen hepsi imkanlar elverdiği ölçüde büyütülebilir. Bir kaç denemem var iyi sonuç verdiğini düşünüyorum.

Bundan sonraki planınız nedir diye sorabilir miyiz?

80'li yıllarda üzerinde çalıştığım ve bir dizi maket yaptıktan sonra uykuya bıraktığım bir projemi yeniden denemek istiyorum. Eğer başarabilirsem önümüzdeki yıllarda birlikte görebiliriz.

Vakit ayırdığınız için çok teşekkür ederiz.

Creation and time are closely related to each other. How long does it take to create one of your sculptures? What is the process of creation? Could you tell us shortly?

I go through a long thinking process; during this process, everything is shaped first in my mind. This may sometimes take a year, even longer. Then comes elimination and development in the cycle of design and mockups. Then realization. My work period on a new project on the average takes four years. I always give a super title to my exhibitions from time to time like fragmented squares, common memory, knots, etc.

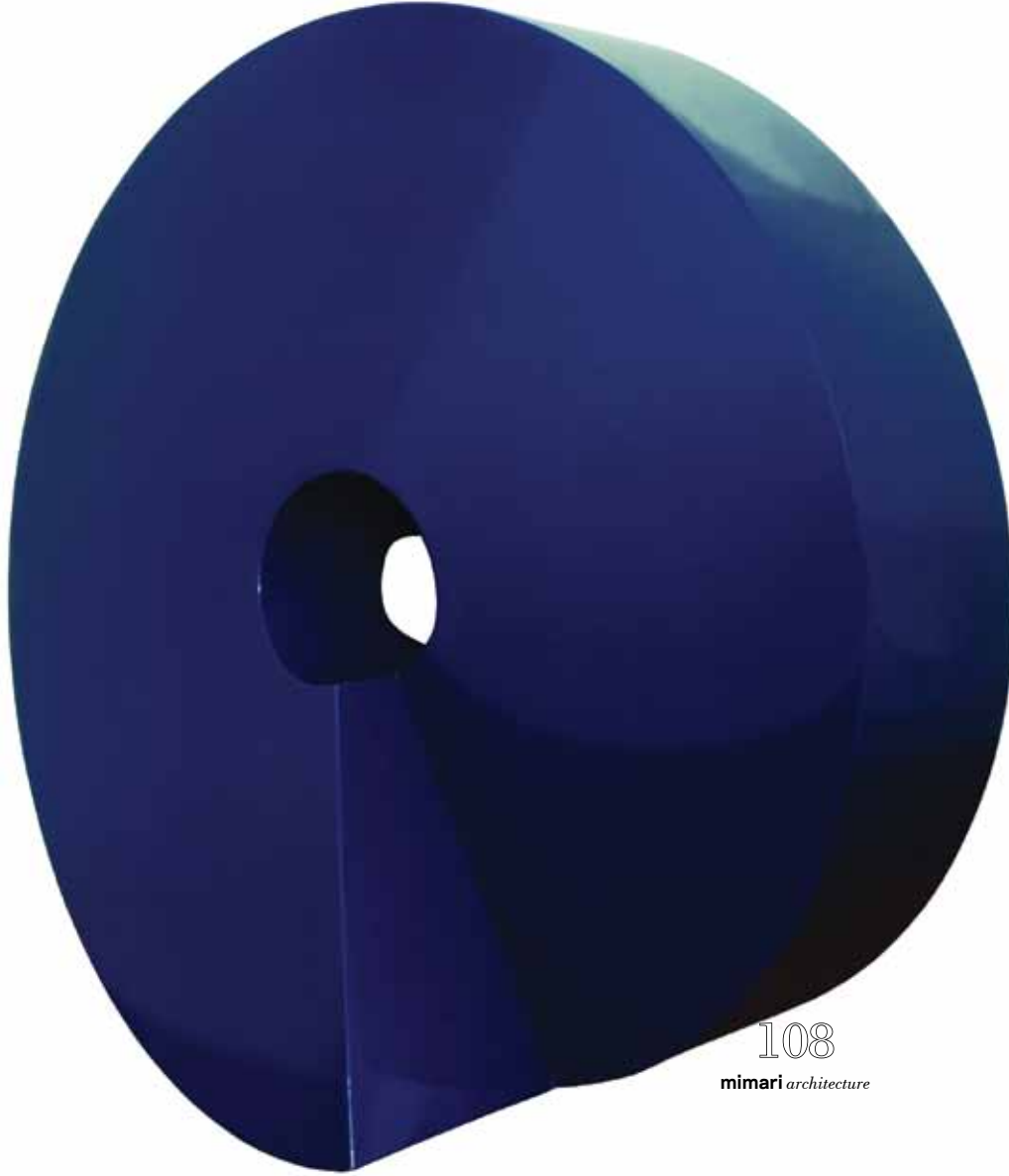
Your works give rise to the sentiment of being able to be in every scale. They have perfect ratios. What would you like to say?

Yes, the photographs of my works won't give you an idea on their dimensions. This is something positive for me. I believe almost all of them may be magnified to the extent possible. I've made a few trials. I think I've got good results.

Could we ask you your future plans?

I'd like to re-try a project of mine on which I worked in the 80s which I left to sleep after making a series of mockups. If I can do this, we can view it all in the upcoming years.

Thank you for your time.

Seyhun Topuz'un 42 yıllık sanat hayatı boyunca minimalist tavrı ve üçgen, kare, daire gibi temel geometrik formların çeşitlemelerini kullanarak realize etmiş olduğu yapıtlarından bir seçki gösterime sunuldu. Bu özgün heykeller ile izleyiciye Seyhun Topuz'un düşünce dünyasında bir gezinti imkanı sağlandı.

In the temporary exhibition area, Elgiz Museum hosted a selection of sculptures created by Seyhun Topuz in her 42 years as an artist. In her work she uses variations of basic geometrical forms like the triangle, the square, the circle. The precisely balanced forms of her abstract works and the frequent use of color invited the viewer into the conceptual world of the artist for a unique virtual experience.

24 Ekim - 27 Aralık 2013
24 October - 27 December 2013

KÜLTÜREL MİRASIMIZ 'SERAMİKLE' CAN BULUYOR... CULTURAL HERITAGE COMES ALIVE WITH 'CERAMIC'...

ÇANAKKALE BELEDİYESİ'NİN KENTTEKİ TARİHİ VE KÜLTÜREL MİRASA YÖNELİK KORUMA VE YAŞATMA ÇALIŞMALARI KAPSAMINDA 1904 YILINDA ER HAMAMI OLARAK İNŞA EDİLEN YAPI, ORJİNALİNE BAĞLI KALINARAK SERAMİK MÜZESİ OLARAK YENİDEN KENTİMİZİN VE KENTLİLERİMİZİN HİZMETİNE SUNULDU. ÇANAKKALE SERAMİK MÜZESİ'NİN AÇILIŞI, YOĞUN BİR KATILIMLA GERÇEKLEŞTİ. THE BUILDING CONSTRUCTED AS A PRIVATE BATH IN 1904 WAS PUT IN SERVICE FOR OUR CITY AND CITY RESIDENTS FOR A CERAMIC MUSEUM TRUE TO ITS ORIGINAL AS PART OF THE CONSERVATION AND SURVIVAL WORK ON THE HISTORICAL AND CULTURAL HERITAGE IN THE CITY BY ÇANAKKALE MUNICIPALITY. THE OPENING OF ÇANAKKALE CERAMIC MUSEUM TOOK PLACE WITH A LARGE PARTICIPATION.

Çanakkale Belediyesi'nin kentteki tarihi ve kültürel mirasa yönelik koruma ve yaşatma çalışmaları kapsamında 1904 yılında Er Hamamı olarak inşa edilen yapı, orijinaline bağlı kalınarak Seramik Müzesi olarak yeniden kentimizin ve kentlilerimizin hizmetine sunuldu. Çanakkale Seramik Müzesi'nin açılışı, yoğun bir katılımı ile gerçekleşti. Cevatpaşa Mahallesi Kaya Sokak'ta bulunan Tarihi Er Hamamı, Çanakkale Belediyesi'nin girişimleriyle yeniden restore edilerek kentin önemli değerlerinden biri olan seramiğin gelecek nesillere aktarılmasında büyük önem teşkil edecek olan Seramik Müzesi olarak yeniden hayat buldu. Kentin, seramik alanındaki önemli eserlerinin sergileneceği, seramik üzerine ulusal ve uluslararası sempozyum, çalıştay ve atölye çalışmaları gibi pek çok faaliyetin yürütüleceği Müze'nin açılışına ise, Vali Yardımcısı Hüseyin Kulöz, Belediye Başkanı Ülgür Gökhan, Boğaz ve Garnizon Komutanı Tuğamiral Aydın Şirin, Çanakkale Avustralya Konsolosu Nicholas Sergi, Çanakkale Defterdarı Mustafa Işık başta olmak üzere, çok sayıda kurum ve kuruluş ile sivil toplum kuruluşlarının temsilcileri, sanatseverler ve çok sayıda kentli katıldı. Seramik Müzesi'nin açılış töreni, yapılan konuşmaların ardından emeği geçenlere plaket ve çiçek takdimi ile devam etti. Müzenin gezilmesi ve kokteyl ile son buldu. Müzede, sabit ve geçici olmak üzere sergi salonları, konferans salonu, uygulamalı seramik çalışmalarının yapılacağı atölye, restorasyon ve

The building constructed as a Private Bath in 1904 was put in service for our city and city residents for a ceramic museum true to its original as part of the conservation and survival work on the historical and cultural heritage in the city by Çanakkale Municipality. The opening of Çanakkale Ceramic Museum took place with a large participation.

The historical Ancine Bath at Kaya Road in Cevatpaşa Neighborhood was restored with the initiatives of Çanakkale Municipality coming to life once again as a ceramic museum which will be of great significance in transfer of ceramic, one of the most important assets of the city to future generations. The opening of the Museum, where significant works of the city in the field of ceramic will be on display and numerous activities like national and international symposiums and workshops will be held on ceramic, took place with the participation of representatives of a large number of institutions and organizations and NGOs, art enthusiasts and a large number of city residents lead by Assistant Governor Hüseyin Kulöz, Mayor Ülgür Gökhan, Straits and Garrison Commander Rear Admiral Aydın Şirin, Çanakkale Australian Consul General Nicholas Sergi and Çanakkale Treasurer Mustafa Işık.

The opening ceremony of the Ceramic Museum went on with the presentation of plaques and flowers to those involved after the given addresses. The event lasted with a tour of the museum and a cocktail party.

The museum features spaces of activity like permanent and temporary ex-

konservasyon odaları, kafeterya gibi faaliyet alanları yer almaktadır. Kentlilerimizin kullanımına açık olan müzemizde, kentte seramiğin tarihi, sergi objeleri, geçici sergiler, seramik üzerine ulusal ve uluslararası sempozyum, çalıştay ve yarışmalar, atölye çalışmaları gibi bir çok alanda faaliyet gösterilmesi planlanmaktadır.

Müze de gerçekleşen olan etkinliklerini birisi de süreli sergiler. Çanakkale Belediye'sinin davetlisi olarak burada ilk süreli sergiyi açan kişi Prof. Güngör Güner oldu. Sayın Güngör Güner Sergisini ve burada bulunmasının nedenini bize şöyle anlattı:

"Ben Cumhuriyet Türkiye'sinin ikinci kuşak akademik eğitim almış seramikçilerinden birisiyim. Seramik serüvenim 1958-62 yılında Devlet Tatbiki Güzel Sanatlar Yüksek Okulu'na öğrenci olarak girmemle başladı. Daha sonra MEB bursu ile yurtdışında da seramik sanatı ve seramik mühendisliği eğitimi aldım. Yurda döndükten sonra 1972-2008 Devlet Tatbiki Güzel Sanatlar Yüksek Okulu ve onun devamı olan Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde Asistan Doçent ve Profesör olarak yaş haddinden emekli olana kadar görev yaptım. Halen İstanbul Teknik Üniversitesi Güzel Sanatlar Bölümü'nde konuk öğretim üyesi olarak ders veriyorum.

Benim için SERAMİK: Altı toprak, üstü cam olandır! İnsanın yeryüzü ile gökyüzü arasında yaşadığını anımsatan bir duygudur bu... Ve de dünyamızın dönmesi örneği, dönen bir çark üzerinde biçime ulaşır seramik. O nedenle de, bu yaratıcı temel kaynağı kullanmak, çarkı döndürmek gerek diyorum. Seramiği daha nesnel bir biçimde tanımlamak gerekirse SERAMİK, bünyesinde teknoloji ve zanaatı da içeren resim-heykel bireşimi bir sanat dalıdır!

Ben hoca olmanın verdiği yükümlülük nedeniyle de seramiğin işlevsel ya da işlevsiz, iki yada üç boyutlu; zamanın önümüze sürdüğü sosyo-ekonomik olaylar ve sanat akımlarına da duyarlı kalmaksızın, seramiğin hemen her dalında araştırma ve çalışmalar yaparak deneyimlerimi öğrencilerimle paylaşmış bir seramikçiyim. Ancak her ne yaparsam yapayım, dönüp dolayıp yeniden uğradım liman çömlükçi çarkı olmaktadır. Bu sergi benim elli yılı aşan seramik serüvenimden, mekanın kısıtlı ölçülerinde sunulmuş küçük bir kesittir! Çok sık sergi açan bir seramikçi değilim. O nedenle sergilerimde genellikle eski ve yeni bir arada olur. Bu da bir stilsizliği sergiler! Dolayısıyla da benim stilimin, stilsizlik olduğu söylenebilir.

hibition halls, conference hall, workshop, restoration and conservation rooms where applied ceramic studies will take place and cafeterias. It is planned to have activities like national and international symposiums, workshops and contests on ceramic and history of ceramic, exhibition objects and temporary shows in our museum which will be open to the use of city residents.

One of the important events to take place in the Museum is the term exhibitions. Prof. Güngör Güner was the first person holding a term exhibition as an invitee of Çanakkale Municipality.

Ms. Güngör Güner told us about her exhibition and the reason why he was there. "I am one of the ceramicists of Republic of Turkey who has received second generation academic education. My ceramic journey started when I enrolled as a student to State Applied Fine Arts College in 1958-62. Later, I studied ceramic and ceramic engineering abroad with Ministry of Education scholarship. After returning home, I served as Assistant Professor, Associate Professor and Professor at State College of Applied of Fine Arts and its continuation; Marmara University Faculty of Fine Arts, until I retired from 1972 to 2008. Presently, I am a guest instructor at Istanbul Technical University Fine Arts Department.

For me, CERAMIC is what is earth underneath and glass on top. This is a feeling reminding a person that he lives between the earth and the sky. And just like our world rotates, ceramic gets a shape on a rotating wheel... And therefore, I say that we have to use this creative basic resource to rotate the wheel. If we have to define ceramic more objectively, CERAMIC is an art discipline which is the combination of painting and sculpture which includes technology and trade in its body!

I am a ceramicist who has done researches and studies almost in every field of ceramic; functional or dysfunctional, two or three-dimensional as a result of the obligation I have as a result of being a teacher, sharing my experience with my students without disregarding the socioeconomic events and art trends placed before us by time. Yet, whatever I do, the pot I stop by after going around is the potter's wheel!

This exhibition is just a small cross-section of my ceramic journey over fifty years, presented within the restrictive dimensions of space. I'm not a ceramicist

who holds exhibitions often. Therefore, usually, the old and the new are together in my exhibitions. And this presents lack of style! Therefore, it can be said that my style is lack of style.

▽
"BEN SUYU SERGİLİYORUM" serisinden, sergi açıklaması yazısında bunun neden burada yer aldığının açıklaması var!

From the series "I EXHIBIT WATER", the exhibition description script explains why this is here!

BURADA OLMAMIN NEDENİ

Gördüğünüz gibi burası eski bir Er Hamamından devşirilmiş. Ve “Çanakkale Seramikleri Müzesi”ne döndürülmüş bir mekan.

Benim şu anda burada olmamın nedeni ise: Bu müzenin kurucusu Sn. CEVAT İNCE’nin benim 2010 yılında “Ben Suyu Sergiliyorum” konusu ile ilgili bir bildirimi dinlemesi ve benim bu yapıtımı buraya bu göbek taşının ortasına yakıştırması sonucudur!

Evet, ben 1993 yılından beri “Ben Suyu Sergiliyorum” kavramını çalışmaya, ilham perilerimin beni ziyaret ettiği oranda devam ediyorum. Daha önceleri içine su koymak için sayısız nesne yapmış olan ben dediğim gibi bu kez aralıklarla suyu görünür bir biçimde sergilemek üzere seramik heykel ya da yerleştirmeler (enstalasyon) yapıyorum. Burada görmüş olduğunuz heykel de bunlardan bir tanesidir.

Ama bu durum geleneksel seramik çalışmalar yapmadığım anlamına gelmiyor! Yukarıdaki sergi salonunda da 50 yıllık seramik serüvenimden küçük bir kesit de görebilirsiniz.”

1980 yılı askeri darbesine gönderme yapan (‘nüansların dışında değişen bir şey yok anlamında’) DÜN-BUGÜN-YARIN adlı yapıtım. Onun yanına bu kez görüntüdeki mumluklar ilave edildi. Onlar bu durumumuza hem ağıt hem de umudu ifade ediyorlar. Ayrıca bu nişler böyle bir yerleştirmeye çok uygundular.

My work titled YESTERDAY-TODAY-TOMORROW with reference to year 1980 Military Coup (‘in the sense that there is nothing changing beside nuances’). This time, the candle holders in view were added beside it. They express both an ode and also hope against our situation. Also, these niches were quite fit for such an installation.

WHY I’M HERE

As you see, this has been transformed from an old Private Bath converted into “Çanakkale Ceramics Museum”.

The reason why I’m here today is this: Mr. CEVAT İNCE, founder of the museum heard my presentation on “I Exhibit Water” in 2010, finding this work of mine befitting of the middle of this tummy stone!

Yes I have been continuing with working on the concept with “I Exhibit Water” since 1993 as long as I am inspired to do so. I, who previously have built countless objects to put water in them as I said, this time, made ceramic sculptures or installations to display water visibly at intervals. This sculpture you see here is one of them.

But this does not mean that I do not make traditional ceramic ware! You can see a small cross-section of my 50-year-long ceramic journey at the exhibition hall upstairs.”

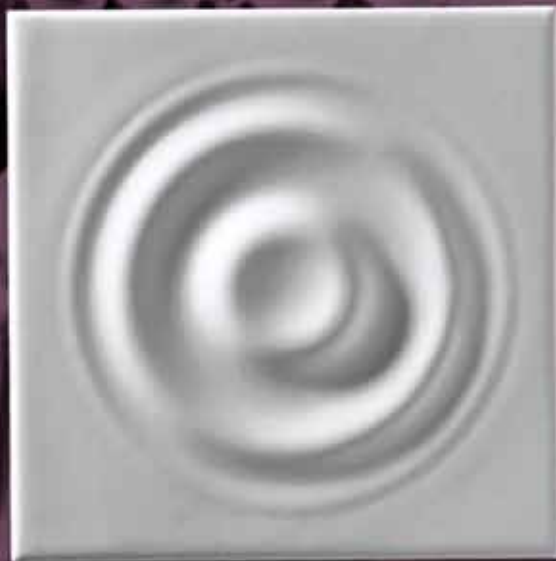
TOPRAK KURS: Bir zamanlar Hitit Güneş Kursları’nı yapmak çok modaydı, Füreyya başlatmıştı bu furyayı. Ben hem o zamana bir gönderme yapmak hem de 1992 yılında yıkılan ahşap evimizin bahçesinde bulunan tüm ağaçların küllerini kullanarak yaptığım kül sırlarıyla o ağaçların ölümsüzlüğünü bu yapıtımın üzerinde gerçekleştirmiş oldum.

TERRACOTTA DISC: At one time it was quite fashionable to make Hittite Sun Discs. This trend was started by Füreyya. I realized the immortality of the trees with the ash glazes I made using the ashes of all trees in the garden of our wooden home which was knocked down in 1992 and also to make a reference to those times on this work of mine.

Çömlekçi çarkında biçimlendirilmiş “SONSUZLUK”, 2013
“EVERLASTINGNESS” shaped on potter’s wheel, 2013

Indescribable!

Turkey produced ceramics long
before the written word.

Perfecting the art of ceramics for over 8,000 years.

turkishceramics

www.turkishceramics.com

ÜRÜN ADI: LANCASTER

www.graniser.com.tr

[f](#) [t](#) [p](#) [i](#) / GraniserSeramik

*ADANA : AYDINLAR İNŞAAT MARKET - 0 322 239 39 46 / ÇINAR YAPI - 0 322 248 62 22 *ADİYAMAN : ÇELİKTEN NAKLİYAT - 0 416 213 40 50 *ANKARA : DEMİRBAĞ TİCARET - 0 312 490 99 82 / KOLSUZLAR YAPI - 0 312 3855680 / ÖZÇELİKLER İNŞAAT - 0 312 309 06 67 / SEN YAPI - 0 312 341 40 84 *ANTALYA : AYTOÇ OTO İNŞAAT - 0 242 344 84 84 / MOLLAĞULLARI TİCARET - 0 242 871 24 49 TUĞRUL TEKNİK - 0 242 326 13 13 / ALTINBİLEK BOYA VE İNŞAAT - 0 242 338 35 20 *BALIKESİR : SOKOL A.Ş. - 0 266 312 15 24 / UYTUNLAR İNŞAAT - 0 266 373 30 33 *BARTIN : ALBAYRAK YAPI - 0 378 227 11 85 *BATMAN : CMS YAPI - 0 488 212 12 23 *BITLİS : YELTEKİNLER YAPI - 0 434 826 11 38 *BURSA : OKUMUŞLAR İNŞAAT - 0 224 211 25 77 *DENİZLİ : ARMAĞAN YAPI - 0 258 415 13 96 / ARSLAN YAPI - 0 258 212 25 19 / EKTET A.Ş. - 0 258 371 12 77 / EKTİM TİCARET - 0 258 212 11 31 *DİYARBAKIR : ATAŞ İNŞAAT - 0 412 251 82 04 / GÜMPA YAPI - 0 412 232 12 87 *DÜZCE : BAYRAM İZOLASYON - 0 530 515 05 95 *ERZURUM : ŞARK İNŞAAT - 0 442 316 74 76 / GENÇ ŞAHİNLER - 0 442 213 45 36 *GAZİANTEP : SERTES İNŞAAT - 0 342 320 08 00 *GÜMÜŞHANE : HALEFOĞULLARI - 0 535 253 84 91 *HATAY : YÜCEDALLAR YAPI - 0 326 227 70 80 *ISKENDERUN : İNKA KAYS YAPI - 0 326 618 40 43 / TÜRKÖĞÜ - 0 532 664 52 40 *İSTANBUL - ASYA : BAŞARAN YAPI - 0 216 352 49 47 / YILDIZ YAPI - 0 216 592 32 40 / KNC YAPI MALZEMELERİ - 0 216 496 41 82 / ÖNCÜLER YAPI - 0 216 425 45 31 / AŞCIOĞLU YAPI MALZ. - 0 216 374 77 54 / KOZAN YAPI - 0 216 312 64 61 / ÖZKANLAR SERAMİK - 0 216 598 10 67 / *İSTANBUL AVRUPA : BATTAL SERAMİK - 0 212 294 65 40 / HOLOĞLU YAPI - 0 212 595 41 41 / NOT YAPI - 0 212 421 01 57 / SIMPA YAPI - 0 212 690 63 32 / SU SERAMİK - 0 212 281 81 42 / AYTEKİN İNŞ. - 0 212 425 72 99 / YAZICI KARDEŞLER - 0 212 505 51 98 *İZMİR : CEYHAN YAPI - 0 232 479 15 35 / DOKUZER ELEKTRİK - 0 232 463 16 51 / ERDİNÇ YAPI - 0 232 250 92 05 / HAMLE TİCARET - 0 232 458 50 55 / HAŞLAĞLAR İNŞAAT - 0 232 479 05 13 / KAR AÇIKGÖZ İNŞAAT - 0 232 687 34 14 / METRO - 0 232 337 34 44 / SCR İNŞAAT - 0 232 259 55 37 / *İZMİT : GÜNGÖR TİCARET - 0 262 239 17 08 *KİLİS : SARIBAŞOĞLU - 0 348 813 10 35 *KOCAELİ : MILPA YAPI - 0 262 646 03 53 / BULUT İNŞAAT - 0 262 743 88 89 *KONYA : ERKONYAPI - 0 332 353 62 98 / HASAN AKGÜÇ - 0 332 710 38 59 *KÜTAHYA : GÜN-TAŞ - 0 274 226 09 54 *MANİSA : MURAT YÜKÜN - KARDEŞ TİC. - 0 236 238 67 81 / UMUT TİCARET - 0 546 470 32 56 *MARAŞ : MAK YAPI - 0 344 235 36 47 / MT-BURÇ İNŞAAT - 0 344 235 38 38 *MARDİN : ESA İNŞAAT - 0 482 312 93 45 *MERSİN : AY-SA İNŞAAT - 0 324 341 09 07 / MERTAŞ YAPI MALZEMELERİ - 0 324 323 21 47 *MUĞLA : BAL-SER SERAMİK - 0 252 513 12 56 / MENDOSTİCARET - 0 252 614 36 02 *OSMANİYE : MODAPARK YAPI / HAMİT DÜNDAR - 0 328 445 00 55 *SAKARYA : FİLİZ FİDAN YAPI - 0 264 241 39 04 / GÖKBAYRAK YAPI - 0 264 517 11 78 / ÖZTUTKUNLAR YAPI - 0 264 614 71 12 / UZMAN YAPI - 0 264 211 34 66 / BEŞ AYDINLAR YAPI SAN. - 0 264 211 46 48 / MEMİŞ TİCARET - 0 264 278 82 38 *SAMSUN : ÖZDE İNŞAAT MALZ. - 0 362 433 13 25 *SİVAS : AZİZOĞULLARI - 0 346 224 62 14 *TEKİRDAĞ : GENTAŞ İTHALAT - 0 282 651 02 11 *TRABZON : ATILIM YAPI - 0 462 321 17 49 *VAN : ADER ELEKTRİK İNŞAAT - 0 432 215 73 33 *ZONGULDAK : SANAT YAPI MALZ. - 0 372 323 09 09 / GÖKTEPE YAPI MALZ. - 0 372 556 00 20 / KEVSER TİCARET - 0 372 252 49 29www.graniser.com.tr

Marvel Wood, renklendirilmiş rölyefli ahşap dokusuyla kullanıldığı ortamlara doğal bir canlılık katıyor.

26. Seramik Banyo
Mutfak Fuarı
26 Şubat - 2 Mart 2014

2. HÖL 219 NOLU STAND

EGE SERAMİK